

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kessler Leo\Kessler_Leo-Unik z Berlina.PDB

PDB Name: Unik z Berlina-Leo Kessler.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2007
Modification Date: 23.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Naskenoval DaveDino

UNIK Z BERLÍNA
PRAHA 2005
Přeložil:
BOHUMIL NEUMANN
Leo Kessler: Únik z Berlína
Vydání první.
Copyright © 1995 by Leo Kessler
Published by arrangement with Severn House Publishers Ltd.
All rights reserved.
Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2005 jako svou 1047. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Flight from Berlin
vydaného nakladatelstvím Severn House Publishers Ltd., Sutton, Surrey
v roce 1995.
Český překlad © 2005 Bohumil Neumann.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Karel Řepka.
Korektorka Jana Moravcová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: JI FINIDR, s.r.o., Český Těšín.
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.
Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.
ISBN 8072148249
BARONET Praha 2005
Leo Kessler
ÚNIK Z BERLÍNA
Z historie pluku SS Wotan
BARONET

„Tak co! Budeme si z nich něco dělat! Vůbec ne! Pošleme je všechny do hajzlu!“
Z výroků Oberscharführera Schulzeho

POZNÁMKA AUTORA

V posledním dubnovém týdnu pětáctýřicátého roku se dostal Berlín, hlavní město třetí říše, do smrtelných křečí. Město bylo zcela obklíčeno Rudou armádou a hájily ho nejrůznější sehnané oddíly z celé Evropy. Ve sklepích rozbombardovaných domů se pod troskami otrásajícími při kanonádě se ukrývaly tisíce lidí. Mnozí z nich upadali do zoufalých orgií sexu a alkoholu, aby si takřkajíc ještě užili, než nastane úplný konec. Kdo mohl, ten z města uprchl. Ostatní čekali na naplnění svého neblahého osudu, což se obzvlášť týkalo vysoce postavených pohlavářů nacistické strany. Čekala je smrt. Pokud sami neskončí sebevraždou, ortel vykonají vítězni Rusové.
Pro některé posloužil jako poslední úkryt Hitlerův osobní bunkr pod troskami Říšského kancléřství. Tam byli i dva špičkoví nacističtí pohlaváři: Hitler a jeho ministr propagandy a veřejné osvěty dr. Josef Goebbels. Tam se také oba zastřelili a jejich těla byla spálena.
V bunkru byl ale ještě jeden nacistický prominent po Hitlerovi nejmocnější muž Německa. A tomu se v onom hrozném dubnovém týdnu před víc jak padesáti lety nechtělo umírat. Jmenoval se Martin Bormann. Oficiálně to byl Hitlerův

tajemník, ale ve skutečnosti řídil celou nacistickou stranu. Mimo Hitlerovo nejbližší okolí byl téměř neznám. Existovalo jen velice málo fotografií, které vůbec dokládaly jeho existenci. Dokonce i spojenecké úřady měly dost velkou práci, když chtěly při procesu v Norimberku předložit soudu jeho snímky, na nichž svou hrubou tváří s výraznými lícními kostmi připomínal profesionálního boxera.

Bormann po léta metodicky omezoval moc svých rivalů: Hesse, Himmlera a Göringa. Goring svůj vztah k němu vyjádřil dostatečně jasně ve chvíli, kdy ho zatýkali Spojenci: „Doufám, že se ten chlap už teď smaží v pekle!“

V dubnu Bormann stále ještě postupoval podle své systematické metody a připravoval se k útěku, aby mohl pohodlně a v bohatství dál žít v Jižní Americe.

Hitlerův bunkr opustil tento zlověstný, záhadný muž na poslední chvíli 1. května pětáctýřicátého roku. Od tohoto okamžiku byl jeho život obestřen tajemstvím. Od oné berlínské noci, kdy na ulice města útočila Rudá armáda, přinášel světový tisk během víc než půl století senzační zprávy o tom, kde všude byl Bormann spatřen. Tak ho například viděli v Egyptě a potom také v Argentině... Některé zprávy informovaly o tom, že si žije jako král v jakési neonacistické kolonii uprostřed džungle někde v Jižní Americe...

Ve skutečnosti Bormann nežil od okamžiku, kdy opustil bunkr, déle než osmačtyřicet hodin. Ti, kteří znali pravdu o osudu Martina Bormanna, taky brzy zemřeli, anebo měli dobrý důvod k tomu, aby mlčeli. To se týkalo všech kromě bývalých poddůstojníků Schulzeho a Matze, kdysi příslušníků úderního pluku SS Wotan. A toto je jejich příběh...

Příběh o proradnosti, zradě a vraždě. Není to hezké vyprávění, ale jak už víme, v oněch dnech před víc než půlstoletím moc hezkých vyprávění ani nebylo.

L.K. 1994, léto.

CAST PRVNÍ

CESTA DO PASTI

„Krucinál! Teď jsme fakt spadli do hajzlu a každej se na nás akorát tak vydělá.“

Z VÝROKŮ OBERSCHARFUHRERA Schulzeho

1.

„Tak teď bych si snad měl nadělat do čepice, ne?“ řval do rachotu ruských děl Oberscharfuhrer Schulze. „Matzi! Mrkni se tam nahoru, co se děje!“

„Kam nahoru, blbče?“ ječel Matz.

Rottenfuhrer Matz, starý parťák Schulzeho, se s ostatními, kteří sem přišli jako posily, krčil v troskách činžáku. Zbytky zdi byly otlučené střelami tak, že vypadaly jako tkáň postižená ošklivou kožní chorobou.

„Tamhle! Tamhle se koukni!“ odpověděl Schulze a namířil před sebe ukazovák tlustý jako buřt.

Matz kývl. Teď už věděl, co má rudolící poddůstojník na mysli. Ruská kanonáda zlikvidovala zoologickou zahradu. Ostřelované prostranství bylo plné nejrůznějších zvířat. Jako padlé mnohobarevné stromy se kolem povalovaly mrtvé žirafy, v chomáčích zkrvavených černých a bílých per dohasínali pštrosi. Jejich dlouhé nohy s drápy na prstech se chvěly jako dráty. Nějaká žena ve špinavé zástěře označené červeným křížem se snažila v jámě po šrapnelu obvázat paži raněné opici. Žena měla na hlavě helmu, která jí evidentně byla příliš velká. Dva starší ošetřovatelé, kterým po tvářích tekly slzy, odnášeli na nosítkách malého nehybného medvídku.

„To mě teda podrž,“ vykřikl Matz. „To je dojemný až k podělení, že jo? Zabíjejte vojáky už jsme viděli dost. Ale zvířata?“ A pohoršené zavrtěl hlavou.

Pak se kolem ukrývajících se vojáků přehnala zebra. Táhla se za ní krvavá stopa z poraněných nohou. Schulze zachmuřeně zvedl samopal a stiskl spoušť. Přes pruhu na těle zvířete naskákala řada červených knoflíků. Zebra se složila na zem, ještě pár vteřin se svíjela a potom zhasla.

„To jsi udělal dobře,“ poznamenal Matz. „Chudák...“ Zbytek jeho slov zanikl v rachotu leteckých motorů. To se snažila odstartovat malá německá letadla typu Fiesler Storch, ve kterých vojáci do obklíčeného města přiletěli. Tři letouny vedle sebe se pokoušely vznést z rozbité široké ulice, ale to už je zpozorovali Rusové. Z domů, vzdálených asi půl kilometru, se spustila kulometná palba. Probudila se i nepřátelská protiletadlová děla a oblohu začaly protínat stopové střely.

Jedno z letadel, které už bylo ve vzduchu, dostalo zásah. Zachvělo se jako živá bytost, pokoušelo se ještě zachránit, ale marně. Jeho levé křídlo úplně odpadlo a letoun se řítil k zemi jako kámen. Dopadl na dlažbu a vzápětí explodoval. Rázem z něj byla jen žhnoucí koule plamenů.

„Chudák pilot,“ komentoval to někdo z vojáků.

„Těmhle se to ale povedlo,“ zavrčel Schulze. Očima sledoval dvě letadla, která už vystoupala vzhůru a mířila na západ, pryč z rozbitého Berlína. „Ti chlapi se teď chystají domů k mamince a čeká na ně prdlavá polívka.“ Tak se mezi vojáky říkalo hrachovce. „K tomu budou mít flašku piva a při troše štěstí i pečínku. My jsme holt zůstali v Berlíně... Ale já vám, hoši, něco povím — a vy si to zapíšte za uši!“ Schulze se zamračene rozhlídl po drsných tvářích, které ho obklopovaly. Všichni ti kolem něj byli veteráni poslední z pluku Wotan. „Pěkně synek paní Schulzeových nemíni tady v Berlíně zhebnout. A myslím si, že většina z vás taky ne. Ať nás čeká při té naší málem sebevražedný akci co chce, my se z toho dostaneme! Ať si je to třeba tím podělaným navrch, zmáknemeto!“ Poslední slova už musel zase křičet, protože hřmění ruských děl začalo znovu narůstat. „Tak co vy na to?“

„Jasně, zmákneme to,“ ozvalo se sborově kolem něj. Znali přece svého ošlehaného Schulzeho! Jestli je někdo z téhle

slamastyky může dostat, je to jedině on. Už na doplňovacím středisku, kde byly rozdrčené pluky SS dislokovány, pokoušel se Schulze pro většinu z kamarádů v kanceláři ukrást propouštěcí papíry. Dokumenty sice získal, ale než na ně mohl získat i patřičné razítko, dostali rozkaz vydat se do Berlína, úplně obličeného Rusy.

„Já vím, že to je tím podělaným navrch," ozval se Matz a vyjádřil tím vlastně všechno, nač myslel, když v blízkosti duněla ruská děla. Prakticky všechno, co zůstalo z hrdinného města Berlína, už bylo vlastně mrtvé. „Ale, kamaráde, my to fakt dokážeme!" A poplálal hřmotného Schulzeho po ramenou.

„Dej tu pracku pryč," zavrčel kamarád. „Co si myslíš, že jsem? Nějakej teplouš?" Pak nadzvedl svou pravou hýždi a vydal jeden ze svých proslavených mohutných pšouků, které znali v celém poddůstojnickém sboru SS. „Za chvíli se do toho dáme." Najednou se ale zarazil a jeho tvář zvažněla. „Tak bacha, držte si klobouky, pojedeme z kopce. Míří k nám uvítací výbor."

Přijížděl terénní volkswagen. Míjel zoologickou zahradu, provázen navztekkanými bílými a červenými stopovými střelami. Řidič zuřivě kličkoval, aby zkomplikoval střelbu Rusům, kteří se zakopali napravo v polozbořeném domě.

„No, fajn, dobře to dělá," pochválil šoféra Schulze. „Nemůže trčet na místě." A připravil si ke střelbě samopal. „Musíme ty v autě krýt ať už je to kdo chce."

Desítka vojáků Wotanu spustila palbu na dům, odkud Rusové stříleli. Bylo to asi dvě stě metrů daleko. Kulky bičovaly zdivo, cihly se tříštily na červené

gejzíry a sklo oken lítalo na všechny strany. Nepřátelská palba zmlkla a o několik okamžiků později řidič volkswagenu se zaskučením pneumatik zastavil. Pak vozidlo otočil a zajel za zeď, kde našli svůj úkryt vojáci Wotanu. Potom zcela vyčerpaně udýchaný, jako by celou tu trasu běžel — padl hlavou na volant, přílbou rovnou mezi vlastní paže.

Jeho spolucestující však byl plný energie. Vyskočil ze zadního sedadla před hrudí posetou vyznamenáními se mu klímal samopal. Jeho pravačka svírala pistolové pouzdro jako kdyby muž čekal, že je každým okamžikem bude muset otevřít.

„Kdo je tu starší poddůstojník?" optal se a v jeho hlase zazněl cizí akcent, který Schulze nedokázal identifikovat. Pozorně si však muže prohlídl. Byl vysoký, držel se vzpřímeně a vypadal sebevědomě. Na první pohled starý fronták, ne nějaká týlová krysa. Místo levé paže měl zjevně protézu a levé oko mu překrývala černá páska. Stříbrná medaile na hrudi znamenala, že byl třikrát raněn. Schulze se vypjal do pozoru:

„Hlásí se vám Oberscharführer Schulze a patnáct mužů úderného pluku SS Wotan!" Bylo to zcela předpisové a Schulze k tomu zasalutoval jako na přehlídce.

Sebevědomý důstojník se dotkl jezdeckým bičíkem přílby se znakem SS a vyštěkl:

„V pořádku. Jednáte podle předpisů a já jsem rád, že budu mít pod svým velením příslušníky Wotanu. Slyšel jsem o vás dost chvály."

Ale to jsi určitě neslyšel, že jsem si málem nadělal do kalhot, pomyslel si Matz. Nedaleký činžák v tu chvíli dostal zásah a jeho zdi se roztrásky jak divadelní kulisy. Na zem padaly cihly...

„Musíme zaujmout pevnou pozici za ZOO! Ivanům se povedlo vrazit klín mezi zoologickou zahradu a naše postavení. Musíme je odtud dostat a stabilizovat naše pozice i v ZOO. Je to jasné?"

„Jasně," odpověděli jako jeden muž a věděli, že okamžitě do té akce musí jít.

„V pořádku," vyštěkl důstojník. „Od téhle chvíle jste součástí bojové skupiny Van de Brug." Jezdeckým bičíkem se ťukl do hrudi a dodal: „Van de Brug

to jsem já." Zasmál se a odhalil tak kov svého chrupu. „Bojujte jak se patří a budete mít žrádlo i ženský. Seženu vám to." Pak dramaticky snížil hlas a výhružně pronesl: „Ale jestli mě podrazíte, tak vám upálím kulky sekáčkem. Je to jasný?"

„Jasný," odpověděli znovu sborem.

„Tak dobře..." Důstojník se obrátil k mladému řidiči, který ho sem přivezl. Ten pořád ještě ležel na volantu a jeho hubená ramena se otřásala, jako kdyby byl v šoku. „Gastone!" Dál pokračoval francouzsky: „To stačí! Dej se dohromady, za minutku odjíždíme!"

Mladík si z pobledlých tváří otřel slzy a francouzsky odpověděl:

„Rozkaz, pane kapitáne!"

Schulze údivem zalapal po dechu:

„Prokristapána! Dyť to je francouzské žabožrout! To tu teda ještě nebylo. Nějakej praštěnej žabožrout a je v SS! Copak nás ještě čeká?"

Čekalo další překvapení. Důstojník zaťukal bičíkem o svou holinku a španělsky zavolal:

„Pedro! Tak co je s tebou?"

Od zadního sedadla auta vyhlédla snědá tvář a Schulzemu teprve teď došlo, že po celou tu dobu na tom zadním sedadle někdo seděl! Byl v uniformě SS a měl rozhodně tmavší pleť než ostatní.

„K vašim službám, pane kapitáne," ozval se španělsky.

Matz úžasem vyjekl:

„No nazdar! Až nežeru to je dílo! Nějakej hispánskej přivandrovaléec."

„Do prdele, co je to za jednotku?" zařval Schulze. „Nějaká podělaná cizinecká legie nebo co?"

Van de Brug se k němu otočil a zašklebil se:

„Jo, svým způsobem máte pravdu. Tak třeba já jsem Holanďan... Jsme takoví poslední vejškrabkové. Holanďani, Francouzi, Španělé... Taky je tu dokonce jeden Arnik a dva Angličani. A všichni jsme připraveni zemřít pro fůhrera!"

Pak významně zamrkal, takže Schulze nepochopil, jestli to všechno myslel vážně nebo ne. Jedno mu ale bylo jasné: Tihle přeběhlíci počítali s tím, že v Berlíně padnou. Jiná alternativa pro ně neexistovala. Nemohli se do svých domovů vrátit. To ale neplatilo pro Schulzeho a jeho chlapy. A tím si byl Oberscharführer úplně jistý.

Van de Brug pozvedl svou jedinou paži a vložil si mezi rty pišťalku. Pak třikrát hvízdal. To byl domluvený signál. Gaston nastartoval a zařadil rychlost.

2.

V podzemní místnosti bylo k nedýchání. Do pachu potu a chlastu se mísilo cosi dráždivého, co signalizovalo další činnost, která se tu kromě pití provozovala. Byl to sex. Mladá operátorka dálkopisu ležela s vyhrnutou sukni na stole. Kalhotky měla stažené až ke kotníkům.

Hitlerův tajemník Martin Bormann si rozepjal kalhoty. Jeho penis už byl pevně vztyčený. Silnými prsty Bormann uchopil dívku za stehna a prudce je od sebe odtáhl. Brutálně vnikl do jejího lůna. Dívka těžce oddechovala, ale jemu pramálo záleželo na tom, jestli je to rozkoší nebo bolestí. Zajímalo ho jediné – vlastní ukájení. Hlasitě na dívku zasupěl: „Annemarie, to bude pěkný!”

„Prosím, prosím, pane reichsleitere,” zajíkala se dívka, „ještě! A víc!”

Snažil se jí vyhovět.

Dívka se začala svíjet a celá se rozechvěla. Musel ji pevně držet, jinak by mohla spadnout ze stolu. Snažil se ze všech sil, po hranatých tvářích mu stékaly čůrky potu. Vypadal jako boxer v ringu. Dívce, rytmičky se nořil do rozdrážděného lůna a dívka ze sebe vyrazela nesrozumitelné skřeky. I ona se potila, tváře jí rudly a Bormann, spokojený její vitalitou, cecil mezi zuby:

„Dělej, ty děvko, dělej!”

Pak se dívčina páteř náhle napjala jako luk, Annemarie vykřikla a rázem ochabla. Bylo to ve chvíli, kdy i u Bormanna nastalo vyvrcholení. V témž okamžiku nad bunkrem vybuchl velký ruský granát. Všechno kolem se roztřásl jako živá tkáň.

„Sakra,” vyjekl Bormann, sklonil se k dívce, ale to už z něj veškerá vášeň vyprchala. „Proč nás krucinál nemůžou aspoň v tyhle chvíli nechat v klidu?”

Dívka vyklouzla zpod jeho rukou, sjela ze stolu a natáhla si kalhotky. Soucitně dlaní přejela po Bormannově zpoceném tváři a vlasech:

„Máte to těžké, pane reichsleitere! Musíte se starat o tolik věcí.”

Hrubě její ruku odstrčil. V Hitlerově sekretariátu bylo pod Bormannovým velením na padesát žen a dívek a od těch dob, co žili v bunkru, Bormann je denně střídal. Zítra si dopřeje potěšení s některou z dalších. Tuhleto už potřebovat nebude.

„Můžete jít,” přikázal, když si zapínal kalhoty. „Já teď musím k fuhrerovi, jestli nemá dneska večer ještě nějaké přání.”

Annemarie udělala pukrle jako malá školačka a řekla:

„Děkuji vám, pane reichsleitere, byl jste ke mně velice laskav!” Dooblékla se a odešla.

Bormann se zamračil. I tady, třebaže byl hluboko pod zemí zahrady rozbitého Říšského kancléřství, slyšel temné dunění sovětského dělostřelectva. Znovu si musel uvědomit, že jsou prakticky obklíčeni nepřítelem. Zbývá jediný prostor, který ještě drží německé ozbrojené síly: oblast u zoologické zahrady. Až nebude ani ten, nebude ani žádná možnost útěku z obklíčení. Přistoupil k zrcadlu, které viselo na stěně. Zkontroloval, zda má rovně vázanku a zda je jeho blůza naprosto v pořádku. To bylo nezbytně nutné, jestliže chtěl vstoupit do osobního fuhrerova krytu.

„Já nechci umřít,” řekl zrcadlu. „Jsem příliš mladý na to, abych umíral. Ještě je na světě spousta žen, které je třeba dobýt... A jsou i jiné věci...” Zarazil se, protože v návalu sebelibosti mu vyhrkly slzy. Pěstmi si je otřel... „Seber se!” přikázal sám sobě. „Ještě není všem možnostem konec! Martine, hochu, ty nepůjdeš ke dnu s lodí, která se potápí! Tak se do toho dej!”

Plný nově nabytého sebevědomí vykročil do chodby bunkru. Ten byl vybudován pod Říšským kancléřstvím už před dvěma lety. Vlastní fuhrerův kryt se skládal z osmnácti místností. Většinou byly malé, prostory v nich byly stísněné, bez velkého komfortu. Když Bormann kráčel chodbou, esesáci i úředníci mu ustupovali až ke stěnám a on si ke své nelibosti uvědomil, že se nestavějí do pozoru, jak to ještě před týdnem dělali. Když je mjel, někteří dokonce ani nevyndali z úst cigaretu a na některých bylo patrné, že pili. Jen nad tím pokýval hlavou. Nemohl než konstatovat, že morálka v bunkru jde dolů.

Minul strážnici a blížil se k bytu o šesti místnostech, který obýval Hitler se svou milenkou Evou Braunovou. Tahle žena Bormanna nenáviděla, ale on si teď pomyslel, že už na tom nezáleží. Hitler naopak byl na Bormannovi zcela závislý.

Bormann v duchu Braunové jinak neřekl než „bavorská kráva a děvka” věděl, že o něm před fuhrerem nikdy neztratila dobré slovo. Jen ho pořád líčila jako děvkaře. Hitler jí však v tomhle ohledu nedopřával sluchu. Vždyť co byla ona sama jiného než „ženské maso”? Poslušně před fuhrerem, kdykoliv si to přál, roztahovala nohy... Bormann byl ovšem přesvědčen o tom, že to nebývalo příliš často. Při téhle myšlence si jazykem smyslně přejel přes rty a ruka mu mimovolně sjela ke slabinám. Kdyby Evě Braunové předvedl, co má v kalhotách on, vylezly by jí oči z důlků. Takové pomýšlení mu zvedlo náladu a když na konci chodby vstupoval ilo konferenční místnosti, už se doopravdy usmíval. Prkenně vzpřímený, suchý a vytáhlý polní maršál Keitel právě podával Hitlerovi hlášení o vojenské situaci posledních dubnových dní.

„Mein Führer,” pronášel vznešeně, „je jasné, že ruský kruh kolem Berlína se uzavře během několika málo dnů..., možná několika hodin. Ještě ale existuje úniková cesta na jih do hor kolem Obersalzburgu. Mají se tam přesunout říšská ministerstva a máme tam dostatečné množství dobrých vojenských jednotek.”

Keitel přitom upřeně zíral na Hitlera, který upíjel mátový čaj a mechanicky hladil svého oblíbeného vlčáka Blondiho.

„Mein Führer,” ozval se znovu Keitel, „je třeba učinit rozhodnutí. A to velmi brzy.”

Bormann se rázem přestal usmívat. V jeho tváři se teď zračilo napětí. Tohle byl okamžik, na který čekal už od té doby,

když se ze zničeného Říšského kancléřství přesunuli do podzemí! Až vypadnou z tohoto zatraceného bunkru a dostanou se daleko do rakouských hor, najde už se dost způsobů, jak přežít. Zůstat ale v berlínském bunkru až do chvíle, kdy ho Rusové vezmou útokem? Jen při pouhém pomýšlení na to se Bormann otřásl. Tohle ho opravdu děsilo. Hitlerova ruka s šálkem čaje se ve vzduchu zastavila. Viditelně se chvěla.

„Necítím se na to, že bych mohl udělat rozhodnutí právě v tomhle okamžiku," pronesl fúhrer pomalu a váhavě, jako by o celé té věci opravdu přemýšlel. „Čas pro takové důležité a drastické rozhodnutí ještě nenastal."

Bormannova tvář se zklamaně protáhla. Hitler zatím pokračoval:

„Před pěti minutami jsem dostal zprávu, že naše luftwaffe sem do Berlína dokázala dopravit určitý kontingent známého úderného pluku SS Wotan." Sotva znatelně se na Keitela i ostatní přítomné pousmál. „Jsem si vědom toho, že se nejedná o velký počet vojáků, ale pokud sem můžeme přisunout oddíly zvláště takové kvality jako je Wotan mám pocit, že není důvod k tomu, abychom z Berlína utíkali..." Pak se odmlčel. Ve dveřích se objevil jeho sluha Heinz Linge, obzvláště hubený a vysoký muž. Vypadal ustaraně a v ruce držel nějaké papíry. „Co je, Linge?" zeptal se podrážděně Hitler. Neměl rád, když ho někdo při jeho proslovech vyrušoval. Mluvil ale často, takže se mu to stávalo taky poměrně často.

„Informace ze zpravodajské agentury, mein Fúhrer," pronesl sluha stísněně. „Domnívám se, že je to důležité, a proto jsem se vás odvážil vyrušit."

„Tak dobrá... Dejte mi to!"

Vzal si od Lingeho papíry a roztřesenou rukou si nasadil brýle s niklovými obroučkami. Pak začal nahlas číst:

„Podle našich informací dostal Anthony Eden, britský ministr zahraničí v San Francisku, zprávu od Uimmlera, v níž je nabídnuta bezpodmínečná kapitulace Německa — ovšem nikoliv Rusku... Tak to bylo sděleno vládám Británie a Spojených států..."

Hitler přestal číst. Jeho zažloutlé propadlé tváře náhle zrudly vztekem:

„Odkud tahle zpráva pochází, Linge? Která zpravodajská agentura ji vydala?"

Linge přešel jazykem přes náhle vyprahlé rty. Podle Hitlerovy reakce věděl, co bude následovat. Vypravil ze sebe:

„To je rozhlasu BBC, mein Fúhrer."

Hitlerova reakce byla strašlivá. Doslova celý se roztřásl vzteky:

„Himmler se o své vůli autoritativně ujal toho, že formoval západní Spojence o nabídce kapitulace? Z čehož plyne, že on sám je takovému řešení nakloněn..." Rozzuřený Hitler hodil papír na podlahu. „Podlý zrádce!" Z pokleslých koutků úst se mu vyřinuly sliny. „Můj loajální Himmler! Hlava mých SS! A on mě klidně zradil! Copak jsou všude kolem mě jen /rádci? Co je vlastně s Goringem? Ten už se taky puklině s nepřítelem?"

Bormann tohle všechno poslouchal jen na půl ucha. Jeho mozek se teď rozjel na plné obrátky. Bylo jasné, že informace o zradách jsou jen posledním polínkem přiloženým do ohně Hitlerova běsnění. Jestliže Himmler fúhrerův mnohaletý věrný následovník, člověk, který mu stál po boku od začátku hnutí ve dvacátých letech najednou za zády zrazuje, pak podle Bormannova názoru Hitler jistě už chápe, že není žádná naděje. Má snad tahle zrada signalizovat i Bormannův konec? Jestliže ano — co má Bormann dělat? Co učinit pro svou záchranu, jestliže se Hitler rozhodne, že zůstane v Berlíně? A podle všeho se zdá, že se tak rozhodnout chystá.

„Mein Fúhrer!"

Bormanna překvapilo, že ten, kdo se teď ozval, byl Keitel. Vždycky ho měl za bojácného podlézavce, ale on se opovážil přerušit Hitlerův proslov!

„Co je, Keitele?" vyjel Hitler.

„Na Himmlera musíme zapomenout. Je mou povinností vás informovat o tom, že nám zbývá potravin a munice tak na dva dny. Pak už vojenské jednotky, které hájí Berlín, nebudou mít k obraně žádné prostředky. Jako voják vám navrhuji, abychom udělali průlom z obklíčení — okamžitě!" Hitler se chystal něco říct, ale Keitel už ze sebe chrлил podrobnosti plánu úniku.

Vůdce mu mrzutě naslouchal. Bormann ale tomuto výkladu věnoval velkou pozornost. Co když Keitelův plán průlomu z obklíčení je opravdu dobré řešení?

„Jestliže se podaří útěk do rakouských Alp," namítl Hitler, „může tam na nás číhat jiná past: tenhle prostor je obklíčen nepřítelem ze strany od Itálie a jižního Německa." Pak fúhrer odmítavě zavrtěl hlavou a Bormannova naděje rázem pohasla. „Mám snad já vůdce počítat s tím, že budu nocovat někde v otevřeném poli nebo někde v nějaké chatrči... nebo bůhví kde, a tam čekat na svůj konec? Ne! Bude daleko lepší, když zůstanu tady — v kancléřství." Pak s námahou povstal a všichni přítomní se vypjali do pozoru. „Pánové, teď se odeberu do svého soukromého bytu. Dobrou noc!" „Dobrou noc, mein Fúhrer!" odpověděli všichni uctivě. Hitler se doslova odbelhal, levou nohu za sebou takřka vlekl. Bormann počkal, až fúhrer odejde, a pak se Keitela zeptal:

„Co si o tom myslíte?"

Maršál se na podsaditého Hitlerova tajemníka, stranického pohlavára, svrchu povýšenecky podíval a ani se nepokoušel skrýt své opovržení. Vláda nacistické strany končila a tím končil i reichsleiter Bormann. Ne, Keitel už se teď nemusel tohoto muže, po Hitlerovi až dosud nejmocnějšího, vůbec bát.

„Co já si myslím?" zeptal se chladně, jako by chtěl Bormannovi oplatit všechna ta léta, kdy ho tenhle pohlavár přezíral.

„Když už se na to ptáte, tak vám tedy odpovím. Hitler skoncuje se svým životem tady... Může to být dnes v noci, možná to udělá zítra," pokrčil rameny, „možná až pozítří. Jestliže nám ale dojdou potraviny a munice a vojáci se začnou vzdávat, bude to jasné. Hitler moc dobře ví, co se stane, když ho Rusové dostanou do rukou živého. Zavrou ho do klece a budou ho v Moskvě vozit po ulicích, jako to dřív dělali s medvědy." A zachmuřeně se pousmál.

Bormann se teď musel hodně ovládat. Zaťal pěsti i všemožně se snažil držet na uzdě svůj temperanient. Jakým způsobem se opovážuje tahle vojenská loutka mluvit s ním druhým největším mužem Německa? Pak se přiměl k tomu,

aby se co nejkldnější dokázal zeptat:

„Co budete dělat?”

„To je nabílední! Nechci skončit v nějaké kleci a to ani kvůli Hitlerovi. Odjíždím už tuhle noc. A pamatujte si, Bormanne... Jestli tu zůstanete, zbývá vám nejvýš osmačtyřicet hodin života." Keitel se zlomyslně ušklíbl, obrátil se k Bormannovi zády a mlčky odcházel kolem zrudlých mladých důstojníků a sekretářek. Všichni už zjevně byli podnapilí. Hitler šel spát, tak oni si můžou dopřát! Někdy kolem půlnoci vypuknou obvyklé sexuální orgie. Začne opilý tanec smrti...

Bormann se díval za odcházejícím Keitelem a v jeho obličej se zračila nenávist smíšená se závistí. Jak rád by šel s ním! Jenže toho se Bormann nemohl odvážit, dokud byl Hitler naživu.

Jedna z opilých sekretářek si svlékla šaty a začala jen v černém prádle a hedvábných punčochách tančit na stole. Mladí důstojníci to uvítali s jásotem. Bormann, jehož sexuální pud byl prakticky neukojitelný, teď tuhle taneční kreaci blondaté sekretářky ale nedokázal ocenit. Pomalu se vracel do své místnosti, která byla nedaleko místní malé elektrárny dodávající proud celému bunkru. Narůstající dráždivá atmosféra Bormanna nevzrušovala. Mel hlavu plnou jiných starostí.

Musí se připravit... Krucinál, musí si připravit plán úniku!

3.

„Tak do toho, srabové!" řval Schulze na své vojáky do zuřivého štěkotu ruských pěchotních zbraní. „Musíme se dostat mezi Ivany. Na co čekáte? Hněte se, vy podělánkové!"

Vojáci Wotanu už dál nepotřebovali pobízet. Jakmile viděli, že řidič volkswagenu Gaston zastavil a vyskočil z vozu, aby se schoval, vzali okolní domy útokem. Právě tam se Rusové skrývali. Němci okamžitě začali pálit od boku. Najednou se před nimi vynořil ruský voják. Byl vysoký, podobanou tváří se mu rozlil ďábelský úsměšek, když zvedl svůj samopal a chystal se na Schulzeho vypálit smrtelnou dávku. Hromotluccký poddůstojník Wotanu byl však rychlejší. Bleskově vytrhl z boty rukojeť s granátem a s výkřikem: „Nažer se, hajzle," hodil. Sám se okamžitě kryl. Následoval výbuch, výkřik a zášleh plamene a Schulzemu v ústretu se koulela utržená hlava v přílbě.

Van de Brug pochvalně vykřikl. V běhu kličkoval 11 pálił dávku za dávkou ze svého samopalu do horlil illi oken domů. Z jednoho okna s jekotem vypadl mu/ a jako pytel cementu se rozplácl na zemi. Útok pokračoval, vojáci jako už tolikrát podléhali divoké, nepochopitelné touze zabíjet.

Mat z bouchl svou dřevěnou nohou do nejbližších vcří. Rozletěly se... Za nimi se u stěny krčil ruský njiik, v rukou držel samopal. Matz na něj nemilomne od boku vypálil. Rus zoufale vykřikl, pustil

svou zbraň a podvědomě se snažil rukama něčeho zachytit. Vzápětí však padl obličejem přímo na podlahu. Byl mrtvý.

Matz se k němu vrhl, protože u jeho boku zahlédl placatci. Sehnul se k ní, odšrouboval závěr a přičichl. „Vodka!" vyjekl nadšeně. V té chvíli k němu dorazil Schulze. Těžce oddechoval, ale hned od dveří zajikavě křičel:

„Slyšel jsem správně? Je tu nějaká vodka?”

Matz mu neodpověděl vlastně ani nemohl. Krčil se vedle mrtvého a zhluboka si přihýbal z placatice.

Schulze mu uštědřil přátelský políček, po kterém se Matz skoro složil.

„Hele, ty dobytku," vyhekl hřmotný poddůstojník, „copak ty nemáš kamarády s kterejma by ses měl o trochu toho pití rozdělit?”

„Nekecej tak blbě," vydechl Matz, když se donutil k tomu, aby si od úst láhev odtrhl. Vypadal jako uražený kojenec, kterého chtěli odstrčit od matčina prsu. „Když jde o kořalku, tak žádný kamarády neznám." Najednou však zmlkl. Kromě štěkotu zbraní, které až dosud okolo nich rachotily, rozeznával i jiný zvuk. Byl mnohem zlověstnější a hrůznější... Byl to rachot tankových pásů. „Co to je, Schulze?" vyhrkl.

Schulze okamžitě zapomněl na vodku. Sklonil hlavu a zaposlouchal se.

„To jsou ruský T34," usoudil. Matz zamračeně přikývl. „Tak to jsme v hajzlu," pokračoval Schulze. „Tak pojď, ty malej srabe, omrkáme to, co se dá dělat!"

Rozběhli se k zadnímu traktu domu. Z postranních dveří se proti nim vyřítli drobný ruský voják se sekerou v ruce.

Schulze nemusel moc přemýšlet. V rozběhu nakopl svou těžkou okovanou botou muže do rozkroku. Voják pustil sekeru a pronikavě zaječel. Z otevřených úst mu vypadly falešné zuby. Svíjel se na zemi, rukama se držel za slabiny.

„To by mě zajímalo," komentoval to Schulze, když vybíhali ze zadního traktu domu, „jestli ještě někdy tu sekýru veme do ruky."

Nebe protínaly červené světlice, což znamenalo, že ohrožení ruští vojáci, kteří se drželi v okolních domech, žádají o pomoc. A tím se taky dala vysvětlit přítomnost dvou ruských tanků T34. Blížily se po svahu, který vedl k zadnímu traktu domu. Velká děla ráže 75mm se kývala ze strany na stranu jako čenichy nějakých pravěkých monster slídících po kořisti.

Schulze zasmušile protáhl obličej:

„S těma nebude žádná sranda. Nemáme nic, co by se dalo proti nim nasadit."

„To je fakt," kývl Matz, „ale musíme něco vymyslet. Jinak z nás tyhle kovový bedny nadělají fašírku."

„Máš pravdu." V Schulzeho hlase zazněla neobvyklá naléhavost: „Jakmile tyhle domy vyčistíme, ty tanky po nás půjdou. Takže musíme něco udělat ještě předtím. Ale co?"

„Vidíš tamhle tu díru po granátu? Vpravo, asi sto padesát metrů od nás."

„Jo, vidím. No a co?"

„Tamtudy musí ty tanky jet! Jestli se tam včas dostaneme, necháme je nad sebou přejet."

„Ty myslíš dostat se k nim zespoda a zaútočit zezadu?"

„Přesně tak," reagoval stručně Matz.

Schulze ztěžka polkl, když si představil, že nad sebou bude mít čtyřicetitunový ruský tank. To bylo moc i na nejodvážnějšího chlapa. Současně však mu bylo jasné, že to je jediná možnost. Pak se zeptal:

„A použít granáty?"

„Jo. Průlezem jim je hodit dovnitř. Z toho můžou mít pěkný bolení hlavy." A třebaže Matzovi vůbec do smíchu nebylo, zašklebil se. „Lepší bude, když půjdeš první. Já s tou svou dřevěnou nohou jsem přece jenom pomalejší." A poklepal na svou protézu. „Já si vezmu na starost toho druhýho."

Schulze přikývl:

„Fajn." Hlas se mu přece jen trochu zachvěl.

Představa toho, co bude následovat, nebyla vábná. „Tak se teda do toho pustíme!"

Přikrčili se jak nejvíc mohli, aby z nich pro střelce nebyl snadný cíl, a kouřem bitvy vyrazili k jámě po granátu. Na jejím dně leželi dva ruští vojáci – oba v nepřírozených pozicích, v nichž je zastihla okamžitá smrt. Tenhle pohled ale dva staré frontáky nevyvedl z míry. Ve svém životě už viděli hodně mrtvých...

Schulze odsunul jejich těla stranou a teatrálně pronesl: „Pánové prominou, ale tuhle komnatu teď potřebujeme my!

Máme tu důležité jednání."

Pak ale zvážněl, protože se musel soustředit na úkol, který měli před sebou. Stačí jedno uklouznutí a rachotící pásy je promění na krvavou šlichtu.

„Matzi, jestli se z toho dostaneme, navrhnu tě na metál!" Teď už musel křičet, aby rachot blížících se pásů přehlušil.

„Nech si to žvanění," zařval Matz. I jeho napětí rostlo. „To mi spíš napiš doporučení do domova pro veterány, kde bude plný zabezpečení a chlastu co hrdlo ráčí!" Potom zmlkl. Tanky už byly skoro nad nimi.

Skrčili se jak nejvíc uměli, takřka se svinuli do klubíčka. Srdce jim zuřivě bušila, nervy byly napjaté k prasknutí. Rachot tanků byl skoro nesnesitelný. Nic jiného kromě něj už na světě neexistovalo.

„Už jsou tady," hlesl Schulze.

Oba strnuli. Obluda se octla přímo nad nimi. Rachot je zcela zahlcoval, zdálo se, že každým okamžikem jim musí prasknout ušní bubínky. Do plic jim vnikal pach spáleného oleje. Třásli se, když cítili, jak na ně kape horký olej, když obrovité obludy míjely jen o pár centimetrů jejich snadno zranitelná těla. Všechno, co vnímali, byla tma smrduté jámy a zdálo se, že to nikdy neskončí. Schulzemu se chtělo hrůzou řvát, ale ovládl se. Cítil však, že mu nějaká děsivá, nemilosrdná síla vysává vzduch z plic. Jeho mohutná hrud' se vzepjala a on se začal dusit. Tohle se nedalo vydržet! Zalpal po dechu a zajíkl se. Copak to nikdy neskončí? Neměl by strčit hlavu pod pás a se vším tak skoncovat? Ať si ta ocelová příšera jede dál i s ním na pásu! Hlavně ať to skončí...!

A najednou to skončilo. Zůstal jen zápach spáleného oleje.

Schulze se zvedl:

„Já jsem z toho venku, Matzi!" První tank byl pryč. Za kupou zeminy a kamení, která se před ním zvedala, viděl Schulze už jen dva rozzhavené výfuky. Druhý tank už teď rachotil těsně vedle jámy a umožňoval tak Matzovi, aby se k němu zezadu přiblížil. Schulze musel dosáhnout první obludy a Matz doufal, že se to kamarádovi v gejzírech odhazované hlíny a suti podaří. Střelec z druhého tanku ho ale nesměl spatřit! Matz se ani neodvažoval domýšlet, co by se jinak stalo.

Schulze teď musel vynaložit zbytek veškerých sil. Zachytil se za záď tanku a vytáhl se nahoru. Přidržel si na plášti tanku granát, který měl rukojetí zasunutý do boty, a zadíval se na věž. Velitel nezavřel poklop tanku. To byla ideální situace. Schulze se opatrně posouval vpřed, chvílemi musel pořádně balancovat. Najednou zaslechl jemné bzučení elektrického motoru, kterým se otáčela věž. S věží se otáčelo i dělo. Posádka uvnitř tanku tedy o hostu nahoře věděla a chtěla ho shodit na zem.

Dlouhá dělová hlaveň minula Schulzeho o milimetry. Byla tak blízko, že ucítil její horkost. Věděl, že nemůže ztrácet čas. Každým okamžikem někdo z posádky jistě zavře poklop...

Rychle vytrhl pojistku granátu a odjištěný granát hodil přímo do věže. Téměř současně se vrhl z tanku stranou dolů. Bylo to ve chvíli, kdy ho zpozoroval střelec druhého tanku a spustil na něj palbu z kulometu. Když Schulze dopadl na zem a zabořil hlavu do hlíny, prosvíštěly nad ním stopové střely. Ozvala se tlumená, temná rána. Z otevřené věže tanku vyletěl černý oblak, pravý pás obrněnce praskl a roztáhl se podél tanku jako ulomená větev. Někdo zoufale křičel a z věže se vysunula hlava v tankistické přilbě. Postava už ale hořela, když se snažila dostat se z tanku na zem. Schulze tomu chlapovi však nedal šanci. Bleskově na něj vypálil – a to už střelec z druhého tanku rozrýval zem kolem Schulzeho střelami. Tahle situace ale netrvala dlouho.

Pár vteřin poté, co Matz seskočil z druhého T34, explodoval i jeho granát. Obrněnec se vzepjal jako divoký kůň, kterého poprvé osedlali. V příštím okamžiku tank v mohutném plameni explodoval a kolem dívoce svištěla jeho munice. Nezachránil se nikdo.

Dva kamarádi se na sebe dívali ze vzdálenosti stovky metrů. Oba byli ze všeho naprosto vyšokovaní a oběma připadalo, že ticho, které se kolem nich rozprostřelo, je přímo hmatatelné.

„No jo, vypadá to tak, že z toho všeho snad budu mít mladý," pronesl zvolna Schulze. „Dokázali jsme to, stará vojno! Dokázali."

„Zahrávali jsme si se smrtí," ozval se na to Matz a v jeho začazené tváři se v úsměvu bíle zaleskly zuby. „Zahrávali jsme si jako vždycky." Pak se pomalu vztyčil a dodal: „Tak pojd', Schulze, podíváme se, co je s ostatními." A aniž se staral o to, jestli ho starý parťák následuje, pomalu vykročil zpátky k domům. Ramena měl pokleslá jako ten, co nese příliš těžké břímě. Za ním hořely dva tanky, které v zuřivém požáru škvářily živé muže do velikosti trpaslíků.

Svítá!

Tábor bojové skupiny Van de Brug byl umístěn v lese. Zatím se ještě hroužil do spánku, ačkoliv ruské baterie, které obklíčily Berlín, znovu spustily palbu. Nad centrem obleženého města se objevily nové ohně.

Unavení veteráni Wotanu beze spěchu dorazili do tábora, což vlastně byla nevelká skupina maskovaných stanů v ochranných okopech. Schulze po příchodu zavěťřil a pokrčil nos. Všude to tu páchlo dávno nemytými těly, močí a tlejícími odpadky. Kolem stanů procházel strážný, pušku měl přes rameno jen ledabyle pověšenou, ruce v kapsách a v koutku úst žmoulal cigaretu. Viděl přicházejícího Van de Bruga, ale ani ho nepozdravil.

„Vypadá jako žlutý Čínánek," poznamenal Matz, když se podivný strážný odšoural někam za stromy.

„Je to Turek," řekl na to Van de Brug. „To je ta dnešní elita Zbraní SS." A tuhle větu náležitě cynicky zdůraznil... „Ta elita se rekrutuje z víc jak desítky zemí Evropy i Asie a patří k ní i takoví čestní árijci jako Sibiřani, Tataři a Turci. Samozřejmě, že tu jsou i skuteční árijci jako náš americký přítel a taky dva Angličani. Takže jedině vy a lidi z Wotanu jste v bojové skupině Van de Brug opravdoví Němci."

Schulze na to udiveně zavrčel:

„Krucinál, co tyhle lidi v tyhle fázi války vede k tomu, že dobrovolně vstupují do Zbraní SS? Každý přece ví, že Německo už je v hajzlu!"

Van de Brug se suše usmál:

„Žádný strach, drahý Oberscharführere Schulze! Nejsem idiot. To už si i vrabci cvrlikají, že Německo je v hajzlu. A taky všichni známe staré německé rčení: Půjdeš s ním, chytneš tě s ním, pověsí tě s ním! Jenže pro mě žádná cesta zpátky už neexistuje. A to se týká i ostatních chlapů v naší skupině." Tvář mu ztvrdla, když končil: „My všichni tady v Berlíně padneme."

Schulze po něm pátravě sekl očima, ale tentokrát na jeho obličej žádnou ironii ani cynismus nezahledl. Zdálo se, že všechno to, co Holanďan řekl, myslel vážně. Všichni ve skupině byli přeběhlíci. Jiná alternativa, než bojovat a padnout, pro ně neexistovala. Bojovat a padnout za národ, ke kterému nepatří...

„Jenže my ne, kamaráde," ozval se tichý hlásek v utajených závitech Schulzeho mozku. „My se nechystáme umřít za tisíciletou říši. My to chceme přežít!"

„A vida!" vykřikl radostně Van de Brug. „Tamhle je Sturmbannführer Kuehn!" Blížili se k centru tábora. Ukázal na vysokého, dobře oblečeného důstojníka, který k nim hbitě mířil. Přes rameno měl samopal, z obou bot mu trčely zasunuté ruční granáty. „To je náš americký přítel."

Kuehn se zastavil v předepsané vzálenosti šesti kroků před Van de Brugem, vypjal se do pozoru a vyštěkl dokonalou němčinou:

„Sturmbannführer Kuehn se hlásí!" A zsalutoval.

Van de Brug se mile usmál a předpisový pozdrav okamžitě opětoval. Schulze se zatím snažil odhadnout, koho to má před sebou. Američan byl podle toho, jak dobře německy mluvil, zřejmě německého původu. Působil dojmem muže nabitého energií. Měl jasné modré oči, opálený obličej s tvrdými, nesmlouvavými rysy v úzkých tvářích. Jeho výraz vyjadřoval sílu, sebejistotu a rozhodnost. Tak tohle je

Každým coulem důstojník, říkal si Schulze. Takovému není radno odporovat!

„Kuehne," řekl Van de Brug, „tohle je Oberscharführer Schulze a s ním sem přišli i ti, co zbyli z úderného pluku SS Wotan. Jistě jste o nich slyšel."

„Ano, slyšel."

Kuehn očima rychle přelétl po Schulzem a pak se podíval po ostatních. Všichni byli špinaví, neholení a ověšení zbraněmi. Kuehn přikývl, jako kdyby to takhle přesně schvaloval.

Van de Brug zatím pokračoval:

„Kuehne, teď jsou tihle muži pod vaším velením. Postarejte se o to, aby se mohli najíst a umýt. Nemyslím, že máme dost času na to, abychom se tu celý den jen tak mohli potloukat." Pak ukázal k centru města, kde k obloze vzlétaly znepokojující rakety. „Určitě ještě před večerem budeme mít co dělat s nepřátelskou dělostřelbou. A já bych se teď chtěl taky umýt a polknout si něčeho ostrého." Usmál se, protože tím „ostrým" myslel sklenku pekelně pálivého rumu. „Šarže mají své výhody... A vy udělejte, co jsem vám řekl!"

Kuehn a vojáci SS se postavili do pozoru. Van de Brug se dotkl svou zdravou rukou okraje čepice se stříbrnou lebkou a zkříženými hnáty.

Sturmbannführer zavelel „pohov" a v té chvíli se nad deptaným městem rozezněly sirény ohlašující letecký nálet.

Schulze pochopil, že znovu zřejmě přiletí Rusové. Nic, kromě malých německých protiletadlových děl, nemohlo náletu bránit. Luftwaffe už byla z nebes absolutně vyhnána...

„Nejdřív se nakrmíte," řekl Kuehne. „Dostanete k snídani polívku a uzeninu a taky nějaké pivo." Tváře nemytých a neholených vojáků Wotanu se při té perspektivě rozzářily. „Jestli už máme v tomhle prokletém místě zemřít, měli bychom být aspoň dobře nejedení a napití. Chci vám ale říct ještě jednu věc: Může se vám zdát zvláštní, že vám velí Američan tedy vlastně nepřítel. Já jsem ale rád, že jsem tady a pomáhám likvidovat tu židobolševickou sebranku, dokud je ještě čas. Zajali mě, když jsem byl v německé uniformě se skupinkou německy mluvících Židů. Naše akce probíhala za německými liniemi. Bylo to v září minulého roku. Jeden ze Židů se podělal a prozradil nás. Němci mě mohli zastřelit, měl jsem přece jejich uniformu! Jenže to dopadlo jinak: Zastřelili ty Židy." Domluvil a tvářil se, jako by právě dovyprávěl tu nejobyčejnější historku. Pak dodal: „Místo zastřelení jsem od Němců dostal možnost vstoupit do Zbraní SS. A tak jsem tady... A jsem odhodlán bojovat na život i na smrt jako každý vlastenecký Němec: za národ, vlast a fuhrera."

Poslední slova vyřkl rezolutně a energicky, ale Schulze měl stejně zvláštní pocit, že jejich nový velitel úplně neodhalil

své karty.

„Tak teď můžete jít," prohodil Kuehn a ukázal někam vpravo. „Je to někde tamhle mezi stromy." A pak vyštěkl:

„Rozchod!"

Vojáci se nejdřív postavili do pozoru a Schulze jako nejstarší poddůstojník vojensky pozdravil. Velitel nonšalantně jeho pozdrav opětoval a vzápětí svižně odkráčel směrem, kterým se před chvílí odebral i Van de Brug.

Schulze s vojáky se vydal ke kuchyni. Byla ve stanu, odkud se linula vůně hrachové polívky. Matz se svého kamaráda zamyšleně zeptal:

„Co si myslíš o tom našem novém veliteli? Jakej na tebe udělal dojem?"

Schulze hned neodpověděl. Zahlédl totiž nějakou ženu, která vylézala z jednoho z malých stanů. Měla rozčuchané vlasy a rozepjatou blůzu odhalující mohutná ňadra. Bez zaváhání zamířila k nejbližšímu stromu, přisedla vedle něj a začala močit. Všimla si, že se na ni dívají dva poddůstojníci a němečinou silně poznamenanou cizím akcentem prohodila:

„Co koukáte, vojáčkové? Nikdy jste neviděli ženskou?" Chraplavě se zasmála a natáhla si své nepřiliš čisté kalhotky.

Pak zamířila zpátky do stanu, odkud sem teď doléhalo hlasité chrápání.

Překvapený Schulze si dlaní, velkou jako lopata, přejel po neoholené bradě. Pak se vrátil ke kamarádově otázce:

„Těžko říct, co si myslím. Většina chlapů jsou vojáci na baterky, ale ti dva důstojníci, to nejspíš bude jiný kafe. Jsou jak břitva, energie mají na rozdávání a určitě mají něco za rubem. Tak to je ten můj názor..."

Matz po něm sekl očima.

„A co z toho, Schulze?"

„Podívej, ty troubo, nejsi sice nejchytřejší v celém reichu, ale i tobě dochází, že Hitler je i s tím svým celým podělaným spolkem v hajzlu. Tak proč tihle dva frajeři pořád něco melou o tom, že chtějí bojovat za Hitlera?"

„Tahle sejrová hlava ten Holanďan tvrdí, že nemají jinou možnost," namítl Matz. „Jsou to přeběhlíci! Američan a Holanďan. A oba bojují za Německo. Když se vzdají, tak jediný, co je může čekat, je provaz."

Schulze zavrtěl hlavou:

„Jenže ty dva jsou na to moc prohnání," prohlásil s určitostí. „Nechystají se umřít za něj akej národ, za vlast a fuhrera — to se můžeš vsadit! Těm jde o něco jinýho!" A významně si zaťukal na čelo. „Těm to myslí, kamaráde!"

„A co teda vymysleli?"

„Copak já vím? Jak bych to moh vědět? Copak jsem jasnovidec? Já akorát vím, že ti dva mají něco za lubem." A odfrkl si. „Tak pojď! Tamhle je ta kuchyně. Šoupneme do žaludku litr prdlavý polívky."

Nebylo jim však souzeno, aby tu svou prdlavou polívku spolykali. Jakmile vstoupili do improvizované kuchyně prosycené vůní hrachové polívky

a uzeniny, uslyšeli Van de Brugův hlas, který pronikavě řval:

„Nástup! Všichni ven!"

Jeden z kuchařů — podle akcentu zřejmě opravdu Němec — odhodil sběračku do velkého hrnce, z kterého se kouřilo, a řekl:

„Tak to znamená, že se odtud pokusil zdrhnout další chlap." Potom rychle i s druhým kuchařem vyběhl ven. Schulze a Matz na okamžik zaváhali, ale pak hrábli do kouřící se hromady uzenek. Teprve potom se taky vyřítili ven.

Vojáci všech možných národností — ale i ženy — vytvořili v centru stanového tábora čtverec. Všichni byli špinaví a oblečení byli do potrhanych uniforem, na kterých bylo patrné, že je po několik týdnů, možná měsíců, nikdo nečistil nebo nepral. Oči všech se upíraly na zuboženou postavu v uniformě SS s ramenními nášivkami Freikorps Britannien, což bylo označení britské sekce SS. Postava byla přivázaná k mohutnému dubu s tváří přitisknutou ke kmeni.

Všemu netrpělivě přihlížel Kuehn. Jezdecký bič měl ve smyčce zavěšený na zápěstí.

Van de Brug křičel, protože se snažil přehlušit ruskou dělostřelbu:

„Angličane! Ty ses pokusil dezertovat! Za to tě můžu bez soudu pověsit." Pak se rozhlédl po přítomných, aby viděl, jak jeho slova na tu pestrá směs národů mezi vojáky zapůsobila. „Jsem ale šlechtný a pro věc, která nás čeká, potřebuju každého člověka. Nedám tě tedy pověsit, ale musím tě dát příkladně potrestat, aby to měl na paměti každý, kdo by se chtěl pokusit dezertovat. V budoucnu ale..." Holanďan varovně ještě víc zvýšil hlas, „nebudu už tak shovívavý. Kuehne! Deset ran!"

„Jawohl," vyštěkl Američan. Vystoupil vpřed, strhl z uvázaného muže blůzu a roztrhl i jeho košili, čímž obnažil bílá, vychrtlá záda.

„Prosím, netýrejte mě! Já to nevydržím," ozval se

svázaný muž. Ale to už na jeho záda dopadlo první šlenutí jezdeckého bičíku. Voják strašlivě vykřikl. Z koruny stromu nad ním se zvedli ve svém krákoravém protestu havrani. Na Angličanových zádech naskočila ošklivá šarlatová linka, z níž vzápětí vytryskla krev. Zdálo se, že Kuehn zešílel. Začal zuřivě švihát a voják před ním děsivě křičel a jeho páteř se napínala jako tětíva va snaze někam před ranami uhnout. Ruce zatínal v pěst a Schulze měl v jednu chvíli dojem, že se muži snad podaří provaz, kterým je přivázaný, zpřetrhat. Nic takového se ovšem nestalo. Američan švihal do Angličanových krvavých zad, v tváři měl nepřičetnou zuřivost. Do svých pohybů vkládal veškerou svou sílu a nepřestal, dokud Angličanova hlava neklesla v bezvědomí. Pak toho nechal, ale v jeho očích se blýskal divoký vztek a hrud' se mu těžce zvedala, jako by právě absolvoval nějaký náročný závod.

Van de Brug kývl, že to stačí, a rozkázal:

„Odvažte ho! Ostatní můžou jít na prdlavou polívku a černou břechku. Brzy vyrazíme do akce."

Představení skončilo a jednooký a jednoruký holandský důstojník se obrátil k pobledlým poddůstojníkům SS:

„Je to kruté a drsné, já vím," řekl Schulzemu a Matzovi. „Je to ale jediná cesta, jak udržet disciplínu těchto výtečníků a jim podobných ničemů. Potřebujou nažrat, nachlastat se, ale potom taky musí odvést to, co se od nich očekává." Mrkl na ně svým jediným okem a odkráčel.

Schulze se podíval na Matze a když byl Van de Brug z doslechu, procedil mezi zuby:

„Bůh s námi a zlý pryč! To jsme teda, Matzi, v pěkný bryndě! Já budu koukat, abysme se z toho dostali. Tak se do toho dáme...”

5.

A jak k tomu všemu vlastně došlo?

Šestá tanková armáda SS byla na ústupu už od března. Týden po týdnu byly poražené zbytky elitních pancéřových divizi SS zpět zatlačovány postupující Rudou armádou. Byly to divize Leibstandarte Adolf Hitler, Totenkopf a Viking.

Šestá tanková armáda si probíjela cestu Maďarskem, Slovenskem a Rakouskem v zoufalé snaze dostat se k Američanům a vzdát se spíš jim než Rusům. I ten poslední esesák si byl vědom toho, co by se s ním stalo, kdyby padl do rukou Ivanům. Všechny ty, kteří měli na své uniformě znak Hitlerovy elity – stříbrnou lebku se zkříženými hnáty – což z nich udělalo nejobávanější vojenskou sílu v Evropě, všechny je čekala okamžitá smrt.

Ti, co zbyli z úderného pluku SS Wotan, byli zařazeni mezi jiné rozdrčené formace Šesté tankové armády. S nimi teď bojovali a ustupovali a znovu bojovali a znovu ustupovali. Konkrétně byli přiřazeni k divizi SS Hitlerjugend a Das Reich. Tady veleli neznámí důstojníci, kteří se ve svém postavení udrželi maximálně tak jeden den. Rychle totiž v maďarských rovinách i slovenských horách hynuli.

Oberscharführeru Schulzemu se tohle tedy vůbec nezamlouvalo. Už hned při začátku ústupu řekl svému kamarádovi Matzovi:

„Tak se koukám, co s tou hrstkou našich lidí bude. Krucinál," zavrčel a varovně zvedl tlustý ukazovák, „to mám poslouchat nějakýho frajírka, co zrovna přišel z kadetky a vydrží tu asi tak den? To si pěkně synek paní Schulzeovy teda setsakramentsky rozmyslí!"

Na tohle Matz jen pohrdavě zamručel:

„Ale ty přece moc dobře víš, že proti větru se nedá čurat! A všichni tady to taky moc dobře víme."

Tohle si říkali v době, kdy skončil jejich boj se slovenskými povstalci a partyzány. Jejich oddíl právě vstoupil do malé vesnice. Většina chalup byla dřevěná, nevelká stavení obklopovala bíle natřený kostelík s baňatou věží pokrytou břidlicí. A tady došlo k incidentu, který zavinil Oberscharführer Schulze:

Německý oddíl právě drancoval jedno z větších stavení blízko kostela, vojáci zuřivě hledali něco k jídlu a pití. Byl horký dubnový den a oni od rána neměli nic v ústech. Najednou se nahoře na schodišti objevila urostlá žena – později se o ní Schulze dověděl, že její manžel utekl s ostatními z vesnice k partyzánům. Měla přes sebe zřejmě ve chvatu přehozené šaty, takže nebyly pořádně dopnuté. Schulze se jen podíval zkušeným zrakem a okamžitě svému kamarádovi tiše oznámil, že tohle tedy nebude opravdová blondýnka...

„No jo, máš pravdu," souhlasil Matz. „A víš, že bych neměl nic proti tomu, kdybych si mohl položit hlavu mezi její mlíkáry? To by mě určitě přešly všechny bolesti."

Velká kyprá blondýna je oba přejela znaleckým pohledem a zdálo se, že ji vůbec nezajímá, že jí ostatní vojáci Wotanu vylupují dům.

„Na to člověk nemusí bejt věstec, aby věděl, co ta ženská chce," řekl Schulze. A nespouštěl z ženy na schodišti oči. Jazykem přejel přes náhle vyschlé rty. „Budeme o ni losovat!"

Matz jako vždycky prohrál. Hromotluk Schulze si nějakým řízením vždycky vytáhl ten příznivější los.

„Matzi, na tebe přijde řada až po mně," oznámil kamarád a vydal se po schodech k čekající blondýnce. „Jenže si myslím, že až ta ženská dostane poctivou porci mýho pořádného německého salámku, nebude už mít zájem o toho tvýho červíčka."

„Hlavně to moc neprotahuj! Já mám ten svůj inštrument náhodou parádně ostřej, takže to až bolí."

„Moc se nevytahuj, tajtrlíku," zavrčel na něj Schulze a zmizel s blondýnkou za dveřmi.

O pět minut později ho Matz našel nahého – jen s pistolovým pásem, botami a přílbou, což bylo v souladu s jeho tvrzením, že chlap má být vždycky připraven k boji i k milování. Schulzeho nahé hýždě se divoce pohybovaly nahoru a dolů a blondýnka také nahá – se pod ním svíjela a chichotala rozkoší. Matz vykřikl:

„Schulze, poslouvej mě! Řítí se na nás průšvih!"

„Jdi do hajzlu," zafuněl kamarád. „Copak nevidíš, že se teď bavím se svou snoubenkou?"

„Schulze," skoro zaprosil Matz, „neblbni! Jsme v průseru."

„Vypadni a udělej si to vlastní rukou! A nebudu ti to dneska víckrát opakovat!" Nezdálo se, že by Schulze mínil Matze poslechnout. Blondýnka se přestala chichotat a něco vášnivě šeptala ve svém jazyce. Po celém jejím nahém těle vyrazil pot.

„Schulze!" Matz teď řval, jak nejhlasitěji dokázal. „Dole je nějaký náš generál a venku jsou partyzáni! Jsme v průseru..."

„Nech mě, ať to dokončím," zaječel Schulze a potom hlučně vydechl. Matz mu sundal helmu a poklepal mu s ní o zadek:

„Ty to teda schytáš!"

„Proboha," skoro zavzlykal Schulze. „Můj inštrument se činil nejlíp, jak za poslední měsíce dokázal. A přijde si nějaký generál a zkazí mi to!" Nespokojeně se zvedl. Kyprá blondýnka otevřela oči, nohy však měla stále vstřícně rozevřené.

„Co se děje?" optala se udiveně špatně znějící němčinou.

„Je to v hajzlu, miláčku," odpověděl Schulze a políbil její mozolnatou ruku, jako to dělali hrdinové vídeňských romantických filmů, které byly tou dobou v Německu velice oblíbené. Pak vážně pronesl: „Madam, trubka volá, buben víří – musím vést své lidi do boje. A slibte mi, můj miláčku, že mi zůstanete věrná a počkáte na mě, dokud se nevrátím!"

Žena rozuměla tak zpoloviny, ale přikývla a snažila se posadit.

„Tak rychle konči, Schulze!" naléhal Matz. „Ten generál dole vypadá na velkého hajzla. Dá tě rozsekat na cucky, jestli

tady toho cukrování hned nenecháš."

„No jo, už jdu," pronesl beze spěchu Schulze a začal si natahovat kalhoty a blondýnka se zájmem sledovala, jak zdroj jejího potěšení mizí v hrubé vojenské látce. „Odkdy pak se Oberscharführer Schulze bojí důstojníků?" vrčel si pro sebe dopálený milenec. „Ani nějakýho zatracenýho generála ne... Tak jdeme na to, Matzi!"

Oba pak sestupovali po schodech dolů a slyšeli zuřivý štěkot palby, která se rozpoutala na ulici. Do toho hystericky syčely kulometné střely.

„Sakra," mručel Schulze, „ta válka si nás vždycky dokáže najít."

„Člověče, co si o sobě myslíte?" vyjel na něj důstojník navlečený do černé generálské uniformy policie SS. „Nebo si myslíte, že jsem idiot? Já přece vím, co jste tam dělal. Pohlavně jste obcoval s rasově podřadnou osobou, zatímco na nás už útočil nepřítel."

Generál byl urostlý chlap s pivním břichem. Typická týlová krysa, ohodnotil ho v duchu Schulze. Teď spadl do velkého ústupu a prvně v životě zakouší slasti boje.

„Byl jsem obhlédnout pozice, pane generále," lhal zdatně Schulze. „Díval jsem se z horních oken. Naneštěstí špatným směrem... Takže jsem ty nepřátelský partyzány neviděl." Vzápětí se automaticky hbitě sehnul a kryl se. Kulka z pušky proletěla oknem po jeho pravici a cinkla o stěnu, z níž uloupila kousek bílého zdiva.

„Vy jste se tedy díval špatným směrem! A všechno, co jste viděl, byla nějaká děvka." Vztekly generál pak cosi někam zavelel a venku spustil palbu německý kulomet. Potom se ozvaly výkřiky zasažených partyzánů, kteří vběhli přímo do krupobití smrtonosných střel.

Schulze si uvědomil, že další hovor s břichatým policejním důstojníkem nemá smysl. Sáh po pistoli a docela klidně se optal:

„A co dál? Co s tím uděláte, pane generále?"

Srdnatý postoj a tvrdý výraz v poddůstojnickových očích na generála zjevně zapůsobil. O krok ustoupil, jako by se obával, že ho Schulze chce uhodit.

„A co si asi tak myslíte, že bych měl udělat, ober scharf uhrere?"

„Co já si myslím, pane generále?" poslední dvě slova Schulze ironicky zdůraznil. „A co si myslíte vy kde asi tak jste? Tohle je prdel světa! Tady vaše hodnost nic neznamena. Jediný, co se tady počítá, je tohle." A významně potřásl pistolí. „To se počítá a jinak nic."

Generál se skoro zalykal zlostí:

„Ale to je porušení vojenské disciplíny! Takhle se mnou nemůžete mluvit! Pošlu vás před vojenský soud, vy darebáku! Co si to..." Generál zmlkl, protože ho Schulze chytil vpředu za blůzu, přitáhl si jeho tlustý obličej až k sobě a zasyčel:

„Jdi do hajzlu, ty srabe, dokud jsi ještě celej! Je ti to jasný?"

„No tohle! Ty jedno prase, takhle si na mě dovolovat! Copak si, ty chlape, neuvědomuješ, že ti tady na místě můžu strhat výložky a sebrat hodnost?"

Schulze přeletěl očima své vojáky. Všichni se dívali někam jinam, tvářili se, že nic nevidí. Byli zjevně vyčerpaní, na konci se silami, ale... byli to svědkové incidentu. Mohli si to odskákat, kdyby tahle týlová krysa o všem podala hlášení. Schulze zvedl svou pistoli. Generál na ni nevěřícně zíral, jako by ji snad Schulze odněkud vyčaroval. „Sundej si pistolový pás!" nařídil Oberscharführer generálovi. „Cože?"

„Snad máš uši, ne?" Schulze výhružně zvedl ústí zbraně.

Generál si rychle odepjal pás. Kalhoty se mu posunuly a odhalily bílé nohy podpírající pivní břicho. „Teď tady takhle zůstaneš pět minut stát. Po tu dobu tě kulometčík venku bude krýt. Pak můžeš táhnout, kam chceš."

„Proč? Proč...", "koktal generál příškrčeným hlasem. V obličejí byl vzteky rudý. „Za tohle po tobě pudu, ať budeš kdekoli! Neutečeš mi! Mám na to dost svědků. Všechny ty lidi kolem..." Schulze na něj dál mířil, když tiše řekl: „To bys mě musel nejdřív najít, ty sráči." O čtyřicet hodin později se Schulze i s ostatními, kteří zbyli z jeho roty, přihlásil k plnění významného úkolu v Berlíně:

„Chránit milovaného fuhrera až do konce. Když čekali na letadla, která je měla dopravit z velitelství Šesté tankové brigády SS na místo určení, řekl Schulze Matzovi:

„Dostal jsem nás do průseru jenom kvůli jediný cizí děvce. Jenže z toho průseru byla jen jediná — tahle ta cesta..."

6.

Adolf Hitler hořce plakal.

Jeho milénka Eva Braunová klečela vedle něj na rozestlané posteli a s obavami na něj hleděla. Byl nahý. Ještě nikdy ho neviděla plakat. I v těch nejhorších válečných okamžicích byl vždycky pánem situace a neopouštěla ho jeho známá panovačnost. Eva k němu natáhla paži a pohládila ho po obarvených vlasech.

„Můžu se o to pokusit znovu, miláčku!" Mluvila něžně a užila slůvko, které říkali jen v nejintimnějších chvílích. Pak vstala z postele a svlékla si noční košili. Stála před Hitlerem nahá, měla ale na sobě černé hedvábné punčochy, které ho při milování vždycky vzrušovaly. Vrhla rychlý pohled k zrcadlu, kde se celá uviděla a řekla si, že i po tom týdnu v bunkru vypadá docela dobře, třebaže tady se musela obejít bez kadeřnic a kosmetiček. Hitler k ní obrátil bledý, slzami smáčený obličej:

„To není jenom tím," vypravil ze sebe a odstrčil její ruku, která mu směřovala k slabínám. „To není jenom tím, že tě nemůžu pomilovat. Se mnou už je totiž úplný konec."

„Nemluv tak, ty můj chlapečku," pokoušela se ho povzbudit. „Pořád je přece ještě naděje. Německá Pětadvacíťá armáda ještě může do Berlína prorazit! Rusové a západní spojenci se můžou navzájem dostat do křížku vždycky jsi říkal, že k tomu jednou dojde..."

Odmělčela se, protože viděla, že její dobře míněná slova na Hitlera nepůsobí.

Fiihrer si vmáčkł zaťaté pěsti do očí, jako to dělají malé děti, když se probírají ze spaní a mají z něčeho trochu strach.

„Člověk musí být realista,“ pronesl pomalu a velice tiše. Až příliš tiše jak si Eva uvědomovala. „Žádná naděje už neexistuje. Zemřu tady v Berlíně.“ V jeho hlase nezazněly žádné emoce.

Evu to šokovalo a nepoznávala svůj hlas, když řekla:

„Dobře, Adolfě. Když tu chceš zemřít... tak v tom případě zemřu s tebou.“

Uchopil ji za ruku a přitiskl ji ke svým rtům:

„Děkuju ti, má milá! Teď se musíme obléct... Budu se na tebe dívat. Naposledy. Vždycky jsem se rád díval na to, jak se oblékáš.“

„A co bude potom?“

„Dám do pořádku své věci. Zaprvé musíme uzavřít sňatek. Byla jsi mou věrnou družkou po mnoho let. Chci, aby ses stala mou ženou, teprve potom...“ Nedopověděl.

„Ach, Adolfě!“ vykřikla a její tvář teď vyzařovala vroucí cit. Eva přece věděla, že během jejich dlouholetého vztahu Hitler o sňatku neuvažoval. Nechtěl se oženit, protože se obával, že by se tím snížila jeho přitažlivost jakožto vůdce německého národa. Teď už mu na tom nezáleželo.

Začal rituál podobný striptýzu, ale v opačném pořadí: Začala se pomalu oblékat. Nejdřív si navlékla černý podvazkový pás a Hitler s potěšením sledoval pohyby jejích pružných hýždí. Pak přišla na řadu podprsenka a Eva se postavila tak, aby skýtala hezký pohled na svá krásná ňadra, ještě než zmizí pod jemnou látkou. Poté si oblékla šaty, jejichž knoflíky zapínala dráždivě pomalu...

Byla připravená. S tichým povzdechnutím se napřímila, jako by i tím dávala najevo, že to je naposledy a potom sáhla po Hitlerově uniformě.

O deset minut později se v mapovém kabinetu bunkru shromáždila skupina těch, kteří měli být přítomni svatebnímu obřadu. Svatba pak proběhla velice jednoduše. Hitler a jeho nevěsta učinili prohlášení, že jsou čistého árijského původu a že nemají žádnou dědičnou chorobu. Vzhledem k válečné situaci se rozhodli pro jednoduchý průběh sňatku bez jakéhokoliv zdržení.

Pak předstoupili oba svědci, aby podepsali svatební listinu. Prvním svědkem byl dr. Goebbels, nepříliš urostlý ministr propagandy. Při chůzi napadal na jednu nohu... Jako druhý se podepsal Bormann, který nedokázal potlačit výraz jistého rozčarování a obav. Věděl přece, co tenhle svatební obřad znamená... Hitler tímto aktem oznamoval světu, že je normální muž s normálním sexuální citěním: oženil se! A tím současně dává najevo, že končí. Takže teď už bude jen otázkou několika hodin, kdy přijde úplný konec. Nastal čas odchodu.

„Šampaňské,“ nařídil Hitler, když byla svatební listina oběma svědky podepsána. „Zavolejte sekretářky! Všichni to oslavíme šampaňským.“

Bormannova špatná nálada ještě vzrostla. Fiihrer se alkoholu dotkl jen zřídka a rozhodně ne na veřejnosti! Jako by Hitler sám začal rozmetávat svou pověst, na níž po léta pracoval a pěstoval si ji: že zůstává svobodný, že je abstinent a vegetarián. Vzápětí totiž požádal o vepřové.

Linge podával ledově chladné francouzské víno a po připitcích se Hitler obrátil ke Goebbelsovi:

„Má žena a já jsme se rozhodli, že zemřeme, abychom unikli hanbě kapitulace. Naším přáním je to, aby naše těla byla spálena v místech, kde jsme v posledních dvanácti letech strávili větší část svého pracovního života při službě německému lidu.“

Goebbels se vypjal:

„Také já si přeji v těchto místech zemřít. Společně se svou ženou a pěti dětmi.“

Hitlera to zjevně překvapilo:

„Nemůžete zabít své děti a Magdu svou ženu! To by bylo obluďné, Goebbelsi! Vy odtud musíte odejít!“

V Goebbelsových temných, pronikavých očích vzplál oheň.

„Jak bych mohl já obránce Berlína město opustit? To znamená opustit i naše vojáky a ponechat je jejich osudu. Mein Fuhrer, to je nemyslitelné! Odmítám odejít!“ vyštěkl ministr propagandy.

Voskové Hitlerovy tváře zkřivila grimasa vzteku:

„Ani ten můj nejvěrnější spolubojovník mě nechce poslechnout?“

Goebbelsovy oči se zalily slzami.

„Nesmíte mě posílat pryč, můj drahý fiihrere! Já bych tu hanbu neunesl. Život pro mě nemá cenu, jestliže ho nemůžu strávit po vašem boku a v práci pro vás.“

Bormann už toho všeho měl dost. Vždyť se všichni kolem chovali jako šílenci! Kvůli takovým bláznům přece nemá smysl ztrácet čas! Musí uskutečnit plán svého vlastního útěku, dokud není pozdě. Rychle se vzdálil.

Razil si cestu chodbami plnými jako obvykle podnapilých důstojníků a sekretářek. Z ordinace zubního chirurga za zavřenými dveřmi zazníval urputný skřípot zubařského křesla, jako kdyby tam lékař bojoval s nějakým zatvrzelým zubem. Bormannovi bylo ovšem jasné, že jde o něco jiného: Zubař se na křesle miloval se svou blondatou asistentkou. Bormann v němém údivu jen zavrtěl hlavou. Všichni tady se zbláznili! Proč odtud nezmizeli, dokud byl ještě čas? Zamířil do své malé místnosti a zavřel za sebou dveře. Páchlo to tu stejně jako vždycky a nedaleko umístěný generátor dělal jako vždycky stejný hluk.

Bormann tomu ale nevěnoval pozornost. Měl v hlavě mnohem důležitější věci.

Rozsvítil a pod jedinou žárovkou, kterou tu měl, začal studovat mapu západní části Berlína a centra města. Mapa visela na stěně. Asi před hodinou ji sem přinesl jeden ze štábních důstojníků. Tenhle plán města zachycoval aktuální situaci. Podle zapíchnutých červených špendlíků bylo zjevné, že město je prakticky celé obklíčeno Rudou armádou.

Ukazováčkem zažloutlým od nikotinu Bormann sledoval na mapě únikovou trasu na západ a k 25. německé armádě,

kteřá měla postupovat na východ a přinést Berlínu pomoc. Bormann ale pochyboval, že se tohle může podařit. Pokud šlo o únikovou trasu, tak vedla po Hermann Göring Strasse, pak Brandenburgskou branou na Charlottenburger Chaussee, ke stanici podzemní dráhy Tiergarten, tedy zoologické zahrady, odtud na Kantstrasse, ale o téhle ulici Bormann z hlášení věděl, že je pod systematickou dělostřeleckou palbou Rusů. Trasa dál vedla po Masuren Allee k hlavnímu štábu Hitlerjugend a odtud na Reichssportfeld a pak na německé předmostí u Pichelsdorfu, kde se prchající přeplaví přes Havolu a přistanou na jejím západním břehu mezi Gatowem a Kladowem.

Bormann zamyšleně sevřel své smyslné rty. Věděl, že trasa je velice dlouhá a obtížná a je spojená s mnohým nebezpečím. Je to ale jediná cesta, kudy se může uprchnout. Blízko pichelsdorfského mostu čekají čluny s pohonem na elektrické baterie. Tahle plavidla jsou absolutně tichá a neupoutají pozornost Rusů. Pokud se člověk dostane až tam, je v bezpečí. Pak už na švédský pas přejde do Švédska. Tohle bude zajištěno tím, že si Bormann oblékne uniformu, v níž budou připraveny pasy víc jak desítky evropských a jihoamerických zemí.

Z chodby sem teď dolehl opilý hluk a reichsführer se zamračil. Podle všeho se zdálo, že se na druhou stranu jeho dveří přitiskla nějaká žena. Těžce oddychovala a vzrušeně dokolečka opakovala: „Tady ne, Karle, prosím tě, tady ne, Karle...”

Udělal pár kroků ke dveřím a zamkl je. Tahle drobná epizoda byla jen dokladem toho, že disciplína v bunkru už se úplně zhroutila. Byl nejvyšší čas odtud vypadnout.

Přistoupil k trezoru a po několika otočeních ručiček ciferníků ho otevřel. Zlaté pruty byly už v kurýrním letadle na cestě do Švédska. Tam budou ve Stockholmu uloženy do tajné schránky ve Státní bance. V případě nečekaných eventualit však bylo třeba učinit jiná opatření... Vyjmul ze sejfu váček s diamanty a krátce ho potěžkal v dlani. Bylo obtížné uvěřit tomu, že tohle malé množství kamínků má cenu milionu dolarů. Experti ale Bormanna ubezpečili, že to tak opravdu je. Drahokamy představovaly jeho pohotovostní fond a k tomu ještě patřilo deset tisíc amerických dolarů. Byl tedy ve všech směrech díky stranickým fondům, které spravoval, dobře zajištěn. A samozřejmě taky díky německým daňovým poplatníkům...

Žena za dveřmi naléhavě šeptala:

„Tak už dělej! Zatím tu nikdo není.“ A pak začala vášnivě sténat a dveře se rozechvíly a otřásaly pod nárazy muže, který do ženy vnikal. Bormann se vztekle po dveřích podíval a musel odolat pokušení dokořán je otevřít a seřvat toho, kdo si ho dovoluje vyrušovat. Pochopitelně to neudělal, měl přece jiné starosti!

Tak co dál? zeptal se sám sebe. Mám už vytyčenou únikovou cestu, mám i prostředky, jak všechno relativizovat. Co víc teď můžu potřebovat? Všechno to byla pouze řečnická otázka, protože dobře znal odpověď: Potřeboval se s někým dát dohromady. Z bunkru každou noc někdo uprchl, stačilo se jen k některé skupině připojit. Až ale bude v bezpečí, musí všem doslova zmizet. Jako kdyby se po něm slehla zem jak se říká...

Nechtěl se dávat dohromady s pohlaváry a důstojníky, kteří ho znali. Kdyby takovýmhle lidem třeba jen naznačil, že dál už chce jít svou vlastní cestou, s chutí by ho zradili. V téhle době se zrada musel bát každý.

Ne, on potřebuje úplně jiný doprovod, řekl si. Vlastně ochranku složenou z obyčejných vojáků, kteří se na nic neptají a plní svůj úkol, protože za něj dostanou zaplacené.

S dveřmi teď ti venku už úplně lomcovali a žena vydávala živočišné skřeky nadšení a vášně.

„Jako zvířata," zavrčel Bormann. „Páří se skoro na ulici jako psi.“ Vtom se ale zarazil a dvojici, která tolik vyváděla u jeho dveří, úplně pustil z hlavy. „Úderný pluk SS Wotan!“ pronesl nahlas. Copak právě o nasazení tohoto pluku nemluvil fúhrer těsně před tím, než se dověděl o Himmlerově zradě?

Bormann nebyl voják, ale o tomhle pověstném někdo dokonce říkal „až příliš pověstným“ pluku slyšel. Byla s ním spojována odvaha, bojovnost a neúprosná tvrdost. Příslušníci pluku se zúčastnili bojů na třech kontinentech, bojovali už od samého začátku války a stali se prostě pojmem. A to nejen mezi jednotkami SS. Úroveň jednotek wehrmachtu se s nimi vůbec nemohla měřit... Jejich hlavní zásadou byla věrnost svým bojovým druhům a Wotanu.

Bormann si v zamyšlení přešel dlaní po bradě. Ano Wotan! To je to řešení. Tyhle chlapy je třeba si koupit! Sáh po telefonu a v jeho mozku se začal rýsovat plán, jehož zárodky už dávno promýšlel...

7.

„Kozáci!“ zašeptal varovně Kuehn, který se krčil v křoví vedle Van de Bruga a dalekohledem sledoval terén před sebou. Na centrum Berlína útočily ruské střemhlavé bombardéry štormoviky. Řítily se oblohou a z jejich modře natřených břich se sypala záplava malých smrtonosných vajíček.

Oba dva důstojníci SS však teď nevěnovali svou pozornost tomuto obnovenému leteckému útoku. To, co je zaujalo, byli jezdcí, kteří v zástupu projížděli lesem. Na zádech se jim kývaly pušky a samopaly.

„Určitě vědí, že tu někde jsme,” šeptal Van de Brug, jako by se bál, že ho ti jezdcí i přes vzdálenost asi dvoustovky metrů můžou slyšet. „Jestli nás objeví, okamžitě to dají vědět svému dělostřelectvu.”

Kuehn přikývl. Mohla se čekat obvyklá ruská taktika: Vyslat jezdce na průzkum nepřátelských pozic, vyvolat přestřelku a přivolat čekající pěchotu.

„Jestli sem ta pěchota dorazí, aspoň budeme mít příležitost dost těch Ivanů oddělat,” zavrčel. Pohnul dalekohledem, aby teď mohl pohodlně jezdce sledovat a rozeznávat jednotlivé postavy na podsaditých huňatých koních.

Kozáčky důstojník, který jel před zástupem, zvedl ruku, aby ostatní zastavil. Pak sáhl pod košili a vytáhl nějaký předmět, který mu visel na řemínku kolem krku. Van de Brug, který už dřív proti kozákům bojoval, věděl, o čem jde. Říkalo se, že kozáci takhle na krku vozí v malém váčku prst z rodného kraje. Prý

to je starý kozácký zvyk. Už pradávno prý s sebou kozáci v bojích daleko od svých rodných míst mívali hrst hlíny.

Jestliže v boji zahynuli, jejich druzi na ně do hrobu rodnou prst vysypali, takže je symbolicky pohřbili v rodné zemi.

„Chystají se na nás zaútočit," usoudil tedy Van de Brug. „Vědí, že tu někde jsme. Nejdřív nás zkusí vyprovokovat, abychom se sami ozvali." Pak se obrátil k ostatním a už hlasitěji řekl: „Tak pozor, všichni!"

Asi pět metrů od něj ležel v linii maskovaných okopů Schulze. Ten předal Van de Brugův pokyn ostatním vojákům a sám k tomu dodal:

„A uvědomte si, že ty věci, který mají Ivani v prackách, nejsou párátka!" Sám se tomu zasmál, protože se rnu to zdálo být vtipné. Rottenfuhrer Matz na to reagoval způsobem, který obvykle příslušel právě Schulzemu: Nadzvedl pravou hýždí a vypustil pšouk. Schulze káravě prohodil:

„To je projev neucty, rottenführere! Tohle byste si taky mohl odskákat."

Matz na to odpověděl pohrdavým posunkem a zašklebil se:

„Kašlu na to."

„Ticho," zasyčel Van de Brug a sáhl po pistoli. „Už jedou!"

Rusové už se skutečně blížili. Kožešinové čapky měli frajersky posunuté do týla, v jejich rukou se zatřpytily šavle. Jejich zástup se teď rozvinul do řady a vojáci popustili nepokojným koním uzdy. Všechno v nich hrálo jakousi nedočkavostí — co jim asi chystají ti, kteří se tu někde jistě skrývají v okopech mezi křovisky? Ruský důstojník ve vztyčil ve třmenech a hlasitě vykřikl:

„Za rodinu! Vperjod!"

Stovka drsných chlapeckých hlasů po něm zopakovala výzvu k boji za vlast a rozjela se vpřed.

Jejich těla se pružně přizpůsobovala rytmu koňského běhu, nadzvedávala se v sedlech a paže svíraly vztyčené šavle. Byli připraveni zaútočit na nepřítele jakmile ho objeví.

„Mířte dolů, na koně," zašeptal Van de Brug. „Nejdřív musíme sejmut koně a potom ty chlapy. Nikdo odtud nesmí vyváznout. Rozuměli jste?"

Jezdci se blížili. Sto padesát metrů..., sto...

Teď už jeli prudkým cvałem, nevadilo jim, že se musí vyhýbat převislým větvím stromů. Někteří drželi otěže v zubech, v jedné ruce svírali šavli, v druhé pistoli.

Pěťasedmdesát metrů...!

Van de Brug nemohl déle čekat. Nepřátelská jízda už byla téměř na pozicích SS. Už jezdce docela jasně rozeznával. Byli jistě vysocí, měli vousy a oblečení byli do tradičních černých kozáckých uniforem s pásy nábojnic z obou stran přes prsa.

„Palte!" vykřikl ve všech sil Van de Brug, aby přehlušil řinčení zbraní a dusot koňských kopyt.

Celá linie okopů, ve kterých se Němci skrývali, spustila palbu. Víc jak desítka jezdců se zřítila z koní, jako kdyby je srazila nějaká neviditelná pěst. Koně klesli, jejich boky se zalily červení krve. Zasažená zvířata se z posledních sil snažila vzepnout a hrabala do vzduchu nohama. Některá klesla do kleku a v zoufalém boji se smrti říčila bolestí. Jezdci nadávali, kleli a někteří ještě marně divoce trhali uzdami.

Během okamžiku se tak celý les proměnil v chaotickou vražednou scénu jatek. I jezdcí řvali bolestí a padali. Vzduchem jako těžký déšť syčely olověné střely. Větve se lámaly a praštěly, z korun stromů přšelo listí a jehličí. Nezasažení koně zdívočeli a v panickém děsu se snažili prchnout, někteří z nich táhli za sebbu své zastřelené jezdce. Avšak ti, kteří z útočících jezdců přežili, pokračovali ve svém nájezdu s odvahou, která kozáky vždycky proslavovala. První z nich už se dostali do německých pozic. Stříbrné ostří jejich šavlí se míhalo na všechny strany a barvilo se krví.

Schulze vyskočil ze svého okopu v okamžiku, kdy se k němu blížil jezdec s otěžemi v zubech a s pistolí a šavlí v rukou. Oberscharfuhrer stiskl spoušť svého samopalu. Nic se však nestalo! Zbraň selhala.

„Sakra!" zařval Schulze. Po tváři chlapa s podobanou tváří přelétl zlomyslný úšklebek nepřítel byl bezbranný. Rus bodl koně do slabin a kůň se bojovně vzepjal.

Schulze v duchu zaklel, ale současně si pomyslel:

„Já ti tu válku ještě osolím, ty hajzle!" A sáhl po své poslední pojistce po ručním granátu, který měl rukojetí zastrčený v botě. Pak hodil a okamžitě se kryl. Následoval hrozný záblesk a vzápětí to zadunělo. Jezdec a kůň na okamžik zmizeli v hustém dýmu. Když se kouř rozplynul, bylo vidět koně, který se s utrženými předními nohama svíjel v rozryté zemi. Z jeho ran tryskaly nachové proudy krve. Vedle něj ležel mrtvý jezdec. Šavli a pistoli ještě svíral v rukou, ale chyběla mu hlava.

Rusové, kteří přežili, však útočili dál. Esesáci opouštěli své úkryty a snažili se uprchnout. Jezdci je ale doháněli a sekali do nich ostrými šavlemi jako šílení řezníci.

Palba německé pěchoty však přece jen znamenala pro jezdce zkázu. Stále víc koní, ale i mužů padalo, někteří se dostávali pod kopyta dalších najíždějících.

„Nenechte ani jednoho utýct!" Van de Brug řval ze všech sil, aby přehlušil tu vřavu kolem. „Ani jednoho!" opakoval.

Sám stál vzpřímeně, jako by byl v době míru někde na střelnici a pečlivě mířil svou pistolí. Jezdec, který se na něj řítí, sletěl ze sedla jako sražen palicí. Jeho kůň však pádl dál. Třeštil oči a nozdry se mu divoce chvěly.

Zbyli už jen Rusové bez koní a ti pronikli no německých linií. Tady byli ovšem pod palbou ze všech stran. Neměli šanci a už to taky nebyl boj. Byl to masakr. Němci je odrovnávali jednoho po druhém. Nakonec jich zbyla už jen asi desítka.

Odhazovali

zbraně, zvedali ruce, že se vzdávají a křičeli: „Nicht schiessen! Nestřílet!" Jenže střelba pokračovala, dokud všichni nepadli. Někteří už byli mrtví, někteří teprve umírali. Teprve potom nastal klid. Všude se rozhostilo ticho, narušované pouze sténáním raněných.

Van de Brug významně pohlédl na Kuehna a Američan přikývl, že rozumí. Věděl, oč jde. Oba vykročili na obhlídku zabitých. Do každého kopli, aby se přesvědčili, zda jenom smrt nepředstírá. Pokud se dotyčný pohnul, přiložili mu ústí pistole k hlavě a střelili.

Matz toho zažil v šesti válečných letech opravdu hodně, ale takovéhle chladnokrevné masakrování se mu přičilo. Znechuceně si přihnul z ukořistěné placatice plné vodky. Sebral ji jednomu z mrtvých... Očima přitom sledoval Van de Bruga a Kuehna, kteří dál plnili to, co si předsevzali.

Schulze postával opodál. I on už měl v ruce láhev vodky a i on měl stejné pocity jako Matz:

„Všimnul sis, že tenheten náš velkej Američan si v těchhle věcech libuje? Jen si vzpomeň jak s chutí třískal bičem toho nebohýho Anglána!”

Matz mlčky kývl.

Schulze se taky napil a odkašlal si.

„Na těch dvou je něco divného.”

„Jo, to už jsi říkal.” V tom okamžiku se Van de Brug sehnul a vystřelil ránu jistoty. Lidská lebka se rozprskla jako skořápka, do které někdo praštil těžkou lžicí. V červené zvěti zazářila bílá barva, připomínající slonovinu. „Jenže my jsme se na ně přilepili—a tak teď musíme vydržet.”

„Co teda dál?” zamyslel se Schulze. „Zatím se nic nedá změnit. Zatím.” A raději zmlkl.

O půl hodiny později se už zase tísnili v úzkých okopech a čekali, jak se situace vyvine. Pokuřovali a ponuře mlčeli. Čekali. Něco muselo přijít...

Najednou uviděli signálního poddůstojníka spěchajícího k Van de Brugovi a Kuehnovi, kteří spolu právě popíjeli. Zasalutoval a předal jim zprávu. Holanďan si ji rychle přečetl a podal Kuehnovi. Ten ji přelétl očima a na jeho tváři se mihl opatrný, poněkud mrazivý úsměv. Podíval se na druhého důstojníka a z jejich očí se dalo usoudit, že se asi něco daří podle plánu. Vypadali jako dva spiklenci, kterým to vychází.

Schulze je pozoroval a v zamyšlení si mnul dlaní zarostlou bradu.

„Něco se zřejmě chystá. Ale co?”

Po další půlhodině, když po podvečerním nebi už stoupal měsíc, ujal se velení Van de Brug, který vydal rozkaz k pochodu.

„Vy, Schulze, a vaši chlapi z Wotanu, budete tvořit zadní voj! Vaším velitelem bude Kuehn. Té sebrance vpředu budu velet já a dohlídnu na to, aby se nepokusila zdrhnout. Je to jasné?”

„Jasně,” odpověděl Schulze, ale pak se přece jen zeptal: „Jaký je náš cíl?”

Van de Brug odmítavě zavrtěl hlavou. Tvářil se však spokojeně:

„Nějaký cíl ve vlastním slova smyslu nemáme.” Pak kývl směrem k centru obleženého města, kde byla obloha jasná jako za plného dne. „Máme dorazit do bunkru.”

„Do jakého bunkru?” ozval se Schulze překvapeně.

„Do fúhrerova bunkru. Tedy do jeho krytu. Reichsleiter Bormann nám dal rozkaz, abychom se tam co nejrychleji přesunuli. To nebude tak snadné, ale my to dokážeme.”

O pět minut později už byli na cestě. Každý z těch mužů, kteří kráčeli v dlouhé koloně, byl zaujat vlastními myšlenkami a obavami. Za sebou nechávali všechny ty pobité, kteří už začínali chladnout. Nikdo se však po nich neohlédl.

8.

Van de Brug si jako první všiml nahé dívky, která tančila na stole polní kuchyně. Svíjela se v záklonu i předklonu, zjevně byla opilá, ale navzdory tomu ještě stačila uhýbat chtivým rukám rudoarmejců, kteří se pokoušeli dotknout jejich sotva rozbujelých řader, nebo aspoň hubených boků.

„Ivani,” sykl varovně důstojník a přikrčil se. Dlouhý zástup vojáků, který se za ním ulicí ubíral, udělal okamžitě totéž.

Nervy všech byly napjaté až k prasknutí, prsty měli připravené na spouštích zbraní.

Teď už za sebou měli asi dvě hodiny pochodu. Párkrát se dostali do ruské palby, ale ohrožený úsek bylo vždycky možné obejít, nebo se mu prostě vyhnout. Když se teď dívali na opilecké kreace mladičké dívky nemohlo jí být víc než čtrnáct uvědomovali si, že už jsou v nepřátelské přední linii. Okolní domy hořely, od jejich plamenů tu bylo světlo jako ve dne. Vojáci museli projít kolem místa, kde dívka tančila... Van de Brug stiskl rty.

Jak to udělat? Byli jen pár desítek metrů od místa, kde mohli zmizet v síti kanálů, které vedly pod ruskými pozicemi a proplétaly se pod centrem Berlína. Rozhodl se tedy a vojákovi, který šel bezprostředně za ním, řekl:

„Pošlete to dál! Musíme do toho jít bez váhání — každý na svou vlastní pěst. Palte na každého, kdo nemá německou uniformu!” A sám si také k palbě zbraň připravil.

Přes rozbité zdivo teď bylo vidět, že k dívce na stole vyskočil vysoký, snědý voják a začal s ní tančit. Napodoboval její obscénní gesta a jeho kamarádi vojáci ho za to odměňovali pochvalným hulákáním a hvízdáním. Všichni teď měli oči jen pro taneční pár. Dívka se k mladému Rusovi přitiskla svou pánví, bylo vidět, jak se její pružné mladé tělo zalévá potem. Van de Brug se jen modlil, aby ta podívaná pro Rusy trvala dál a aby si nevšimli, že se jim za zády plíží němečtí vojáci.

„Jdeme na to!” Důstojník se pootočil k vojákovi za sebou a ukázal mu, aby se do toho pustil: „Běžte!” Sám dál jako hypnotizován upíral své jediné oko na polozbořenou místnost, která se změnila v jeviště.

První desítka mužů už se dostala až k mříži, za níž byla stoka napojená na kanalizační síť. Tam někde dole měla na Van de Bruga čekat spojka. Ta ovšem nemohla čekat příliš dlouho. Důstojník tedy věděl, že je třeba dojít k připravenému otevřenému přístupu, sestoupit dolů a co nejrychleji se spojkou, kterou bude muset zainteresovat zlatem a cigaretami, navázat kontakt. Tahle platidla byla snad jediná, která ještě na obklíčené Berlínany zabírala.

Mladý tanečník se na stole pokoušel svlékat, bylo naprosto jasné, oč mu jde. Publikum jávalo a tleskalo, válka pro ně přestala existovat. Pak se ale tanečníkovi stala nepříjemnost: Klopýtl a upadl ve chvíli, kdy už měl kalhoty skoro stažené. Pod dlouhou košilí se jasně rýsoval vztyčený úd. Dívka se lekla a spadla ze stolu přímo do náruče

překvapeného tělnatého ruského poddůstojníka. Van de Brugovi selhaly nervy. Stiskl spoušť. Poddůstojník zavrával a jeho košile se rudě zbarvila. Nahá dívka mu zůstala v náručí.

Vzápětí vypuklo peklo. Rusové si konečně uvědomili, že se kolem nich snaží proplížit vojáci v uniformách polní šedi. Vzduchem zasvištěly divoké stopové střely. Vybuchovaly granáty a odkudsi spustil palbu i staříčský ruský kulomet, který vyváděl jako vzteklý datel. Někteří z německých vojáků se rozběhli rozbitou ulicí. Kolem nich přelýskaly odštěpky cihel z ruin. Kuehn běžel jako poslední a křičel:

„Do té vedlejší ulice! Tím domem před vámi! Tam se dostaneme ke stokám!”

Schulze už byl v ráži:

„Za mnou!” zařval do rachotu střelby na své vojáky. A přidal oblíbenou průpovídku, která jim vždycky dodávala elán: „Kapitán má v zadku díru!”

Všichni pádili dlážděnou ulicí. I Matz, který měl se svou dřevěnou nohou opravdu co dělat. Schulze vrazil do domu, kterým měli projít. Ke svému úžasu před sebou uviděl nahého chlapa, který stál v jakési kádi a myl se. Oberscharfuhrer vypálil. Na mužově holém bílém břiše se vyhloubily rudé jamky. Podíval se udiveně dolů, jako by nemohl pochopit, jak se tam udělaly. Potom v kádi klesl na kolena a voda kolem něj se rudě zbarvila. Schulze muže ještě pro jistotu kopl do hlavy, a pak se rozběhl dál. Proletěl dveřmi a tam na něj čekalo další překvapení: chlap v ruské uniformě. Nebyl ani čas na střelení, Schulze reagoval instinktivně, jako už často v podobných případech. Vrazil tomu člověku ruku do obličeje a prsty mu roztrhl chřípí. Do dlaně se mu okamžitě vyhrnula krev. Hned od sebe ruského vojáka odstrčil a běžel dál. Rus padl a držel se rukama za obličej.

Oberscharfuhrer vrazil do dalších dveří a vzápětí uslyšel střelbu ruského kulometu. Uvědomoval si, že ten, kdo běží bezprostředně za ním, je Anglák, který se marně pokoušel z jejich tábora utéct. Pak už jen zahlédl, že Anglák rozhodil ruce a zamáchal jima, jako kdyby se chtěl něčeho přidržet. Potom se zhroutil na zem, zřejmě byl mrtvý ještě dřív, než se jeho obličej dotkl podlahy. V té chvíli vypálil Matz a ruský kulometčík skončil.

Oba kamarádi, staří frontáci, za pár okamžiků už přihlíželi tomu, jak se němečtí vojáci snaží rychle sešplhat po železném žebříku do bezpečí stoky. Dobrá desítka jich ale nedoběhla. Někteří leželi nehnutě, některým se polní šed' jejich uniforem zalévala jejich vlastní krev, když se bezmocně na zemi svíjeli.

Kuehn zavelel:

„Schulze! Vy — a vaši chlapi z Wotanu — okamžitě dolů! Všichni do stoky! Je to důležité.” Pak ukázal očima na Turky, kteří většinou německy ani neuměli, a dodal: „Tihle nám budou tady nahoře krýt záda. Můžeme si dovolit je ztratit.”

Schulze tedy neváhal. Věděl, že čas je nemilosrdný:

„Wotan ke mně!” Snažil se překřičet rámus a rachot střelby. Výkřik doprovodil i pohybem ruky, známým gestem, jímž se vojáci přivolávali ke svému veliteli: ohnutými prsty nahoře na helmě. „Jdeme,” vyštěkl Kuehn. „Žlutáškové vám pomůžou!” Vztekale sebou trhl, protože v jeho těsné blízkosti o zeď kříslo střela a pokropila ho sprškou zdiva. Bylo proč spěchat. Schulze cítil, že mu střela urvala podpatek a Matzovi se nepřítel trefil do dřevěné protězy. Kulka do ní jen sekla, ale Matz zabědoval:

„Do prdele, oni ze mě udělají palivový dříví!”

Schulze překročil mrtvého esesáka. Jeho hlava měla v týlu ošklivou ránu. Šachta, z níž stoupal odporný puch, už byla na dosah:

„Sakra,” odfrkl si, „to je smradu jako v hradu.” Hmátl po klopýtajícím Matzovi, přistrčil ho k první příčce žebříku, který mizel dole někde v temnotách, a varovně zasyčel: „Nesmíš se ti to smeknout! Jinak budeš rypákem v hovnech. Tak nečum a jdi nato!”

Matz ho poslechl. Schulze nahoře ho kryl a taky i ostatní, kteří sestupovali dolů. Pálil na všechny strany jako pistolník v kovbojce. Rusové už byli v chodbách domu a snažili se zlikvidovat Němce, kteří nestačili doběhnout.

Znovu se ozval Kuehn:

„Schulze! Podle mě se ti ostatní musí všichni o sebe postarat sami. Třeba budou mít kliku!” A taky se vrhl k žebříku šachty. Schulze ho následoval, ale ještě do poslední chvíle páčil. Zavřel za sebou mřížový poklop a snažil se příliš zhluboka nedýchat. Ten puch byl děsivý...

Mřížovím nad jejich hlavami proletěla dávka z kulometu a jeden z mužů na žebříku zoufale vykřikl. Sesunul se až dolů a zapadl do páchnoucí břečky plné splašek a fekálií. Matz po něm sáhl a podařilo se mu ho vytáhnout. Položil ho na betonový okraj, který vedl po obou stranách kanálu pod klenutím stoky.

Byl to Dietz, jeden ze starých frontáků. Přežil Rusko i Monte Casino... Teď si bolestí hryzal rty. Z koutků úst mu vytékaly sliny a mísily se s krví do růžové pěny. Oči se mu začaly zavírat, ale život z nich dosud úplně neodešel. Dietz byl ještě při vědomí.

„Nechtě ho,” rozkázal Kuehn. „Ten už má dost.”

Schulze odstrčil Američana stranou:

„To rozhoduju já, koho tu necháme,” zavrčel. „Podejte mi nějaký nůž!”

Někdo mu podal bajonet.

Schulze opatrně vsunul špičku bajonetu mezi Dietzovy sevřené zuby a pak mu uvolnil jazyk. Dietz okamžitě začal zase normálně dýchat. Schulze si k němu přisedl a řekl si, že zachránil starému kamarádovi život. Jenže to se mylil...

„Podívej se na tohle, Schulze,” řekl Matz, když se mu podařilo zpod kamarádova těla vytáhnout ruku. Měl ji samou krev. „Má ránu někde tady dole.”

Schulze si v té chvíli uvědomil, že zápach teď nestoupá jenom z kanálu. Jde i z těla raněného kamaráda. „Stáhni mu kalhoty,” nařídil Matzovi.

Matz to udělal. Dietzovy spodky byly plné žlutočervené kaše. Matz ho opatrně obrátil na břicho. Z dolní části těla se valila ven krev smíšená s obsahem střev.

„Proboha," hlesl Schulze a pokoušel se rukou zranění sevřít. To se mu ale nemohlo podařit.

Kuehn už dál neváhal. Vytáhl pistoli a dřív než Schulze mohl cokoliv udělat, přiložil její ústí k Dietzově hlavě a stiskl spoušť. Týl vojákovy lebky se změnil v krvavou kaši, která Schulzemu postříkala boty. Roztříštěné úlomky kosti se rozlétly nejasným přišepím stoky.

„Ty hajzle," vybuchl Schulze, „jak jsi to mohl... Nedal jsi mu šanci!"

„Žádnou šanci neměl," přerušil ho ostře Kuehn. „A nemluvte se mnou tímhle způsobem, Oberscharfuhere," připojil výhružně. „To je moje představa disciplíny!" A potěžkal v dlani pistoli. „Jdeme dál!"

Schulze zjevně váhal, pěsti měl vzteky zaťaté. V bezmocném hněvu se díval na Dietzovu rozdrcenou hlavu. Pak ho Matz dlouhl do žeber:

„Tak pojď," zašeptal. „Teď už mu život nevrátíš."

Schulze zasmušile přikývl a vykročil stokou za ostatními. Až po kolena se všichni brodili hnusnou šlichtou, zatímco od mřížového poklopu, který zvenčí nešel otevřít, vztekla pálili Rusové.

Pak přehajíc Němci zahnuhli do jiné chodby a Rusové zůstali někde v daleku.

Ve světle blikající žluté lucerny potom před sebou němečtí vojáci zahlédli starého muže ve vysokých rybářských botách. Na hlavě měl zvláště vypadající koženou přílbu. Čekal právě na ně.

„Tak tohle asi bude hlavní přehazovač hoven," zamručel Schulze a ostentativně si ucpal nos.

„Doufejme, že nás ráz dva z tyhle díry dostane. Já už to tu nemůžu vydržet," dal se slyšet Matz.

Kuehn mu na to striktně řekl:

„Pořád je to lepší, než mít ruskou kulku v srdci. Teď koukejte zavřít huby a mlčte!"

9.

V čele skupiny šel starý muž s houpající se páchnoucí karbidovou lampou. Postupovali hlouběji do hlavní stoky. Všude kolem byly krysy. Jestli se sem stahovaly proto, že se nahoře bojovalo, nebo že houstla tma, to Matz nedokázal odhadnout. Viděl jen to, že těchhle hnusných kreatur jsou tu stovky nebo spíš tisíce. Krysy prchaly před plápolajícím světlem, které muž nesl, pletly se lidem pod nohama a znovu mizely v temnotě.

„Ach jo," zafuněl Matz a otočil se k zamklému Schulzemu. „Naskakuje mi z toho husí kůže, když mi tihleti hnusáci přebíhají přes nohy dokonce i přes tu dřevěnou."

Schulze na to nic neřekl, a tak se Matz taky odmlčel. Všichni kráčeli beze slova. Všichni v podstatě uvažovali o tom, že Rusové nahoře o nich vědí, sledují směr jejich pohybu a jenom čekají na příležitost, jak na ně zaútočit. Bylo čeho se bát... V pravidelných vzálenostech asi sta metrů vždycky shora proniklo nějaké světlo. Byly tam šachty pro přívod dešťové vody, která tudy odtékala do hlavní stoky. Podvkrát v šachtách zaslechli palbu a okamžitě se vždycky kryli při stěnách kanálu.

Čas běžel. Už uběhlo půl hodiny od doby, kdy do stoky sestoupili. Vtom se najednou jejich starý průvodce s obličejem jako ze žlutého pergamenu zastavil, varovně zvedl ukazovák a zašeptal:

„Těsně za touhle zatáčkou si Rusové udělali zátaras. Musíme tudy projít jednotlivě. Slyšíte mě? Absolutně potichu!"

Hlídají to tam. Takže... jdeme!"

Postavil se do úkrytu ve stěně, která se zatáčela, a přikryl lucernu. Jako první vykročil Van de Brug. Musel si razit cestu harampádím, které se tu kupilo: staré židle, bedýnky od potravin, role ostnatého drátu a spousta odpadků, které sem Rusové naházeli, aby se tudy nedalo snadno projít. Všichni vojáci důstojníka s napětím sledovali. Při prvním signálu, že něco není v pořádku, by spustili palbu ze samopalů. Van de Brug však cestu zvládl bez problémů a pokynul dalšímu v řadě, aby se vydal za ním.

Jeden za druhým, zbrocení potem a vedení zoufalou snahou neudělat ani ten sebemenší hluk, zdolávali nebezpečnou překážku, aby na druhé straně vyčkali příchodu toho posledního z vojáků.

Schulze a Matz, kteří právě byli mezi těmi posledními, s obavami mysleli na Rusy, kteří nahoře mají pohotovost.

Dělostřelecká palba na chvíli ustala a oni tak docela dobře slyšeli hlasy ruských vojáků. Potom dolů spadl nějaký hořící předmět. Vylekalo je to, mohla to být roznětka bomby. Byl to ale nedopalek cigarety, který ve špinavé vodě zasyčel a zhasl. Všichni si ulehčeně oddechli.

Konečně přišla řada na Matze.

„Dej mi tu svou bouchačku," řekl mu Schulze a vzal si kamarádův samopal. „Budeš mít dost práce sám se sebou, ty nádhro!" V jeho hlase bylo znát, že má o kamaráda opravdové obavy.

„Tak ještě polibek na rozloučenou," zakřenil se Matz a mlskl.

„No tak! Nezdržovat!" zasyčel vztekla Kuehn.

Matz se opatrně vydal přes zátaras, ale jeho dřevěná noha mu tentokrát dost překážela. Zdolat tu hromadu harampádí bylo pro tohohle drobného vojáka velice obtížné a Schulze ho sledoval s narůstajícími obavami. Matz se pohyboval jako zpomalený film. Kdyby se teď dolů mřížovým někdo z Rusů podíval, určitě by Matze mezi kotouči ostnatého drátu a odpadky uviděl.

A najednou to přišlo. Zazněl pronikavý ruský výkřik:

„Stoj!"

Matz ztuhl uprostřed zátarasu. Zdálo se, že ten ruský povel zcela zaplnil celý prostor v podzemí.

Schulze natáhl spoušť samopalu.

„Němci!" křičel někdo nahoře.

Schulze teď jednal instinktivně:

„Všichni ostatní jděte dál! Já si беру na starost Ivany."

Nečekal, zda budou ostatní jeho rozkaz respektovat, prostě okamžitě stiskl spoušť. Shora se ozval zoufalý výkřik a vzápětí všude burácel ohlušující rachot. Kolem svištěly střely a němečtí vojáci se snažili zmatku využít k průniku přes zátaras. Chytili Matze a táhli ho na druhou stranu. Schulze se co nejtěsněji přitiskl ke stěně. Kryl se a čekal, až ten poslední z jeho kamarádů odejde, aby se i on mohl pokusit o zdolání zátarasu.

Dolů se kutálel pěchotní granát, provázený zlověstným jiskřením. Zavadil o betonový okraj stoky. Schulze do něj okamžitě ze všech sil kopl. Granát odletěl na desítky metrů a s ohlušujícím rachotem vybuchl. Šero podzemí se ozářilo šarlatovým plamenem a divokým gejzírem zpěněné špinavé vody.

Schulze se rozběhl přímo vodou, chtěl zátaras zolat dřív, než se shora znovu ozvou Rusové.

Jeden ze zraněných vojáků se zastavil a sklouzl do odporé břečky, která už všem sahala až po kolena. Nedařilo se mu vstát. Van de Brug mu přikázal, aby tedy zůstal ležet... Potom ostatní udělali ze svých opasků jakýsi vleč, který muži upoutali kolem paží. Táhli ho za sebou tou hnusnou břečkou, všem se z toho dělalo nanic. Byl celý od fekálií.

Měli ještě půl kilometru k německým liniím. Podávali si tu informaci od jednoho k druhému od začátku až ke konci dlouhého hada postav pohybujících se podzemím. „Ještě půl kiláku, pošli to dál..."

„Díky bohu," zavrčel ulehčené Matz. Ovázal si kolem nosu a úst svůj špinavý kapesník, ale smrad tím příliš nepřefiltroval. „Tohle místo smrdí hůř než tvoje nohy, když si o Vánocích sundáš ponožky," brumlal na Schulzeho. Kamarád taky jen něco zavrčel. Měl v hlavě pořád důstojníka Kuehna a hlavně to, co ti dva oficiři mají za lubem. Teď už bylo zřejmé a Schulze si to plně uvědomoval že tenhle Arník je chladnokrevný zabiják, který jde za svým a nic ho nezastaví. Jenže za čím to vlastně jde?

Schulze si zlostně hryzal rty. Bylo mu jasné, že tihle dva cizí důstojníci by ani na okamžik nezaváhali, kdyby třeba i dostali rozkaz pochodovat do centra města a byla by to přitom jasná past. Když se teď ale každý pokoušel zachránit svou vlastní kůži, protože válka už jasně je ztracená proč tihle dva tak dychtivě svou kůži nesou na trh? A když se jich Schulze ptal na vysvětlení, jenom mu odsekli... Má to snad opravdu nějakou souvislost s Hitlerovým bunkrem? A jestliže ano tak jakou?

Starý muž, který je podzemím prováděl, se teď obrátil k Van de Brugovi:

„Tomuhle místu se říká čurací koutek. Tady totiž byl štafl drožek. Takhle po ránu toho byly litry, co se tu vymočilo."

Zachechtal se a Van de Brug jen zavrtěl hlavou:

„Starý pane, nemůžete myslet na něco jiného než na hovna a chcanky?"

Průvodce se znovu zasmál a smílivě řekl:

„Chcanky a hovna vytvářejí tenhle svět, vážený pane! Bez nich nic nemůže růst. Bez nich by nikdo neměl co jíst."

Jednoruký důstojník SS protáhl tvář, protože už při pouhém pomyšlení se mu dělalo špatně. Chystal se starému průvodci odpovědět, ale zarazil se. Uviděl totiž stín u stěny stoky těsně před jejím záhybem. Někdo tam byl! Van de Brug pozvedl paži a sykl:

„Stůjte! Ani hnout!"

Všichni se rázem zastavili a srdce se jim rozbušila. Připravili si své zbraně. Okamžitě zapomněli na nějaký zápach...

Van de Brug s pistolí v ruce opatrně vystoupil k betonovému okraji stoky a pomalu se vydal vpřed. Tiskl se jak nejvíc mohl k temné stěně. Schulze ho obdivně sledoval. Ať byl ten chlap jaký chtěl určitě mu nechyběla odvaha! Jestli tam na ně někdo čeká, on to slízne jako první.

Důstojník už byl těsně u ohybu chodby. Stín toho, kdo tam číhal, se teď zřetelně na protější zdi odrážel a bylo to jasné. Ten člověk měl tu nejhroznější zbraň téhle války: plamenomet. Podle dopadu světla se dalo odhadnout, že ruský voják s plamenometem stojí nahoře nad mříží. Čeká na ně, aby je prostě spálil...

Van de Brug usilovně uvažoval. Nejlepší bude, když to vždycky jedna skupinka riskne a proběhne. Rus nahoře vzápětí začne pálit a další němečtí vojáci se ho pokusí zasáhnout třeba jen odraženými střelami. A tak se to bude muset opakovat. Otočil se ke svým vojákům a tomu prvnímu to stručně vysvětlil. Pak zavelel:

„Do toho a rychle!"

Voják za ním zbledl a připravil se. Byl to závod o život v pauzách mezi dávkami ohně. Jinak to ale nešlo.

První vojáci, na které měla přijít řada, se k sobě instinktivně tiskli. To, co je čekalo, nebylo nijak lákavé.

„Teď!"

Dráli se dopředu, zdálo se, že se stoka jejich těly ucpe. Van de Brug zamířil nahoru a vypálil. Nahoře to zasyčelo, jako by se rozvztekala nějaká předpotopní obluda. Vzápětí se ozvalo strašlivé burácení. Zlověstný jazyk ďábelského modrého plamene olízl

stoku a začloulal jí. Oheň běžel podél stěn a lačně hledal oběti. Jednoho z esesáků dostihl.

„Schovej se!" zařval Van de Brug. „Skoč do těch hoven!" Kruté plameny se ale už mužova těla zmocnily. Voják padl na kolena a rozkřičel se. Seškvášené maso mu odpadávalo z paží i obličeje. Zhroutl se dolů do smradlavé břečky a jeho výkřiky pozvolna utichly.

Šachtou bzučely střely vzhůru ke kovovým mřížím, ale temný obrys muže se ani nepohnul.

Van de Brug zaklel a založil do své zbraně nový zásobník. Pak zařval:

„Připraví se druhá skupina!" K puchu fekálií a odpadků se už přidal zápach spáleného lidského masa. „Raz... dva... tři... vpřed!" V okamžiku, kdy šokovaní vojáci vyrazili, aby se na druhou stranu dostali co nejdřív, vypálil nahoru celou dávkou.

Úděsný zvuk plamenometu znovu všechny ohlušil. A znovu si ten syčící jazyk ohně vyhledal svou oběť. Vzduch se doslova chvěl...

Schulze byl v poslední skupině. Připravil se, aby dokázal rychle proběhnout, ale cítil, že už teď lapá po dechu. Žár

plamenometu všem vysával plíce. Do chřipí vnikal odporný zápach škvařeného masa, kolem padali křičící vojáci, zasažení neúprosným žhavým jazykem. I teď někteří padali do páchnoucí břečky a umírali v ní. Ti šťastnější utekli — a pak už byli mimo dosah strašlivé zbraně... Teď už bojovali jen s obsahem stoky, který se na ně lepil...

Van de Brug si otřel krůpěje potu hrnouce se přes obočí a obrátil se ke Kuehnovi:

„Připraven?“

„Ano,“ odpověděl pevně Kuehn. Ani stopa po zaváhání, tohle Schulze dokázal odhadnout. Takhle odpovídá odvážný chlap anebo velká svině.

Oberscharführer přeletěl očima své bojové druhy z Wotanu a řekl:

„Pamatujte na naše starý heslo: Jít dál a nefňukat.“ A potom ohlásil Kuehnovi: „My jsme taky připraveni.“

Van de Brug zasunul do pistole svůj poslední zásobník. Tyhle střely věnoval ještě Rusovi, který za nimi zůstal s plamenometem nahoře nad šachtou.

Ostatní se však už rozběhli. Nasadili největší tempo, jakého byli schopni, měnili se ve stroje směřující k záchraně.

Najednou uslyšeli ozvěnu zoufalého výkřiku. Už neviděli, že stín, který až dosud dopadal dolů na stěnu stoky, se náhle zhroutil na kolena. Pán plamenů to dostal... Oheň se při posledním stisku spouště vymrštil vzhůru a Schulze na útěku v té chvíli radostně zaječel:

„Dokázali jsme to! Jsme z toho venku.“

Vojáci Wotanu to po něm radostně opakovali...

O čtvrt hodiny později se už mohli zastavit, kryt stoky se před nimi konečně otevřel. Vítal je neznámý německý hlas, který se trochu zajíkl, když ho do chřipí udeřil děsivý puch: t

„Trochu místa pro hovnivály!“

Schulze se zašklebil.

10.

Nazí vojáci Wotanu stáli na nádvoří továrny. Už nikam nespěchali. Rachot sovětských zbraní a burácení bombardérů, které útočily na berlínské centrum, je po prožitém napětí nevzrušovaly. Dobrovolníci s plynovými maskami, které je měly ochránit před puchem z hromady odložených uniforem, ostříkovali naháče vodou z hadic a pak je ještě kropili z konví.

Konečně pro vojáky Wotanu nastal čas odpočinku. Procházeli se ve slabém dubnovém slunci a užasle si v hlavách dávali dohromady to, co je čeká. Oberscharführer Schulze jim k tomu brzy podal vysvětlení. Byl ještě nahý, ale už stačil zajít na velitelství praporu uvnitř v budově. Teď znovu vyšel ven a když promluvil ke svým vojákům, nedokázal potlačit zjevný úšklebek:

„Schovejte si ty své mrňavý inštrumenty, co se vám klímbají mezi nohama! Nechci, aby si někdo moh říct, že vojáci Wotanu jsou na příslušných místech vyzbrojení asi tak, jako by je obřezával vožralej rabin!“ Pak se znovu zašklebil a vojáci mu oplatili stejnou grimasou. Už to zase pro ně byl ten starý Schulze, který se pokouší vyrovnat hrozné napětí z pobytu v hnusné stoce.

Schulze zatím pokračoval, tentokrát méně hlasitě:

„Rottenführer Matz vám uvnitř obstarává nějaký uniformy. Jsou po mrtvých, ale už jsou odvěšiveny.“ Opatrně se rozhlídl, než dodal: „Nedávejte si na blůzy odznaky SS a nášivky! Rozuměli jste, chlapi?“

Bez řeči kývli.

Musí přece počítat s tím, že pokud je někdo chytne v uniformě SS, mají to velice rychle spočítané! Zvlášť když padnou do rukou Rusům.

Pak Schulze nadzvedl ruku a ukázal na vytetovanou krevní skupinu, kterou měl v podpaží. I to bylo jasné znamení, že voják patří k SS.

„Toho by taky bylo dobrý se zbavit. Prý se to dá udělat rozžhavenou lžící. Tak se toho tedy zbavte... Teď můžete jít, ať si ty své legrační nástroje lásky schováte, než z vás budou obyčejný srandovní vojáci wehrmachtu!“

Příslušníci Wotanu se vydali do budovy a Schulze — pořád ještě nahý — zůstal na nádvoří sám. Zíral na okno místnosti, kde důstojníci Kuehn a Van de Brug rozmlouvali s velitelem praporu. Holanďan i Američan na sobě pořád ještě měli své páchnoucí uniformy. To snad věděli jen oni sami, proč se ještě nepřevlékli a chtěli především co nejrychleji mluvit s velitelem praporu. Schulze oknem zahlédl, jak Kuehn podal veliteli velký svazek bankovek — a ten bez otálení baliček zastrčil za blůzu. Ještě před tím však bleskově ukázal na malý civilní nákladák, který stál v koutě dvora pod maskovací sítí. Schulze viděl, že Kuehn souhlasně přikývl a brzy na to sestoupil po schodišti budovy voják ozbrojený samopalem, došel k nákladáku a postavil se vedle něj jako stráž.

Schulze si v zamyšlení promnul špičku nosu. A potom tak jak byl — pořád ještě nahý — vykročil na ležerní procházku kolem strážného. Všichni tři důstojníci ho oknem sledovali. Když Schulze šel kolem strážného, procedil koutkem úst:

„Co se děje, kámo?“

Strážný byl ještě chlapec. Nad zsinálými tvářemi mu trůnila helma, dvakrát větší než potřeboval. Vylekaně zašeptal:

„Nesmím o tom mluvit. Je to rozkaz velitele praporu.“

Schulze vyprskl smíchy:

„Co je nám po tom, co říkají nějaký zatracený důstojníci? Na ty já seru z vysoka, kámo! Vždycky všechno vyžere obyčejnej pěšák jako jsme my a skončí pak s rypákem v hovnech. Jich se to netýká, ale to přece víš, kámo!“

Mladý strážný přikývl:

„Máš pravdu, kámo!“ Zřejmě se mu oslovení „kámo“ líbilo, zvlášť když znělo z úst drsně vyhlízejícího veterána. Chlapci

neuniklo ani to, že tenhle chlap je náležitě sexuálně vyzbrojen jako nějaký hřebec. „Ten co má jedno oko a jednu ruku, mi dal dvacet hřebíčků...“ zarazil se a opravil: „cigaret. A řekl, že mám na ten nákladák dávat bacha, kámo.“

„K čemu jim bude dobrej?“

Chlapec pokrčil rameny:

„Teda, kámo..., to fakt nevím. Chlapcovýma očima se náhle mihl úlek. Někdo sestupoval po schodišti na nádvoří. Schulze rychle vykročil k místnosti, kde se fasovaly uniformy po mrtvých. To už se z budovy vynořil Van de Brug s Kuehnem. Živě se bavili. Van de Brug se očima setkal s pohledem Schulzeho a řekl:

„Takhle co nevidět nastydnete, Oberscharführere. Radši si jděte vzít něco na sebe! A abych nezapomněl obstarali jsme pro vás nějaké dámy, které přijdou obyčejné blátošlapy trochu zabavit. To by se jim možná nelíbilo, kdybyste se před nimi takhle zjevil. Ten váš instrument by je mohl vylekat, třeba by hned utekly!“ Sám se tomu hlasitě zasmál a začal se taky svlékat. Nejdřív sundal blůzu, pak košili a poťom odepjal svou dřevěnou paži. „Kuehne,“ obrátil se k druhému důstojníkovi, „pusťte na mě z té hadice vodu!“

„Tak, pánové! Takhle vás oslovuju záměrně, abyste věděli,“ pronesl Schulze, „za čtvrt hodinku nás navštíví dámy. Tak si na to předem připijeme!“

Přeletěl očima po obličejích chlapů, kteří mu naslouchali. Tváře to byly bílé, žluté, v jednom případě dokonce hnědé. Tomu přímoudlému obličej navzdory radám vévodil bílý turban s insigniemi SS. Dalo se soudit, že mrtvý majitel a snad i ten živý byl příslušníkem Indické legie. Schulze zvedl nočník až po okraj naplněný dobrým mnichovským pivem: „Do dna, kamarádi! Jak se říká noc bude chladná! Na zdraví!“ A než stačili ostatní zvednout své hrnky, plechovky a různé nádoby, které tu sehnali, Schulze už do sebe lil pivo tak hltavě, jako by celý věk nic nepil.

Celou tu čtvrt hodinku se usilovně nalévali. Po každé dávce piva své pití proložili mohutným hltm pálivé kořalky. Nehledě na chlad tovární haly, která měla všechna okna rozbitá, začaly se zrudlé tváře brzy zalévat potem. Oči všem divoce zářily. Vojáci vtípkovali, ale ne příliš vynalézavě. Byl to onen obvyklý rituál, který nutí všechny vojáky v podobných situacích víceméně přitrouble a hlavně sprostě žertovat:

„Co zadrugý udělá voják, když přijde ve válce na dovolenou?“

„Zaprvý to je jasný! Sundá si tornu. A zadrugý řekne svý ženušce: Podívej se pořádně na podlahu, protože ji pár dnů neuvidíš. Budeš koukat jenom do stropu...“ A všechno tohle žvanění bylo nadšeně, přijímáno výbuchy smíchu, jako by to byly ty nejvtipnější věty na světě.

„Teto Hedviko, to jsem tomu dal, šicí stroj jsem si v noci polámal. Celou noc jsem šil, nic se nešetřil, všechn olej jsem přitom promazal...“ vyřvávali opile známou odrhovačku.

A zase pili pivo a kořalku, kořalku a pivo a konečně se dočkali cvakání vysokých podpatků, které k velké tovární hale směřovaly od schodiště. Indova tvář jako by zezelenala a turban mu začal padat přes ucho. Bylo tu i několik Turků a ti jakožto muslimové nebyli na alkohol zvyklí. Ti už odpadli: leželi tvářemi v kalužích rozlitého piva.

Schulze byl střízlivý. Tak příliš toužil po rozkoši, že se raději neopil. Když zaslechl klapot ženských podpatků, zahvízdal ostře na prsty a vyžádal si ticho. Pak ohlásil:

„Dopřejme si teď chvíli ticha vprostřed všeobecného kraválu! Ty ženský už tu za chvíli budou. Že to jsou obyčejný chtivý šťetky, to ještě neznamená, že někdo z chlapů tu bude mít zvrácený nápady!“ A varovně se rozhlídl... „Od velitele vím, že za to nějaký prachy mají, takže si nedělejte starosti. Ale žádný vylomeniny tu nechci vidět! Je to jasný?“ „Jasný,“ odpověděli mu v opilém nadšení ti, kteří mluvili německy.

„Tak fajn, může to začít!“

Dveře haly se rozletěly a dovnitř vrazily rozkurážené ženské, které se snažily budit dojem dívek toužících po znásilnění. Byla to přehlídka nejružnějších figur i generací. Byly tu i bachratější blondýnky, které mohly docela klidně sloužit ještě za císaře v 1. světové válce i mladičké dívky v bílých halenkách a tmavých sukních, pod nimiž se skvěly bílé podkolenky. Tohle bylo oblečení Svazu německých dívek odnože Hitlerjugend a jeho nositelkám šlo především o to, jak získat cigarety. Byly tu i upjaté vyhlížející dámy s natrvalenými účesy, s vosími pasy a v botech podobných holínkám. Tyhle ženy působily dojmem, že spolklly pravítko.

„Jsou tu ženský!“ zařval někdo opile a vzápětí se přidali další: „Ženský! Hurá ženský!“ Chlapi se o překot zvedali od stolů a káceli sklenice s pivem i židle. Věděli moc dobře, že jejich život už může být velice krátký a že teď mají možná poslední šanci k pomilování.

Sexuální orgie vypukly takřka okamžitě. Dvojice se svíjely na stolech i pod nimi, u stěn otlučených stěrami, někteří zmizeli na latríny, byl prostě zájem o každé volné místočko, kde si ženy mohly lehnout a roztáhnout nohy.

Oberscharführer Schulze, který se v tomhle ohledu dobře vyznal, si pro sebe pochopitelně takové dobré místo dokázal najít předem. Byl to nevelký kumbál v přízemí — a byl v něm kavalec. Nejspíš kdysi sloužil nočnímu hlídači. A to se teď mělo stát aspoň na půl hodiny Schulzeho královstvím. Matz ale protestoval:

„Je tam postel s palandou! Já bych mohl aspoň na tu palandu!“

„To jsou zbytečný kecy,“ odsekl Schulze. „Já potřebuju dvě postele. Jednu pro přímou akci a druhou pro rezervu. Pro náhradní ženskou. Nezapomeň, že mám ve svých plnicím peru tolik inkoustu, že nevím, kam psát dřív.“

Pak s tváří poznamenanou očekávanou rozkoší zatlačil vyhlédnutou blondýnku na kavalec, který se vzápětí rozezvučel dřevěným vrzáním Schulzeho matracové polky.

A najednou z ničehonic začaly na rozdychtěné vojáky padat bomby. Nečekaně svištěly k zemi a budova se rozechvěla jak divadelní kulisa. Prostitutky úplně zpanikařily. S křikem se snažily přes sebe přehodit nějaké šaty a utíkaly pryč. Chlapi stále ještě rozparádění sexem se je pokoušeli zadržet a volali na ně, ať se vrátí. Jedna z bomb zasáhla zadní trakt budovy, kde v tu dobu byl asi tucet mladičkých prostitutek. Ozvalo se sténání a prosby o pomoc. Dívky hledaly

záchranu u zdi budovy, ta se ale zhroutila. Vzduchem lítaly zbytky šrapnelů a trosky zdiva. Dívky neměly šanci odtud utéci.

Budovou se rozléhaly výkřiky raněných a umírajících. Některá těla byla doslova rozervána na kusy, všude kolem se nabízel pohled na krvavou zmrť oddělených údů a kusy kouřícího červeného masa. Zdálo se, že tady museli řídit šílení řezníci, kteří se

rozhodli všude nechat po svých činech ty nejodpornější stopy.

Schulzemu se rázem z hlavy vypařily jakékoliv sexuální radovánky. Vstal a rychle si zastrkal košili do kalhot... Zvenčí bylo slyšet, že sirény ohlašují konec nepřátelského náletu. Sovětské střemhlavé bombardéry už odlétly.

Schulze proběhl tovární halou a stačil zaznamenat, že jeho vojáci z Wotanu zřejmě všichni ten překvapivý útok přežili. Jeden nebo dva byli zraněni...

Dali se společně do práce. Snažili se dostat přes zborcené zdivo, aby vyprostili ty, které to zasypalo. Nalézali však jen znetvořená nahá těla, pro která už se nic nedalo dělat. Mladičké prostitutky byly všechny mrtvé.

„Slyšela jsem, jak křičí," vzlykala jedna ze starších žen, když se dívala na vojáky, kteří se snažili odházet sutiny. „Bylo to hrozné! Kdyby byl nějaký Bůh, musel by se aspoň trochu smilovat, i když to byly kurvy!"

Opodál stojící žena, která s kamennou tváří napůl pomateného člověka těkala očima po rudém světle hořících trosek, tvrdě pronesla: „Vynech z toho Boha, ženská! Bůh války nedělá. Války dělají lidi."

O hodinu později se bojová skupina Van de Bruga vydala do rudě ozářené noci. Chlapi byli skleslí a očima se sobě navzájem vyhýbali. Šli do neznáma. .. Schulze společně s těmi, kteří zbyli z Wotanu, zajišťoval zadní voj a sám pro sebe si brumlal: „Kupujte, chlapci, hřebeny! Nastanou všivý časy."

CAST DRUHA KONEC BERLINA

„Vydělejte se, přikázal král a tisíc zadků si poslušně sedlo a začalo tlačit. Poněvadž v těch dnech slovo krále bylo zákonem."

Z VÝROKŮ OBERSCHARFUHRERA SCHULZEHO

1.

V nedělních odpoledních hodinách dne 29. dubna roku 1945 probíhaly v bunkru Adolfa Hitlera pochmurné přípravy. Vůdce se slzami v očích hladil snad už naposledy svého oblíbeného psa — vlčáka Blondiho. Potom beze slova podal vodítko doktorovi, který měl psu dát jed, a odvrátil se. Vlčák poslušně se svým popravčím odešel. Odkudsi shora zazněly dva výstřely, což znamenalo, že byli utraceni další dva Hitlerovi psi.

Vůdce přijal své sekretářky. Jejich oči se leskly... Tyto mladé ženy, které svému fuhrerovi věrně už od počátku války sloužily, byly překvapeny jeho dojetím. S každou si potřásl rukou. Toho potřásání rukou bylo oné neděle opravdu hodně... Poté Hitler podal každé z přítomných žen kapsli s jedem, a k tomu řekl:

„Berte to jako ubohý dárek na rozloučenou. Kdybyste se ale dostaly do rukou těch rudých bestií, bylo by lepší uniknout, než se dočkat toho, co by vás čekalo za hrůzy, které už musely prožít i jiné početné německé ženy." Po těchto slovech je propustil. Každá z nich se v duchu ptala: Co teď? Co dělat, když první napětí přece jen povolilo...? To se udalo přibližně ve stejné době, kdy na fuhrera už čekaly další velmi špatné zprávy. Jeho italský kolega — diktátor duce Mussolini — a jeho milenka Clara Petacciová padli do rukou italských partyzánů. Ti je lynčovali a jejich těla pověsili za

nohy na náměstí v Miláně, kde byla hanobena ječícím hysterickým davem.

Když Hitler tuto zprávu vracel radistovi, který mu ji přinesl, jeho ruka se ošklivě třásla.

„Můj bože," vydechl a chvějící se rukou, která svírala hedvábný kapesník, si otřel tvář. „To je strašný osud!" Pak se Hitler rozhlédl po těch, kteří jej v téhle chvíli obklopovali, a najednou zcela vyrovnaným hlasem pronesl: „Až přijde náš konec, přejí si, aby naše těla byla zcela zlikvidována, aby nic nezůstalo. Je jasné, co tím chci říct?"

Všichni ti, kteří mu až do poslední chvíle sloužili, mlčky přikývli.

„Nechci padnout do rukou nepřítele, aby mohl rozehrát nové divadlo k zábavě hysterického davu." Pak si hluboce vzdechl a pomalu odkráčel ke svým soukromým pokojům.

Po jeho odchodu se rázem všichni rozpovídali. Byli toho mínění, že to, co právě slyšeli a viděli, znamená, že fuhrer se už rozhodl: Chystá se spáchat sebevraždu.

Kupodivu to na ně zapůsobilo zcela nečekaným způsobem: Těžký mrak, který na nich ležel už od okamžiku, kdy před týdnem vstoupili do bunkru, se náhle rozplynul. Muž, který byl po léta pánem jejich životů a určoval každý jejich pohyb, tenhle člověk byl najednou pryč! Melodramatické napětí pominulo. V soumraku třetí říše přinášelo těchtole několik okamžiků těmto lidem pocit úlevy. V jídelně pro vojáky a služebnictvo se dokonce začalo spontánně tančit. Generálové, příslušníci SS i wehrmachtu, které sem přilákala hudba z gramofonových desek, se okamžitě k veselici připojili a vyzvali k veselému foxtrotu sekretářky i ženy ze služebnictva. Pak se družná zábava rozšířila i po celém podzemí Hitlerova bunkru ovšem kromě malé místnosti, která patřila Bormannovi.

Tam byly právě vydávány poslední rozkazy, které

fuhrer vyslovil. Byly adresovány sturmbannfuhrerovi Günschemu, obrovitěmi Hitlerovu adjutantovi, a sturmbannfuhreru Kempkovi, Hitlerovu řidiči:

„Fuhrer si chce vzít život," vyštěkl Bormann, „to je jasné. Ačkoliv ho máme velmi rádi a obdivujeme ho, neexistuje nic, co by nám umožňovalo zachránit ho."

Oba dva esesáci se tvářili velice ustaraně.

Kempku to navíc rozzlobilo. Neměl Bormanna rád a zdálo se mu, že by stranický tajemník měl něco podniknout, aby Hitlerovy sebevražedné záměry překazil. Držel však jazyk za zuby. Uvědomoval si, že Bormann měl i dřív velkou moc a teď že je tedy všechno pod jeho velením.

Bormann pokračoval:

„Chci, abyste obstarali... řekněme dvě stě litrů benzínu a dopravili je na zahradu Říšského kancléřství. Benzin bude použit na...“ zachmuřeně se odmlčel, jako by nemohl najít vhodná slova, „na spálení jeho těla... a samozřejmě taky těla jeho ženy.“

Obrovitý adjutant se přestal ovládat:

„Ale, pane reichsleitere! Takové množství benzínu bude teď velice těžké sehnat!“

Bormann za stolem se ještě víc zamračil a ostře vyjel:

„Ten benzin se sehnat musí, sturmbannfuhrere!“

Ozval se Kempka:

„Vím, že asi tak čtyřicet tisíc litrů benzínu je zakopaných v zoologické zahradě. Jenže pokusit se k nim dostat za denního světla, to by znamenalo smrt. Ruské dělostřelectvo se na ta místa dobře zastřílelo.“

„Nemůžu čekat až do tmy,“ odsekl Bormann. Pak se ostentativně zahloubil do nějakých papírů, čímž dal dostatečně najevo, že audience skončila. Potom ale ještě řekl: „Dohlédněte na to!“

Oba důstojníci se po sobě podívali. Pak se vypjali do pozoru, vojensky pozdravili, obrátili se a odešli.

Bormann okanzitě ožil, jeho obličej se rozzářil spokojeným úsměvem. Všechno šlo podle plánu! Hitler bude mrtev během čtyřiařidvaceti hodin. Goebbels s největší pravděpodobností taky. Pak tu bude pánem Bormann a udělá, co se mu zlíbí. Potom dojde až do bunkru Van de Brugova skupina a zajistí Bormannovi eskortu, kterou potřebuje, aby se dostal k řece Havole a člunům poháněným akumulátory. Pak reichsleiter dá Van de Brugovi z oněch „špinavých peněz“, jak posměšně své finanční zásoby nazýval, celých tisíc dolarů. Ať si je ten důstojník rozdělí svým chlapům, nebo ať si s nimi udělá co chce! Ve srovnání s běžnou německou měnou, nyní absolutně bezcennou, znamená jeden jediný dolar celé jmění. Je to jako v roce 1923 během velké inflace kdy Bormann vstoupil do nacistické strany... A až bude po všem, reichsleiter zmizí do Švédska.

Bormann přistoupil ke skříni v přístěnku a otevřel ji. Visela tam kompletní uniforma generálmajora SS. Bormann tu hodnotu měl, ale uniformu nosil jen málokdy. Zítra si ji ovšem vezme, protože hodnota mu dodá patřičnou autoritu a důstojnost, tolik při útěku potřebnou. Poté si ovšem oblékne slušivý anglický oblek, přichystaný v zavazadle.

Dlaní si přejel po hranaté tváři, zadíval se sám na sebe do malého zrcátka, které viselo na stěně a řekl si:

„Všecko jde podle plánu, Martine! Všecko!“

Někdo zaklepal na dveře. Bormann rychle zavřel skříň a ruku položil na desku stolu, aby budil dojem člověka pohrouženého do řešení nějakých stranických záležitostí.

„Vstupte,“ vyštěkl tím neoficiálnějším tónem.

Byla to Heidi, jedna z operátorek dálkopisu. Bylo na ní znát, že plakala. Její bledý dětský obličejík byl ještě celý zmačkaný od slz. V ruce svírala papír se zprávou.

„Co je?“ zeptal se.

„Zpráva pro vás, pane reichsleitere. Je to důvěrné... Jenom pro vás.“ Převzal od ní zprávu a dívka se otočila a chtěla odejít, ale on po ní najednou zatoužil:

„Počkejte, děvče! Moment... Možná že bude třeba dát hned odpověď. Je to zpráva z Továrny?“ zeptal se na kódově označené místo, kde bylo velitelství pěšího praporu. „Ano?“

„Ano,“ přikývla.

„Tak počkejte!“ Roztrhl obálku a začal číst. Zpráva byla krátká, ale když si ji v duchu přeříkal, zněla mu jak rajska hudba:

„Skupina Van de Brug je na cestě. Všechno dobře pokračuje.“

„To je vynikající,“ pronesl nahlas, zmačkal papír a hodil ho do odpadkového koše. Pak se rozvalil v křesle a cítil, jak se ho zmocňuje dobrá nálada. Všechno probíhá naprosto uspokojivě. „Kolik je vám let, Heidi?“

Tahle otázka ji překvapila. Stejně jako to, že si pamatoval její jméno. Vzrušilo ji to. Už jen ten fakt, že ji oslovil křestním jménem, a ne oficiálním „slečno“, jak to bylo na tomhle úřadě obvyklé!

„Osmnáct, pane reichsleitere.“

„Krásný věk... Věk nevinnosti.“ A upřel na ni pronikavý zrak: „Jste nevinná, Heidi?“

Začervenala se a sklopila oči:

„Ano, pane reichsleitere,“ zašeptala tak, že ji bylo sotva slyšet.

„To je krásné,“ podotkl a jeho hlas byl najednou chraplavý. „Mám obavu, že hodně našich německých žen tahle hrozná válka zkazila. Bojím se, že morálku hodily za hlavu. Myslím si ale, že byste byla ochotna takovou oběť pro fűhrera a vlast přinést. ..., kdyby to bylo potřeba.“ Slovo „oběť“ přitom náležitě zdůraznil a okamžitě viděl, že ho dívka pochopila.

„Kdyby to bylo potřeba, pane reichsleitere, tak s tím samozřejmě počítám,“ zašeptala zase.

Bormann vstal a obdařil ji laskavým úsměvem. Doufal, že na něm není hned na první pohled vidět vzrůstající vášeň.

„Myslím, že jste statečná dívka, když tady setrváváte spolu se svým fűhrerem, ale přikazuju vám, abyste odtud odešla hned, jak nastane tma. Váš život je příliš cenný na to, aby byl obětován... za pět minut dvanáct, jak se říká. Drahé děvče, vy jste budoucnost Německa!“ Znovu se na ni vlídně usmál. „Ještě se ale nestmívá. Můžete strávit nějaký ten čas se mnou. Nechcete, Heidi?“

„Proč ne, pane reichsleitere,“ špitla překvapeně. „Jak si přejete.“

„Tak dobře.“ Natáhl k ní ruku a dotkl se jejího obličej, který rázem znovu pobledl. „Potřebujete do svých tváří dostat trochu barvy. Potřebujete něco, co by vás v těchto smutných dnech trochu povzbudilo.“ Pak se otočil k malému

ledničky, kterou měl v přístěnku vedle skříně. „Mám tu vychlazenou láhev šampusu. Nechcete si se mnou trochu dát, Heidi?“

Okamžitě se začervenala:

„Ještě nikdy jsem šampaňské nepila. Říká se, že ty bublinky jdou do nosu a že se potom kýchá.“

Bormann se zasmál:

„Tak to s těmi bublinkami vyzkoušejte a uvidíme.“

Odzátkoval láhev a nalil dívce do smaltovaného hrníčku. On sám dával přednost tvrdému alkoholu, ale dávno už došel k názoru, že šampaňské dokáže u žen rozproudit krev daleko spolehlivěji než tvrdé pití. Ženy jsou po šampaňském rozhodně veselejší a povolnější. Podal dívce hrníček a nalil si do druhého.

„Na zdraví, slečno Heidi,“ řekl a pozvedl svůj hrníček. „Ať jste dlouho živa a štěstí! A ať máte hodně dětí!“ A znovu se zasmál.

Heidi váhavě pozvedla ruku k připitku a opatrně se napila. Pak dětsky obdivně vyhrkla:

„Chutná mi to! Je to sladké a příjemné!“

„Tak to vypijte! Prospěje vám to,“ prohodil povzbudivě a v duchu už zažíval rozkoš představy, jak ji svléká a dotýká se jejího panenského těla. Už je to hodně dlouho, co se dotýkal panny! „V láhvi je toho ještě dost!“

„Takže si sním ještě dát, pane reichsleitere?“

Laskavě ji pobídl:

„Samozřejmě, že ano. Člověku to opravdu dělá dobře, každého to povzbudí. Podívejte se třeba na mě! Za co všechno nesu odpovědnost a to šampaňské mě udržuje.“ A znovu dívce nalil.

Po třetím připitku se Heidi začala chichotat a tváře jí už docela zrudly. Pak jí Bormann začal vykládat historku o tom, jak si Hitler o něm myslel, že je vegetarián. Jenže potom na něj natrefil zrovna ve chvíli, když se Bormann pustil do kusu salámu. „Od té chvíle mi v soukromí říkal: Můj drahý uzeninový vegetarián...“

„Pane reichsleitere, vy si s naším fuhrerem tykáte?“

„Na tom nezáleží. Nemyslím, že by mě nějak významoval, jsem jeden z mnoha. Ale my dva, Heidi... Neměli bychom se nějak blíž poznat? Jestli chcete, můžete mi říkat Martine. A napadá mě proč si ke mně, Heidi, nesedneš blíž?“

„Ale tam si není kde sednout,“ namítla.

„Samozřejmě je... Například v mé náruči.“

„Pane reichsleitere..., chtěla jsem říct Martine, nebude ti to vadit?“

„Jistě že ne! Budu tím velice potěšen. Jen pojď a nepřemýšlej o tom pořád! Začínáš se mi opravdu líbit.“

Zahihňala se a potom váhavě obešla stůl. Opatrně si sedla na Bormannův klín. Bylo to nepohodlné, protože ji okamžitě začalo tlačit cosi tvrdého.

S přiopilým údivem se na Bormanna podívala. Přejel svou velkou tlapou po jejích hubených kolínkách a pak se začal dotýkat jejích stehů:

„Ničeho se neboj! Postarám se o tebe, neměj strach...“

2.

Schulze uviděl Rusa ve stejném okamžiku, kdy ten zahlédl jeho. Vytrhl pojistku od ručního granátu a hodil. Sám sebou okamžitě praštil na zem a hystericky zařval:

„Chlapi, kryjte se!“ Dvacet... dvaadvacet... čtyřadvacet... odpočítával horečně sekundy.

V prudkém oslepujícím záblesku granát explodoval. Do ruda rozpálené a jako žiletka ostré střepiny prosvístěly vzduchem. Schulze měl pocit, že mu snad prorazí helmu. Přes obličej ho jako tvrdá, rozpálená pěst udeřilo horko. Automaticky otevřel ústa, aby mu nemohly prasknout ušní bubínky. Výbuch vymrštil Rusa nad zem a když voják dopadl nazpět, chyběly mu obě paže. Ležely vedle něj jako zkrvavělé pahýly větví.

Za tímhle ruským vojákem se ale objevili další.

„Palte do nich! Spustit palbu!“ ječel Kuehn jako smyslů zbavený.

Nečekané objevení ruského oddílu Kuehnovu skupinu zaskočilo. Velení pěchotního praporu v Továrně Kuehna ubezpečovalo, že v prostoru mezi Továrnou a Hitlerovým bunkrem žádní Rusové nejsou. Jenže oni tam byli! Skrývali se v kanálech a za různými zátarasy u vchodů do rozbitých domů. Příslušníci Wotanu a další vojáci z oddílů SS, kteří se akce zúčastnili, začali tedy na ruského protivníka pálit.

Schulze by mohl střílet s ostatními, ale ruští vojáci ho od jeho vlastních lidí odřízli. Uvědomil si, že je v pěkné kaši. Kousek před ním se skrývala asi desítka Rusů, která na něj páčila, a kromě toho měl dojem, že se na něj právě teď chystají i další, kteří udeří z boku. Pálil jednotlivými ranami na všechny strany, aby nepřítelům nedovolil vstát. Musel šetřit municí. Mozek mu jel na plné obrátky bylo třeba se z téhle situace nějak dostat! Věděl, že dřív nebo později se k němu jeho kamarádi z Wotanu pokusí proniknout. Příslušníci téhle jednotky nikdy nenechali kamaráda bez pomoci. Tohle si ale Schulze nepřál. Bylo mu jasné, že při takové akci by někteří padli, nebo by byli zraněni. Říkal si, že z téhle šlamastyky se musí dostat sám, a to dřív, než se kamarádi o něco pokusí.

Někde vzadu vztekale vyřvával poručík Kuehn:

„Zůstaňte na místě a pokračujte v palbě! Slyšíte mě, rottenführere Matzi?“

Schulze věděl, co to znamená: Matz už se pokoušel vyrazit na kamarádovu záchranu. Schulze tedy musí něco okamžitě udělat! Zatajil dech. Dva nepřátelští vojáci podle vzhledu původem odněkud z Asie se řítily s nasazenými bodáky přímo na něj...

„To je k posrání,“ hulákal Schulze, „7ti chlapi se snad pomínuli!“ Zvedl samopal a zamířil na ně. Pak stiskl spoušť. Nic se ale nestalo. „Do prdele,“ vyjekl vztekale. Zásobník samopalu byl prázdný. Vojáci už byli takřka u něj. V amoku křičeli,

Schulze si stačil všimnout, že se po jejich kulatých obličejích řine pot. Zvedl se a samopal uchopil jako klacek. Prvního z běžících vojáků zasáhl z rozmachu a včas přímo do tváře. Muži vytryskla z nosu i úst krev, voják se zapotácel, jako by hledal oporu u nejbližší zdi, ale vzápětí se bezvládně sesul v bezvědomí na zem.

Schulze hrábl po jeho pušce s nasazeným bajonetem a bleskově ji obrátil proti druhému dobíhajícímu vojákovvi. Stihl to ještě včas. Ostří bajonetů se

zablýskala. Schulze zaútočil, ale ruský voják byl rychlejší. Stačil uskočit stranou. Instinktivně obrátil pušku a zaútočil okovanou pažbou. Schulze jen tak tak uhnul hlavou na stranu a Rusův silný úder inkasoval do ramene. Být to někdo jiný, srazilo by ho to k zemi, ale Schulze vydržel. Zaječel sice bolestí, ale nepadl. Věděl moc dobře, co by následovalo, kdyby se octl na zemi. Vyrázil tedy vpřed...

Ucítil, že jeho bodák překonal nějaký odpor. Rus zasténal. Prsty mu najednou jako by zdřevněly a puška z nich vypadla. Schulze mu bajonetem přetřel slachy na ruce. Vítězně se zašklebil, ale Rus to nevzdával. Bleskově nakročil jako tanečník před výstupem na scéně a nakopl svou těžkou botou Schulzeho přímo do břicha. Neporaněnou rukou hmátl po Schulzeho blůze a přitáhl si ho k sobě. Schulzemu do chřípí pronikla drsná směsice pachů česneku, černého ruského tabáku, potu a odekolonu. Bylo to natolik překvapující, že Schulzemu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se nepřítel snaží poraněnou rukou něco vytáhnout z kapsy.

Oberscharführer se mu v tom pokusil zabránit, ale bez úspěchu. Něco se zalesklo. Schulze zalapal po dechu: Byla to zabijáčka břitva. Cítil, jak se mu v zátylku hrůzou zježily vlasy. Konečně se mu podařilo uvolnit si levačku. Zaútočil jí jako lopatou a poštestilo se mu Rusa za ruku s břitvou chytit. Současně sebou škubl a vzápětí vrazil dva prsty pravačky vojákovvi do chřípí. Jednal jako stroj. Vložil do toho neurvalého pohybu všechnu sílu, až ucítil, že prsty chřípím pronikly a trhají je.

Rus strašlivě vykřikl a po obličejích se mu vyřinul takový proud horké krve, až se muž začal zalykat. Zabijáčka břitva cvakla o dlažbu. Schulze ji rychle zvedl. Stálo ho dost námahy, aby dokázal nepříteli zvrátit hlavu dozadu a obnažit tak jeho hrdlo. Supěl vypětím, když se mu podařilo vnořit břitvu až po ohryzek do Rusova krku. Nepřítel se pořád ještě bezmocně svíjel. Schulze svůj pohyb jako šílený opakoval: jednou, dvakrát, potřetí... Vnímal jen hektické vzlyky, které nakonec ustaly. Rus byl mrtev.

Schulze vytáhl prsty pravačky z rozervaného chřípí a levačkou odhodil břitvu. Sesunul se vedle své oběti. Leželi tu vedle sebe a on si připadal bezmocný, protože byl příliš vyčerpaný na to, aby ještě mohl cokoliv podniknout. Bylo to hrozné, co udělal a on toho Rusa nenáviděl za to, že ho k tomu vlastně přiměl.

Matz celou situaci okamžitě pochopil. Bylo mu jasné, že v téhle chvíli je Schulze u konce se silami a že je jen otázkou krátkého času, kdy Rusové znovu zaútočí. Byli teď soustředěni ve velké pobořené budově a nebylo pochyb o tom, že Schulzeho budou chtít odrovnat.

„Do prdele už s tím hraním si na vojáčky," zaječel Matz jako smyslů zbavený a pak se obrátil k mladému německému vojákovvi, který se schovával za jedním ze zátarasů s připravenou pancéřovkou. „Puč mi tu svou bouchačku!" Mladík mu poslušně zbraň s baňatou hlavicí podal.

„Co chcete dělat, rottenfuhrere?" optal se ostře Kuehn. Matz neodpověděl, vlastně na to ani neměl čas. Rozběhl se doprostřed hořící ulice, jako by nevnímal střely, které kolem něj svištěly. Pancéřovka mu ležela na rameni. Soustředěně mřil, než konečně stiskl spoušť. Z trubky vyletěl dlouhý proud zlověstného plamene, směřujícího k domu, ve kterém byli Rusové. Když střela dosáhla stěny budovy, zdvilo se zatřáslo. Celý dům jako by zakolísal a z okna hořejšího patra vypadl nějaký člověk. Dole v budově se objevila velká díra. V tom okamžiku Matz odhodil nástavec pancéřovky, vrhl se vpřed a všechno na dohled zasypával střelami ze svého samopalu.

Vojáci Wotanu vyrazili jako jeden muž ze svých úkrytů. Řvali, hulákali jako rozzuření Indiáni na válečné stezce. Řítili se za Matzem, který už stál u dveří budovy a vzápětí její vnitřek zasypal střelami. Potom všem zmizel z očí.

Boj o dům se změnil v sérii krvavých bitek mezi vojáky. Rvali se mezi sebou na schodišti, v rozbitých místnostech i v zadu na dvoře a byly to souboje na život a na smrt. Když některý z vojáků padl, mlátil do něj jeho soupeř tak dlouho, dokud se mu obličej nezměnil v hroznou krvavou kaši. Pušky byly v tomhle těsném prostoru vystřídány bajonety, noži i zákopnickým nářadím. Zdivočelí chlapi kolem sebe mlátili, bodali, snažili se všechno a všechny rozpárat, rozkopat, rozdrtit... Ovládla je atavistická krvelačná chtivost zabíjení. Němci i Rusové funěli, hekali, vykřikovali nesrozumitelná slova... Potom najednou všechno skončilo. Stejně nenadále, jako to začalo. Všude po podlahách se svíjeli sténající vojáci a několik Rusů, kteří ta jatka přežili, zvedlo ruce nad hlavu. V jejich zpocených obličejích se zračil strach. Dívali se však na vítěze s jakousi nadějí jako by mohli očekávat milost. S něčím takovým ovšem počítat nemohli.

Poručík Kuehn vydal svůj rozkaz takovým tónem, jako by přikazoval něco zcela obvyklého:

„Nemáme čas brát zajatce. Zastřelit!"

Němečtí vojáci se po sobě podívali. Tohle tedy nebyla ta nejlepší chvíle na střílení zajatců z Rudé armády! Ted', když byl Berlín obléhán...

Všichni to věděli. Schulze, který se tu už taky stačil objevit, začal jednat. Vztyčil se v celé své výšce za poručíkem a v okamžiku, kdy Kuehn zvedl pistoli, aby začal s popravou, poddůstojníková obrovitá tlapa odklonila ústí pistole stranou:

„Tak tohle ne, poručíku!" Jeho hlas zněl ostře, z tváře se dala vyčíst tvrdost a výhrůžka.

Kuehn se k němu otočil. Z jeho ocelově modrých očí sršely blesky:

„Jak se opovažujete? Co je to za bordel, když si nějaký poddůstojník troufá uhodit důstojníka?"

„Já jsem vás neuhodil," namítl Schulze tiše. „Já jsem jen odklonil vaši pistoli. Ted' není vhodná doba na střílení Ivanů. Z nás můžou být zajatci třeba už dneska v noci. A co potom?"

„Z nás rozhodně zajatci nebudou, to vám můžu říct," Ústa se Kuehnovi zkřivila zlostí.

„Jen je nechtě, ať jdou," odsekl Schulze a pak se obrátil k jednomu z vojáků Wotanu: „Kopni toho krajního do prdele, ať všichni táhnou do hajzlu!"

„Davaj, davaj!" vykřikl snaživě německý voják. Jako všichni, kdo prošli východní frontou, rád dával najevo, že nějaké to ruské slovo pochytíl.

V první chvíli se nic nedělo. Zajatci jako by nemohli uvěřit tomu, že nebudou zastřeleni. Potom jim začalo docházet, že jsou volní. Někdo dokonce padl na kolena a kdosi se pokoušel jednomu z Němců políbit ruku. A vzápětí se vyřítily pryč, aby zmizeli mezi hořícími troskami.

Kuehn se na to díval, počkal, až zmizí poslední z Rusů a pak se hněvivě obrátil k Schulzemu.

„Udělal jste si ze mě nepřítele, Oberscharführere! Zkuste si něco podobného ještě jednou a je z vás mrtvola." Potom rázně odešel.

Schulze zachmuřeně uvažoval o tom, že tohle asi bude pravda. Kuehn to myslel vážně.

3.

„To je naposledy," řekl Hitler se smutkem v hlase a stiskl ruku své osobní sekretářky. Nebyla schopna odpovědi. Oči se jí zalily slzami. Po celou dobu války mu věrně sloužila.

Ted' se fuhrer otočil a vykročil za Evou, s níž byl před krátkým časem oddán, a zavřel za sebou dveře. Byly tři hodiny odpoledne 30. dubna roku 1945.

Všichni ostatní v bunkru ted' napjatě očekávali to, co se mělo stát. Minuty plynuly zoufale pomalu. Jediné, co bylo slyšet, byl dech napjatě čekajících a tlumená kanonáda, která sem z vnějšího světa slabě doléhala.

V předpokojí si Hitler pohrával s pistolí. Další zbraň ležela na červeném koberci... Fuhrer seděl za stolem na pohovce vedle zhrouceného těla mrtvé Evy. Eva Braunova zemřela po požití jedu...

Na skřínce před Hitlerem byla fotografie fuhrerovy matky z dob jejího mládí. Nic víc zajímavého tu nebylo.

Pomalu, velice pomalu otevřel ústa a zvedl pistoli. Pak do úst vložil hlaveň zbraně. Ucítil nepříjemný zápach oleje.

Ukazovák na spoušti zběhal napětím. Už skoro všechno končilo... Stiskl a zbraň spustila. Svět explodoval v divokém, oslepujícím světle... A vzápětí Hitler zemřel. Bylo patnáct hodin třicet minut v pondělí 30. dubna roku 1945. Největší tyran světa mohl mít jistotu, že už není mezi živými.

V konferenční místnosti Bormann, Linge a Günsche ten osamocený výstřel uslyšeli. Chvíli ještě váhali, ale pak vtrhli do Hitlerova předpokojí. Fuhrer ležel zhroucený na stole. Při pádu převrhl vázu s květinami a rozlil tak vodu na Eviny šaty. Obrovitý adjutant Günsche byl tím, co uviděl, tak vyděšený, že se okamžitě vrátil do konferenční místnosti. Skoro se tam srazil s řidičem Kempkou. Ten na něj vykřikl:

„Proboha, co se to s vámi děje? To jste přišli o rozum, že člověka pošlete skoro na jistou smrt, jen aby sehnal dvě stě litrů benzínu?"

Zbledlý důstojník SS na něj pohlédl a zlomeným hlasem ze sebe vypravil:

„Fuhrer je mrtev."

„Jak se to..."

Günsche se nemohl přimět k tomu, aby slovy popsal to, co před chvílí viděl. Místo toho zvedl ukazovák, jako by to byla pistole, a naznačil jí střelbu do vlastních úst.

Kempka jen s námahou vydechl:

„A kde je Eva?"

Adjutant se konečně vzmohl na odpověď:

„Je tam s ním." Mluvil tak potichu, že mu skoro nebylo rozumět. V tom okamžiku právě Linge s přivolaným lékařem vynášeli Hitlerovo tělo zabalené v pokrývce. Za nimi šel Bormann, který nesl Evu. Její rozpuštěné světlé vlasy volně splývaly k zemi.

Vidět Evu v náruči Bormanna, člověka, kterého z duše nenáviděla, to už bylo na Kempku moc:

„Počkejte!" vykřikl na reichsleitara, „já Evu odnesu sám!"

Bormann mu beze slova Evino tělo předal. Kempka šel pak v tomto truchlivém průvodu, směřujícím ke schodišti, jako poslední, a tak nemohl vidět úlevný úsměv, který se Bormannovi rozlil po tváři: Ted' už byla cesta otevřená!

Venku ruské dělostřelectvo znovu spustilo palbu.

Všude se rozlévala oblaka černého kouře provázená plameny. Budovy se otřásaly a hroutily. Kempka si však bombardování nevšímal. Hleděl na Hitlera, který asi pět metrů před ním ležel v mělké prohlubni hned vedle míchačky. Fuhrerovy kalhoty byly vysoukané a pravá noha jakoby lehce vpáčená dovnitř. Kempka se hořce usmál, když pokládal Evino ještě vláčné tělo vedle těla Hitlerova. Spočinuli tak vedle sebe jako vedle sebe sedávali, když se Hitler vydával na delší cesty autem.

Ruské granáty už začaly vybuchovat docela blízko rozbombardovaného Říšského kancléřství. Esesáci se snažili krýt před šrapnely, které nebezpečně svištěly vzduchem. Několik minut museli zůstat v úkrytu a čekat, až se ruští dělostřelci začnou věnovat jiným cílům. V okamžiku, kdy se palba přesunula jinam, vyrazili esesáci bleskově ze svých úkrytů a chopili se kanystrů s benzinem. Moc se jim do té práce nechtělo, ale se zjevným odporem se přece jen do ní dali. I Kempka jim pomáhal ten benzin rozlívát. V duchu si říkal, že by tohle dílo zkázy nedokázal dovést do konce, ale s přípravou že pomoci musí. Viděl, že Linge a Günsche na tom jsou alespoň soudě podle výrazů jejich tváří obdobně. Kanystr za kanystrem vyprazdňovali do mělké jámy, v níž spočívala dvě těla. Až se zdálo, že benzin je v té prohlubni úplně všude. Pak té činnosti na chvíli nechali, aby se nadýchlí čerstvého vzduchu bez nepříjemného pachu benzínu.

Potom Günsche navrhl:

„Dalo by se to zapálit tak, že tam hodíme granát."

Kempka zavrtěl hlavou a rozhodně pronesl:

„To nemůžeme udělat. Nemůžeme roztrhat na kusy Evino tělo. Byla tak krásná... A nemůžeme to udělat ani führerovi. Podívejte se... Co kdybychom použili tamhle tu velkou pokrývku?" Bůhví, kde se tu na zahradě ta pokrývka vzala, ale byla tu. „Můžeme ji zapálit zvlášť a pak ji tam na ten benzin hodit."

„To je dobrý nápad," souhlasil adjutant Gunsche. Musel teď dost křičet, aby přehlušil rachot dělostřelby. „Tady máte sirky." Hodil krabičku Kempkovi, který zatím pokrývku namočil do benzinu. Když řidič škrtl a opatrně přiložil malý ohýnek k cípu látky, celá pokrývka okamžitě vzplála. Kempka ji zachytil za okraj a obrátil se k tělům v prohlubni. Hodil pokrývku dolů a rychle ustoupil. Stihl to opravdu na poslední chvíli. Benzin se zuřivým zasyčením bleskově vzplál a vzhůru se vznesla ohnivá rudá koule. Najednou všichni pocítili hrozný, sálající žár. Kempka si rukama snažil chránit obličej a ustupoval do bezpečnější vzdálenosti. Odtud pak s adjutantem a Lingem zcela fascinováni sledovali, jak lačné plameny stravují dvě lidská těla...

Bormann se soustředil na poslední přípravy své akce. Jakmile se ohlásí Van de Brugova skupina, spojí se s nimi a začne jednat. V první fázi dá Holandánovi jen polovinu z dohodnuté tisícovky dolarů. Ať s ní naloží podle svého... Potom, ještě v noci, se vydá k řece Havole. Usoudil, že nejlépe bude podnikat všechno v noci, kdy ruské dělostřelectvo nebude pálit.

Zatím byl Bormann sám se sebou spokojený, a tak se mohl v klidu začít převlékat. Vezme si na sebe uniformu generálmajora SS a pro každý případ se ozbrojí. Má samopal a v přistěnku služební pistoli.

Když si převlékal spodní prádlo, vzpomněl si na Heidi, s kterou strávil příjemné chvíle a smyslně si olízl silné rty. Opravdu se dala pomilovat, i když jí to muselo způsobovat bolest. Její pružné mladé tělo se s výkřiky a vzdechy vášnivě svíjelo, její rudé rty se leskly, když vykřikovala oplzlosti, které se naučila bůhví kde. Pak se její postava napjala jako luk a uprostřed divokého pohybu znehybněla. Heidi bolestivě zařala nehty do Bormannových boků a se sevřenými zuby začala vyrazet: „Ještě! Ještě!"

A to nebylo všechno... Bylo až ohromující, jaké

věci začala vyvádět, když se vzalo v úvahu, že ještě před několika hodinami to byla panna. Vplula prostě do sexu jako ryba do vody... V první chvíli Bormanna dokonce napadlo, že jí navrhone, aby šla s ním. Pak si ale uvědomil, že by to pro něj mohla být přítěž. A kromě toho: Tam, kam se Bormann chystá, tam bude dívek a žen spousta. Samozřejmě to nebude takový pohotovostní harém, jakým byl místní sekretariát, ale on bude mít dostatečné prostředky na to, aby získal tolik žen, kolik se mu zachce. Přejel dlaní po váčku s brilianty, který teď spočíval v bezpečí kapsy jeho generálského saka.

Zapnul si všechny knoflíky a podíval se na sebe do zrcadla. Žádná vyznamenání jeho hrud' nezdobila, měl jen Válečný kříž třetí třídy. Dostal ho od Hitlera za měsíce strávené ve vězení v době, kdy nacistická organizace teprve začínala.

Tehdy se tam Bormann vlastně dostal za vraždu... Teď si řekl, že vypadá velkolepě. Působí dojmem člověka, který má přirozenou autoritu. Roli generála SS hraje dobře — nebo si to aspoň myslí.

Upravil si pistolový pás, přejel si rukou po kapsách, aby se ubezpečil, že cenné drahokamy jsou na svém místě, a rozhodl se, že vyjde na chodbu, aby naposled obhlédl situaci.

V bunkru už všeobecná dobrá nálada poněkud vyšuměla. Teď, když už Hitler nežil, na všechny v krytu začala doléhat tíživá atmosféra. Důstojníci a vysocí úředníci postávali v malých skupinkách a radili se, co dál. Ti, kteří měli v úmyslu uprchnout, neustále kontrolovali hodinky. Čekali, kdy nastoupí noc. Jiní, kteří zatím nerozhodně vyčkávali, protože se báli riskovat, všelijak posedávali nebo popocházeli a zírali před sebe. Občas upijeli z lahvi, kterých tu všude bylo dost. Magda Goebbelsová, žena ministra propagandy, prošla kolem Bormanna jako v tranzu. Dřív se Bormannovi líbila. Měla světlé vlasy a krásná ňadra, byla až příliš hezká pro ošklivého malého ministra s nepěknou tváří a ještě nepěknějším tělem hlavně ovšem s jedovatým jazykem.

„Co budete dělat, Magdo?" zeptal se, když ho mījela.

V očích měla slzy, když beznadějně zavrtěla hlavou:

„Všechno je ztraceno. Otrávím své děti. Já sama je otrávím."

Tohle i Bormanna naprosto šokovalo. Měla pět krásných plavovlasých dětí a chystala se je otrávit! Ačkoliv on sám svých šest dětí opustil a ponechal je v bezpečí rakouských Alp, nikdy by nedovolil, aby byly takhle srovozeny ze světa.

„To nemůžete udělat," řekl.

Magda už ho ale neposlouchala. Spěchala, kapsle s jedem pro své děti už měla připravené.

Bormann tedy pokrčil rameny a zamířil k Heidi, která ještě seděla u svého dálnopisu. Pod očima měla temné kruhy.

„Nějaké nové zprávy od skupiny Van de Brug?" zeptal se se zájmem.

„Ano, pane reichsleiter! Oznámili Továrně, že Rusové zdrželi v oblasti ZOO. Továrna teď doufá, že k nám skupina prorazí, jakmile bude tma."

„Děkuju, Heidi," prohodil s úsměvem. Zoologická zahrada odtud byla asi tak kilometr daleko. Všechno tedy probíhá dobře...

Heidi si jako rozmarné děvčátko dala prst do úst a Bormannovi se zrychlil tep. Věděl, že tohle není gesto malé rozpustilé holčičky, že to je zjevná nabídka.

Mlsně si olízl rty. Má teď tu její nabídku přijmout?

Zvuk výstřelu z Goebbelsova bytu ho rázem vrátil k chladným úvahám. Ministr propagandy zřejmě spáchal sebevraždu. Během několika vteřin všichni přítomní vtrhli do Goebbelsova bytu a uviděli, že ministr, jeho žena i jejich pět malých dětí jsou mrtvi. Ne, tohle nebyl čas pro žádné sexuální hrátky! Na ty bude čas až v týdnech, které teprve přijdou. Hlavní teď je, aby se Bormannovi podařilo uprchnout.

Najednou, veden okamžitým nápadem, sáhl do kapsy a vytáhl padesát dolarů. Podal bankovku Heidi a řekl:

„Tohle je padesát amerických dolarů. Teď to představuje malé jmění. Vezmi si to a přidej se k některé ze skupinek, které budou za tmy odcházet. Za to si budeš moct koupit hodně věcí dokonce i bezpečí!"

Našpulila rty a bankovku si vzala. Pak přestala dělat grimasy jako malá holčička a chápavě se na Bormanna podívala: „Děkuji, pane reichsleitere," řekla významně. „Čím jsem si to zasloužila? A jak se vám odvděčím?" A pak se podívala na svůj ovlhlý prst. Bormann raději odcouval...

4.

„O tom není pochyb," řekl opilý kreisleiter ve špinavé a pomačkané hnědé uniformě. „Ve chvíli, kdy armáda, která nám přichází na pomoc, dorazí k Berlínu, Hitler nasadí své poslední tajné zbraně." Pak svou buclatou ruku důvěrně položil na Van de Brugovo koleno. „Potom se situace dramaticky změní. Angličani a Amíci se k nám připojí jako naši spojenci a potáhneme společně proti Ivanům. V červnu..., možná nejpozději v srpnu válku vyhrájeme." Prsty si přešel přes špičku nosu a zasvěceně pokračoval: „Mám přátele na vysokých místech a tak vím, o čem mluvím." Znovu se zhluboka napil z placatice, kterou s sebou pořád nosil.

Tohle všechno se odehrávalo uprostřed vřavy, kdy ke kreisleiterovi dorazila Van de Brugova skupina. Nad ZOO se zvedala oblaka kouře protínaná zelenými, bílými a červenými stopovými střelami, přinášejícími smrt.

„Já vím, že máte vlivné přátele, pane kreisleitere," pronesl chladně Van de Brug, „ale nám už teď nezbývá než se modlit, aby si ta armáda, která přichází na pomoc, pospíšila. Jinak už nebude mít co zachraňovat."

Kreisleiter si s omluvou odříhl a pak řekl:

„Žádný strach, mladý muži! Fihrer ve své nekonečné moudrosti vyčkává. Všecko do posledního puntíku je připraveno, naplánováno a odsouhlaseno."

Van de Brug si pohrdavě odfrkl.

Kreisleiter se znovu napil a pokračoval:

„Vy jste mladý a mladí lidé mají tendenci být skeptičtí."

„Platí mě za to, abych bojoval a ne za to, abych byl skeptický nebo něco takového."

Kreisleiter se tvářil, že tuhle poznámku neslyšel. Povýšeně mluvil dál:

„Víra je základ úspěchu v boji, drahý kamaráde!" A prstem si potukal na Železný kříž třetí třídy, který získal v 1. světové válce. „Zažili jsme zákopy, a tak jsme schopni dlouho vydržet. Je důležité, aby národ věřil v konečné vítězství bez ohledu na to, co se právě v těchhle chvílích děje." Najednou se zarazil. Ozvalo se zlověstné vytí provázené hvízdavým sykotem. Hořící odpolední oblohu prořízly pruhy řítícího se kouře. „Stalinovy varhany!" zařval kreisleiter, aby ten strašlivý jekot přehlušil. Okamžitě pustil svou placatici a skoulel se do jámy, jako by ho tam vehnal sám ďábel. V té chvíli střely ruské zbraně s hrozným rachotem dopadly do zoologické zahrady. Celá zem se roztrásla.

„Tak tohle bude to červnové vítězství, kreisleitere?" zakřičel posměšně Van de Brug.

Schulze se tiskl k zemi. Klel, špinavou tvář měl zbrocenou potem. Zapadl do jámy vedle holandského důstojníka. Právě včas. Tam, kde byla ještě před pár vteknami jeho hlava, prořála vzduch ničící salva kulometu.

„Prokristapána," vyhekl, „to jsem teda skoro přišel o kejhák!"

„Podejte hlášení!" vyjel však na něj Van de Brug, jako by tu jeho poznámku neslyšel. Tenhle Holanďan působil dojmem, jako by se ho všechno to zběsilé kolem vůbec netýkalo. Obzor nad městem byl v plamenech, všude zářily desítky požárů a k nebesům stoupala oblaka černého dýmu. Ozývalo se hvízdání pišťalek poddůstojníků. Civilisté muži

i ženy vlekli svá zavazadla k úkrytům, které se marně pokoušeli najít. Vypadalo to, že nastal konec světa, ale Van de Brug zůstával klidný a vyrovnaný. Tvářil se, jako by tohle všechno byla normální situace.

„Určitě tu jsou ostřelovači," prohodil Schulze, když si prohlídl svou helmu. Byla tam jasná stopa po střele. „Skoro jsem to dostal."

„Co se díváte?" optal se Van de Brug. „K tomuhle prostě ostřelovači patří."

Schulze se snažil dát všechno dohromady: Van de Brug a Kuehn mají nějaké společné poslání. Holanďan ale jedná víc promyšleně než ten sadistický Američan. Nahlas se optal:

„Nemyslíte, že by bylo lepší vrátit se, dokud je čas?" V té chvíli podél jámy, kde se ukrývali, prosvištěla dávka z kulometu a Schulze se musel bleskově krýt. Pak se nadechl a pokračoval: „Nezdá se mi, že by nás čekala nějaká úžasná budoucnost, když půjdeme dál. Tahleta naše další cesta vypadá na jednosměrku. A jaký má cíl? S Německem je konec, to ví každý." Pak zmlkl, protože měl pocit, že stejně už toho řekl až dost.

Van de Brug na okamžik spočinul očima na Schulzeho širokém umazaném obličejí a tiše, bez jakýchkoliv emocí pronesl: „Kdyby někdo tyhle vaše malomyslné úvahy slyšel, oberscharfuhrere, musel by vás dát okamžitě zastřelit, třebaže jste mnohokrát vyznamenaný hrdina." A ukázal prstem na mohutnou Schulzeho hrud' posetou vyznamenáními. „To ale teď není moje věc. To, co se mě týká, je plnění rozkazu. Dostal jsem rozkaz dojít do Hitlerova krytu a tak ten rozkaz plním." Odmlčel se a svým jediným okem se pronikavě na Schulzeho zadíval. „Kromě toho... Schulze, nikdy nemůžete vědět, co se jak vyvine. Musíme jednat tak, jak nám přísluší." Znovu se odmlčel, než zcela věcným tónem dodal: „Takže, oberscharfuhrere! Vemete si asi deset mužů a rychle ty ostřelovače zlikvidujete. Nemůžeme se na tomhle místě moc dlouho zdržovat."

„Rozkaz!" vyštěkl Schulze a začal hledat Matze a ostatní muže vhodné k plnění úkolu. V duchu se sám sebe ptal, co asi znamenají ta Holanďanova slova „co se jak vyvine"...

Pak už Schulzeho skupina opouštěla prostor zoologické zahrady, ale tři z německých vojáků zůstali ležet v sežehnuté trávě. Ostřelovači je dostali... Teprve potom ruské snajpy Schulze v korunách stromů objevil a zlikvidoval je.

Ulice města byly plné zpanikařených civilistů i vojáků což byli patrně dezertéři, kteří se pokoušeli z města uprchnout

dřív, než bude pozdě. Skupina Van de Brug se pokoušela prorazit si tím všeobecným zmatkem cestu. Snažili se neslyšet zoufalé výkřiky lidí uvězněných v troskách domů po obou stranách ulice. U chodníků se povalovala zohavená, popálená a potrahaná lidská těla. Některé kusy rozervaných trupů se zachytily i v korunách stromů.

Středem ulice se hnal splašený kůň. Hořela mu hřívá. Mezi nohama se mu pletl zdivočelý jezevčík. Pod vozovkou vybuchlo hlavní plynové vedení. Až do výšky střech domů vyletěla třaskající gigantická pochodeň. Všichni si zakrývali nos i ústa kapesníky, puch svářičiho se masa a hořících vlasů byl nesnesitelný. Pak Van de Brugova jednotka minula skupinu vojáků, kteří skládali na jednu hromadu těla mrtvých dětí. Kolem stály zoufale plačící ženy. Lomily rukama, když viděly, jak jsou mrtvé děti jako kusy dřeva házeny na korbu nákladáku.

Začínalo se smrákat. Hrůznost pusté měsíční krajiny ještě víc získávala na své intenzitě. Kdysi velkolepé koruny stromů měly po dělostřelecké palbě orvané listí a jejich větve se podobaly párátkům. Místo krásných domů se od země zvedaly hromady sutě a groteskně pokroucených trubek a drátů. Tu

a tam bylo vidět opuštěné nákladáky, v některých ještě seděli řidiči s hlavou na volantu. Tramvajové vozy tu trčely celé ohořelé. Uvnitř bylo vidět spálená lidská těla, některá měla na seškvařeném lebce helmu. Na vozovce se povalovaly lidské údy obuté nohy, ruce... Prostě horor.

Když začala padat tma, dělostřelecká palba ustávala. Schulze si otřel pot z čela a zavolal na Matze, který se ukrýval opodál:

„Teď to bude dobrý! Teď už snad bude střílet jedině cvok!”

„Cvok jsi ty,” odpověděl Matz. „A všichni jsme cvoci, protože jdeme s těmi dvěma cizáky! Vždyť to je úplná volovina!”

„Ale co můžeme dělat?” namítl Schulze. „Když jsme s nima, nejsme zběhové. Taky by se nám totiž mohlo stát, že narazíme na nějakýho blbce od vojenské policie a ten nás dá oběsit dřív, než se nadějeme.”

„Asi máš pravdu,” odpověděl zasmušile kamarád, „ale něco přece musíme udělat! Rottenführer Matz nemá momentálně zájem na tom, aby umíral za vlast, národ a fuhrera.”

Pak se dostali do sklepa, kde se znovu museli ukrývat před nepřátelskou palbou. Bylo tam plno vyděšených civilistů, kteří se tiskli kolem docela obyčejného rozhlasového přijímače. A tady se oba kamarádi dověděli, že onomu poslednímu, vyjmenovanému v řadě, za koho se má umírat, už není třeba přinášet oběti. Stalo se to tak, že byl náhle přerušen přenos hudby. Veselá melodie skončila uprostřed taktu a ozvalo se hlášení:

„Rádio Hamburk!” Hlas byl velice vážný. „Přerušujeme hudební program a přinášíme vám závažnou zprávu. Prosíme o pozornost.” Potom hlas zmlkl a ozvala se hudba z Tanhäusera. Pak hlasatel pronesl: „Dnes odpoledne náš fuhrer na Říšském kancléřství ve svém boji proti bolševismu padl. K německému lidu promluví Hitlerův nástupce velkoadmirál Donitz.”

Většina lidí ve sklepech už dál neposlouchala. Některé z žen začaly tiše kvílet. Starší lidé se tvářili zasmušile, kdosi se ale pousmál. Avšak všichni přítomní — ať už Hitlerovi stoupenci či odpůrci — byli zjevně šokováni. Hitler byl příliš dlouho součástí jejich života, než aby si mohli tak rychle zvyknout na myšlenku, že už tady není.

Najednou všichni zmlkli a Schulze sekl očima po kamarádovi. Tichem se rozléhalo jen stkaní žen a rachot kulometů zvenčí. V Schulzeho očích byla nevyslovená otázka: Co teď?

Matz kývl, že té otázky rozumí.

Pomalů, velice pomalů, jako kdyby to bylo strašně namáhavé, obrátil Schulze svůj pohled k oběma důstojníkům. Jedině oni tu působili dojmem, že se jich informace z rádia netýká. Z jejich tváří se dalo vyčíst jedině: netrpělivost. Vadilo jim, že se nemůžou k Hitlerovu bunkru dostat tak rychle, jak by potřebovali.

Oč jim jde? říkal si Schulze. Jaký cíl ještě teď můžou sledovat? Hitler je mrtev a s ním skončila i celá třetí říše. Tím automaticky z každého spadla závažnost přísahy věrnosti vlajce s hákovým křížem a fuhrerovi, kterou každý voják skládal. To všechno teď skončilo.

Na podobné otázky ale teď nikdo nemohl dostat odpověď. O deset minut později už pokračovali v cestě nocí, jejíž temnotu prozařovaly ohně a ohony smrtících stopových střel.

Jednotka Van de Brug se prodírala přes narychlo postavené barikády z tramvajových vozů a rozbitých nákladáků. Jako obránci tu až do posledního dechu sloužili mladí členové Hitlerjugend a teď tu tihle chlapci i dívky leželi mrtví vedle sebe v nejroztodivnějších pozicích, v jakých je zastihl poslední okamžik života.

Schulze si jen povzdechl, tady bylo těžké najít slova.

Van de Brugovi vojáci spěchali dál. Berlín nebo lépe řečeno to, co z něj zůstalo se ukládal k dlouhé noci, aby čekal na svítání, které pro mnohé vůbec nemuselo nastat.

A najednou jednotka stála před Říšským kancléřstvím! Na pozadí šlehajících plamenů se před nimi tyčily temné trosky. Van de Brug se vítězně podíval na Kuehna a hlasitě, aby přehlušil rachot kulometné palby, vykřikl:

„Dokázali jsme to, Kuehne! Povedlo se nám to!”

5.

„Pokud jde o armádu,” prohodil k plukovníkovi generálního štábu tlustý lékař ve zkrvavené zástěře, „syfilis se rovná nepřítomnosti bojujícího vojáka po dobu sedmadvaceti dnů. V případě kapavky jde o patnáct dnů. Naše polní bordely jsou sice dobře organizované, ale jak může někdo zajistit, aby naši vojáci chodili právě tam? To je opravdu problém! Někteří z vojáků se nakazí záměrně, aby se tak vyhnuli frontě.”

„Ničemové!” vyštěkl plukovník generálního štábu a za stříbrným cvikrem, jaký nosívali ředitelé škol, se mu v očích zablýskalo rozhořčení. „Dneska každý šidí, krade a dělá všelijaké lumpárny. Kdekdo zrazuje a hrabe pro sebe! Celé Německo je úplně zkorumpované. Člověk se nestačí divit, co se tu děje!”

Zdálo se, že už mu dochází trpělivost.

„Tihle ničemové by se měli okamžitě střilet," podotkl doktor. Kousek od nich se v chodbě davem prodírali Kuehn a Van de Brug... „Kdyby se takoví darebáci vždycky okamžitě zastřelili, ostatní by dostali strach," pokračoval lékař. A plukovník okamžitě souhlasil:

„Bylo by to sice radikální a kruté, ale rozhodně by se takové řešení nedalo přehlédnout. Víc disciplíny... to je to, co potřebujeme! Zvláště teď, když už je náš milovaný fuhrer mrtvý." Z kapsy vylovil stříbrnou placatci a nabídl doktorovi: „Tady mám něco na ochutnání. Zbytek martelu, který jsem si v minu

113

lém roce přivezl z Francie, když jsme se odtud stahovali." Oba se zhluboka napili.

Kuehn a Van de Brug jejich debatu zaslechli. Holanďan se na druhého důstojníka významně podíval a v jeho tváři se objevilo jasné pohrdání.

Kuehn přikývl a vzápětí se uchýlil k angličtině. To byl jazyk, který oba ovládali a mluvili jím vždycky, když nechtěli, aby jim z bezpečnostních důvodů ostatní rozuměli.

„Jsou to blbci, tihle Němci... Všichni Němci jsou blbci. Copak jim není jasné, že tahle válka je prohraná? A vůbec, Pietě, co si o těchhle lidech můžete myslet?"

„Alberte," odpověděl Van de Brug, „Němčouři přece nemají moc vyvinutý smysl pro realitu. Žijí ve vlastním vysněném světě. To nám ale může být jedno, protože tyhle jejich bláboly a pitominy nám momentálně vyhovují."

„To jo," kývl Kuehn. „Takže teď půjdeme za tím chlápem — za Bormannem. Tipuju ho na nejlepší terno v našich plánech. Teď, když Áda natáhl brka..."

„Máte pravdu," kývl spokojeně Holanďan. „Bormann je pro nás jízdenka do mírové doby. A taky vstupenka k prachům." A zamnul si prsty, jako když ty peníze už počítá. „Bormann je náš pas do budoucnosti." Škodolibě se usmál. „Třebaže ten trouba o tom nemá ani ponětí."

Na konci matně osvětlené chodby našli dveře Bormannovy místnosti a zaklepal. Bormann na ně už čekal.

„Vstupte," vyzval je rázně a vztyčil se za stolem.

Oba vešli a vojensky pozdravili. Bormann na jejich pozdrav neodpověděl, jen k nim posunul láhev a podnos se sklínkami. A pak je společensky vybědl:

„Prosím, poslužte si! Teď není čas na nějaké formálnosti, v těchhle dnech je to zbytečné. Jsem s vámi dvěma na jedné lodi."

Van de Brug si se zadostiučiněním pomyslel: Ty jsi především úplně podělanej! A máš jediný přání, ty posero! Čekáš od nás, že tě dostaneme ze šlamastyky, do který jsi se dostal.

Oba důstojníci si vzali sklínky, protože po nepříjemnostech, které prožili, oba alkohol potřebovali. Na Bormannovu výzvu zvedli plné sklínky k připitku a nezapomněli přitom na německý zvyk na zvolání „prosit". A vypili až do dna.

„A teď," pronesl povýšeně Bormann a na jeho široké tváři se objevil významný úsměv, „teď začneme od toho hlavního." Vytáhl připravených pět set dolarů a podal je Van de Brugovi. „Jsou vaše a můžete si s nimi dělat, co se vám zlíbí. Musím vám říct, že tyhle peníze teď v Evropě představují celé jmění. Dalších pět set dolarů vám dám, až mě bezpečně dostanete na druhou stranu Havoly."

Van de Bruga napadlo, že tohle byl proslov hodný židovského krejčího, který dodává klientovi nový oblek. Nepokusil se ani bankovky přepočítat. Nedbale je sebral a zastrčil do náprsní kapsy. A pak stejně ledabyle prohodil:

„To ale není všechno!"

Bormannův úsměv rázem zmizel.

„Jak to není to všechno? Jak tomu mám rozumět?"

„Já a poručík Kuehn chceme ještě něco!"

„Co víc můžete chtít?"

„Tohle: Německo je u konce. Když vás dostaneme ven, budeme sami potřebovat zmizet. A k tomu jsou nutné pasy. Řekněme švýcarské, nebo možná švédské." Holanďan neurčitě pokrčil rameny, ale pozorný zrak přitom nespouštěl z Bormannovy napjaté tváře.

„Chcete pasy! Jak ale v tuhle pozdní hodinu můžu pasy neutrálních zemí sehnat? Pánové, vy po mně chcete nemožné!"

Kuehn ani nepožádal o dovolení prostě sáhl po láhvi a znovu nalil plné sklínky sobě i Van de Brugovi. Pak se zhluboka napil. Bormannovi jeho jednání samozřejmě neušlo. Uvědomil si, že v téhle chvíli tu už není pánem on. Teď mají navrch tihle dva chlapi. A tak sklesle souhlasil:

„Dobře! Udělám, co bude v mých silách."

„Tak ano," kývl Van de Brug a klidně se vrátil k věcnému projednávání: „Nepůjdeme společně s žádnou skupinou, která se odtud chystá zmizet. Tam je až moc civilistů a žen. Kdyby bylo nutné bojovat s Rusy, tihle lidé by nám překáželi. Je to jasné?"

„Ano, je," kývl Bormann a v jeho hlase zazněl dosud neznámý tón podřízenosti. Uvědomil si, že je naprosto v rukou těch dvou, kteří tu stojí proti němu.

Holanďan pokračoval:

„Podle toho, co jsme tady v bunkru stačili zaslechnout, připravuje se k útěku odtud šest skupin. Všechny chtějí utéct během dnešní noci a všechny mají stejnou únikovou trasu." Přistoupil k plánu berlínského centra, který visel na stěně.

„Tady je bunkr..." ukázal, „a tady je vchod do nejbližší stanice podzemní dráhy. „Skupiny mají v úmyslu jít po kolejích až na stanici Friedrichstrasse. Tam chtějí vystoupit na povrch, překročit řeku Sprévu..., to je tady," ukázal zase, „a pak zamířit na západ nebo severozápad a spojit se s německými ozbrojenými silami v severním Německu, kterým velí velkoadmirál Donitz."

Bormann přikývl, ale nic neříkal. Holanďan tedy mluvil dál:

„My taky nejdřív půjdeme stejnou trasou. Až do stanice Friedrichstrasse. Myslím, že tohle je z centrálního Berlína

nejbezpečnější cesta. Potom ale zamíříme k Továrně."

„K Továrně?" neudržel se Bormann.

„Ano, k Továrně," usmál se chladně Van de Brug. „Čeká tam na nás nákladák. My na něm vyrazíme po Kaiserdammu k Havole, kde jsou připraveny akumulátorové čluny."

Bormann se zamyslel a opatrně se ozval jednotlivá slova vyslovoval pomalu a uvážlivě:

„Může ale jediný nákladák pojmout celý náš doprovod? Myslím tím vojáky Wotanu."

Van de Brug si s Kuehnem vyměnil rychlý pohled, než řekl:

„Ale, pane Bormanne, kdo vám říká, že je všechny s sebou na Havolu vezmeme?"

Bormann se nepatrně pousmál. Vždycky oceňoval prohnatost a hru na nervy:

„Takže tímhle způsobem se posuneme dál, že?"

Holand'an kývl:

„Ano, tímhle způsobem, pane Bormanne."

Matz a Schulze seděli v kantýně. Oba se náležitě nacpali a teď jen soustavně říhali. Matz měl před sebou ještě hustou hrachovou polívku, které se říkalo „prdlavka". Splachoval ji mohutnými doušky vychlazeného mnichovského piva.

Všude kolem panovala hektická aktivita. Muži i ženy se chystali uprchnout z města a mnozí z nich už na zádech měli těžké ruksaky. Pistole a granáty si zastrkávali za opasky...

Někteří ale jen chlastali a chlastali, jako by se tím chtěli propracovat k zapomenutí. Ti zřejmě neměli v úmyslu z Berlína prchat. Pokorně čekali, až k nim dorazí Rusové a nechávali na Osudu, jak se jejich budoucnost vyvine.

„Co je to za poseroutky?" vyjádřil se o nich pohrdavě Schulze. „Tak tihle posílali jiné do války!? Bylo to tak málem šest let a kolik chlapů z Wotanu to stálo život! Kvůli čemu to vlastně všechno bylo?" A pohrdavě si odplívl.

„No jo, to je fakt," přidal se Matz. „Všichni mají jenom starost o to, jak zachránit svou vlastní kůži. Nikdo z těch poserů se nechystá umřít pro vlast, národ a Führera. Ani náhodou!" A taky si se zjevným pohrdáním odplívl.

„Haló, vojáci! Chcete odtud zdrhnout dneska v noci?" Dvojici oslovila dívka, které mohlo být sotva osmáct. Byla pěkně opilá a po její milé dětské tvářičce se rozléval stupidní úsměv. Blůzu měla odvážně rozepnutou, takže nabízela pohled na malá řadra. Když se naklonila, aby si bez požádání o souhlas přihnula z Matzovy sklenice, bylo dokonce vidět i růžové bradavky. Kdyby se to stalo jindy, Matze by taková situace docela těšila, ale teď ne.

„Ne, ne, slečno," napomenul ji mírně, když se zčistajasna zapotácěla a usedla mu do klína. „Tohle nemůžete dělat! Dejte se dohromady a najděte si partu, s kterou odtud dokážete vypadnout!"

Vlhce ho políbila a zastřeným hlasem se zeptala:

„Vy mě nemáte rád?" A pak ho vášnivě objala kolem krku.

„Nechtě toho," zavřel a bleskově se z jejího objetí vymanil. Schulze, který to pozoroval, vybuchl smíchy:

„Ty ji chceš převychovat na počestnou ženu, Matzi? Zamílovala se do tebe! Na první pohled!"

Po těchhle slovech se dívka otočila a upřela svůj těžký pohled na Schulzeho. Zdálo se, že jí dělá dost velký problém soustředit se.

„Byl byste tak laskav a políbil mě?"

„Kdyby to bylo jindy, slečno, byl bych tím poctěn," řekl uctivě a galantně se usmál. „Jenže ten náš svět směřuje ke konci a já mám naspěch, abych včas vyskočil z vlaku."

Celá se třásla, když znovu sáhla po Matzově pivu. Zadržel ji včas ruku a řekl:

„Ne, slečno, vy už máte dost. V tomhle stavu byste se odtud nedostala."

„Vaši důstojníci," vymáčkla ze sebe snaživě, „chlastají s tou smilnickou sviní reichsleiterem Bormannem a chtějí pláchnout v nějakém nákladáku." Pak škytla a Matz ji jen tak tak zachytil, jinak by byla upadla.

Její sdělení je pochopitelně oba zajímalo. Byli unavení, ale jejich neholené tváře rázem zpozorněly. „Říkáte v nákladáku?" vyjel Schulze.

„Ano," kývla otupěle.

„A jak to víte?"

„Poslouchala jsem za dveřmi. Myslím, že to je malý nákladák, do kterýho se všichni nevejdete. A myslím, že ten váš důstojník říkal, že vy nepojedete." Uchechtla se.

„To bude ten nákladák, co ho hlídají v Továrně," prohodil Matz.

„Máš pravdu," vybuchl zlostně Schulze. Pak se podíval na dívku: „Vážená slečno, my vás vezmeme s sebou! Ne že bych to věděl úplně přesně, ale mám takový dojem, že jste nám zachránila kejhák." Pak vstal a přikázal Matzovi:

„Odveď ji tamhle do koupelny a dej jí sprchu, ať se drobet vzpomátuje! A žádný blbosti!" Výhružně Matzovi pohrozil svou mohutnou pěstí. „Nebo tě rozsekám na cucky! Já se zatím poohlídnu po něčem, co by si mohla vzít na sebe."

Heidi se konečně přestala na Matze lepit. Přihloupě se hihňala, zdálo se jí, že ji potkalo obrovské štěstí:

„Já bych ráda, abyste přišel do tý sprchy za mnou," nabídla se Matzovi znovu. „Tak na sebe nedejte čekat!" A odpotácěla se ke koupelně.

Matz významně obrátil oči v sloup, jako by tam chtěl někoho vzývat nejspíš nejvyššího boha, který mu měl dodat sílu a trpělivost. Pak odkulhal za dívkou.

Schulze se šklebil, když oba v koupelně zmizeli a říkal si, že Matz bude mít co dělat, aby z téhle situace nějak rychle vyvázl. Sám se pak obrátil a vydal se hledat něco, do čeho by se Heidi mohla oblíknout.

Heidi se rozpustile hihňala.

„Chystáte se na mě?“ zeptala se vyzývavě a zjevně plna nadějí.

Odmítla se sama svléknout, musel to udělat Matz. Teď stála pod sprchou, vypínala se a nabízela Matzovi pohled na svá malá ňadra a temný chomáč v klíně.

„Nechystám se,“ odsekl nakvašeně Matz. Za jiných okolností by jistě proti tomu nic neměl, ale teď na něco podobného nebyl čas. Matz musel ženskému chtíči odolát. „Jediný, k čemu se chystám, je osprchovat vás, slečno!“

Znovu se rozvihňala, jako by už prožívala nějakou rozkoš.

„Tak se pojděte osprchovat se mnou!“

„Nepůjdu. Mám dřevěnou nohu,“ zavrčel.

„To mi nevadí! Vemte ji taky pod sprchu! Já k milování potřebuju jiný mužský instrumenty. Jsou mezi chlupama a všelijak se kývají.“

Matz už toho měl dost. Otočil kohoutkem sprchy a proud vody tvrdě udeřil do dívčina drobného těla.

Heidi se málem zalkla. Zalapala po dechu a začala poskakovat tak, až se zdálo, že pod sprchou tančí.

„Brrr! To je studený,“ křičela. Hopsala teď na jedné noze a její malá ňadra se natřásala do taktu. Zimou se jí rozcvakaly zuby.

„Já vím, že to je hrozně studený,“ kývl Matz. „A taky to tak má být. To vás přejdou myšlenky na mužský a dojde vám, že jsou taky jiný věci na světě než ty hříšný.“ Roztočil kohoutek naplno a síla ledového proudu vody ještě zesílila.

Heidi se rozkřičela z plných plic:

„Stačí! Stačí! Už mě to přešlo! Prosím vás, zastavte to, nebo umřu zimou!“

A tak se nad ní Matz slitoval. Byla to přece jen skoro malá holka, třebaže měla chlípné nápady. Zavřel kohoutek a podal dívce ručník. Heidi se rychle začala třít. Matz jí druhým ručníkem utíral záda. Museli spěchat. Bylo jasné, že čas teď hraje důležitou roli. Matz se tedy snažil, aby se dívka co nejrychleji osušila.

Ve dveřích koupelny se objevil Schulze s nějakou vojenskou uniformou přes ruku.

„Matzi, dej od ní ty pracky!“ vyštěkl zachmuřeně. „Nechci, aby tady došlo k nějakým prasečkám.“

„Jen jsem jí utíral záda. To je všechno,“ namítl Matz.

„Jo... Ale co se ti to zvedalo v kalhotách?“

„Já mám čistý svědomí. Ale jak si můžu pomoci, když tělo reaguje samo od sebe? To je prostě lidský.“

„Tak si to lidský dej za klobouk a nepokoušej se s ním dobývat tuhle slečnu!“ Potom se Schulze obrátil k Heidi:

„Přinesl jsem vám nějaký šaty. Myslím, že vám budou pasovat.“ Pak chvíli uvažoval, než dodal: „Bude lepší, když si namažete obličej tímhle krémem.“ A položil vedle přinesené uniformy malou plechovou krabičku. „Je maskovací. Třeba vás potom ten váš šéf... ten Bormann... jen tak snadno nepozná.“

Heidi už skutečně byla schopná uvažovat střízlivě. Když promluvila, nehihňala se, jen očima přeskakovala z jednoho na druhého. A mluvila tiše:

„Děkuju, že jste se mě v téhle situaci ujali. Myslím, že jsem se chovala hloupě. Vůbec je to všechno hloupé...“

„Nemluvte o tom, už je to za námi,“ mávl rukou Schulze. „Chceme vám pomoci do bezpečí. Během půl hodiny z tyhle díry vyrazíme — a pak už vás čeká jen cesta domů. Tak si pospěšte, oblect se!“ Ještě jednou vrhl výhrůžný pohled na svého kamaráda, který očima provázel každý dívčin pohyb. „Jen pojd, ty srabe! Slečna si umí natáhnout kalhoty bez tvý pomoci.“

Jako první šla Kempkova skupina. Tvořilo ji na třicet lidí vojáků i civilistů, byly mezi nimi i ženy. Všichni byli vyzbrojeni automatickými pistolemi a ručními granáty. Bylo jim jasné, že nikdo z nich nemůže počítat s milostí, jestliže padne do rukou Rusů.

Van de Brug se díval, jak odcházejí a mizí v chaotickém, rozbitém a hořícím Berlíně. Pak se obrátil k Bormannovi:

„Držte se u mě! Dávejte pozor, co dělám a dělejte to po mně! Je vám to jasné?“

Bormann měl na sobě sice uniformu generálmajora, ale odpověděl velice úslužně, jako kdyby byl prostý voják:

„Ano, sturmbannführere!“

Holandan přikývl. Pak se obrátil ke Kuehnovi a aby měl jistotu, že mu nikdo nepovoláný nebude rozumět, řekl anglicky:

„Dávejte na něj pořád pozor, Alberte! Dokud se z tyhle šlamastyky nedostaneme... Myslete na to, co tenhle chlap pro nás znamená!“

Kuehn se dábelsky zašklebil:

„To se můžete vsadit, že ho nespustím z očí!“ A významně přejel dlaní po pistoli. „Mně neunikne ani myš.“

Schulze slyšel, že ti dva spolu mluví anglicky. Vůbec jim nerozuměl, a tak se jenom mračil. Tušil, že na té jejich debatě nebude nic dobrého. Díky oné drobné dívence, která prve poslouchala u Borman

nových dveří a teď tiše zvracela v koutku chodby, věděli s Matzem, že se tihle dva na ně budou chtít vykašlat. Jen co budou mít nasednout do toho nákladáku v Továrně! Schulzeho široká tvář byla samým soustředěním jako z kamene. Poserové hnusný, říkal si sám pro sebe. Šijete na nás pěknou boudu! To byste si ale museli moc přivstat, abyste doběhli pěknýho synka paní Schulzeový!

Van de Brugův ostrý hlas jeho úvahy přerušil:

„Všichni pozor!“ Holandán se podíval na zelený ciferník svých hodinek. „Odcházíme přesně za dvě minuty. Já a

reichsleiter Bormann půjdeme v čele. Centru skupiny bude velet sturmbannführer Kuehn. Poddůstojníci Schulze a Matz nás budou krýt. Všechno musí klapat! Nestřílejte, pokud někdo nezahájí palbu proti nám!“ Svým jediným okem ve sporém světle osamocené žárovky, která tu na chodbě byla, přelétl napjaté, ustarané ublíčeje. „Jestli někoho nepřítel zasáhne, nikdo nemůže počítat s ošetřováním. Nemůžeme se zastavovat kvůli tomu, že byl někdo raněn. Komu se to přihodí, zůstane prostě na místě. Je to jasné?“

„Jasně,“ zamručeli všichni sice souhlasně, ale dost rozpačitě. Příslušníci Wotanu nikdy nenechávali své raněné na

holičkách. V Rusku dokonce své vážně raněné kamarády raději sami zastřelili, jen aby je nenechali padnout do rukou nepřítelů.

Heidi, která už se přece jen dala dohromady, při těchto slovech skoro ztrácela odvahu někam se vydat. Schulze však stiskl její hubenou paži a překvapivě něžně jí zašeptal:

„Nevšímejte si toho! Já s Matzem třebaže je to jednoohý křepík — my se o vás postaráme. Žádný strach!"

Van de Brug s okem upřeným na hodinky, začal odpočítávat:

„Šedesát vteřin... čtyřicet... patnáct... deset... tři, dva, jedna, teď!"

Sáhl na první příčku železného žebříku připevněného k betonové stěně. A vzápětí začal svižně vystupovat vzhůru ven z podzemí. Bormannovi to tak rychle nešlo, nezvyklá námaha ho dokonce nutila chvílemi lapat po dechu.

Kuehn se díval, až Bormannovy vyleštěné boty zmizí nahoře v průlezu, a pak zavelel:

„Ostatní — za mnou!" A začal po žebříku rychle stoupat. Schulze vmáčkł vyděšenou Heidi mezi sebe a Matze:

„Pamatujte si, že tohle je vaše místo — mezi námi! Po celou cestu. Jdeme na to!"

Matz neohrabaně zvedl svou protězu na první příčku žebříku a pustil se vzhůru. Dívka se držela za něj. Pak šel Schulze a v obrovité pravačce svíral samopal, jako by si s sebou nesl dětskou špuntovku. Matz vystrčil hlavu nad zem. Byl rád, že se může nadechnout čerstvého vzduchu. Po dusnu v bunkru to bylo opravdu osvěžení.

Centrum města bylo celé v plamenech. Nebe se barvilo do ruda.

Před nimi se rozprostírala zahrada Říšského kancléřství, kde hořely dva ohně. Matz zaslechl Bormannův hlas:

„To hoří fuhrer a jeho novomanželka." Řekl to chladně, bez jakýchkoliv emocí.

„Novomanželka!" užasł Matz. „To jsou mi novinky!"

Nad zem se vysoukala Heidi a vzápětí za ní Schulze. Celá skupina se okamžitě vydala vpřed. Všichni vyhledávali stín a přitíni, třebaže to ve světle stopových střel bylo velice obtížné. K obloze se vznášely rakety, ve výšce explodovaly a některé zůstávaly na chvíli ve vzduchu viset, než se snesly k zemi jako padlí andělé. V čele šel Van de Brug a bez přestání klel. Musel si připustit, že už Rusové o pokusech o únik vědí. Můžou tu tedy na uprchlíky čekat... Tohle si sice říkal, ale současně doufal, že se

mýlí. Akce, kterou měli absolvovat, byla dost obtížná. Až moc, přímo ďábelsky obtížná!

Vyšli ze zahrady kancléřství a museli překonat rozbitou Wilhemstrasse. Dávali si pozor na jámy po bombách, které mohly sloužit jako pozorovací místa, odkud je Rusové mohli mít jako na dlani. Pak už před sebou Van de Brug zahlédl poslední lidi z první únikové skupiny, kterou vedl Kempka. Nepřítel o nich zatím zřejmě nevěděl. Šli dál bez problémů a Holanďan si nepřál nic jiného, než aby i oni měli stejné štěstí.

Najednou přímo nad nimi třeskla světlice. Bylo to jako výbuch granátu.

„Ani hnout!" zasyčel varovně Van de Brug. Všichni ztuhli na místě, mozky jim horečně pracovaly a srdce bušila jako kladiva. Zdálo se, že to je celá věčnost, co nad nimi ve vzduchu světlice jako by uvízla. Zalévala jejich tváře, které se zoufale snažily hledět k zemi, necitelným ledovým jasnem.

Kempkova skupina před nimi šla dál. To už je ale někdo z Rusů, kteří se skrývali v dýmajících ruinách, zahlédl. Pomalý nepřátelský kulomet spustil palbu. Jeho rachot se podobal vzteklemu klepání datla na kmeni stromu. Stopové střely začaly směřovat přímo ke skupině. Nějaká žena se hystericky rozkřičela, jako by najednou přišla o rozum. Až sem bylo slyšet Kempkovo volání: „Utíkejte!" Lidé ze skupiny se rozutekli do všech směrů, jen ta žena zůstala na místě a zoufale ječela: „Nenechávejte mě

tady!"

Světlice najednou zhasla a lidé dole se propadli do relativní tmy. Jeden z vojáků druhé skupiny se taky chystal vyběhnout vpřed, ale Van de Brug sykl:

„Nehýbat se! Stát! Čekejte na znamení!"

Vzápětí všichni pochopili, proč byl tak opatrný. Z trosek se vynořily tmavé postavy, kryly se ve stínu a pokoušely se dostat k ječící ženě.

„Co to chtějí udělat?" zeptala se šeptem Heidi.

Schulze věděl, co mají Rusové za lubem, ale nechťelo se mu o tom mluvit. Pak ale přece jenom šeptem odpověděl:

„Okrádat mrtvé. Aspoň si to myslím. Většina z těch, co byli v první skupině, má u sebe spoustu věcí, které mají pro Ivany velkou cenu."

„Nechť toho žvanění," vyjel ostře Van de Brug. „Musíme jít dál. Jdeme!"

Žena z první skupiny se znovu rozkřičela:

„To nemůžete! To mi nemůžete udělat! Jsem zraněná... Prosím! Prosím, nedělejte to!" Pak její hlas zanikl v živočišném řevu.

Heidi se tiše rozeštkala. Skupina šla dál...

7.

Odlesky jejich kapesních svítilen se komíhaly na vykachlíčkovaných stěnách podzemního tunelu. Razili si cestu spoustou trosek a sutě. Řada lidí už tou cestou před nimi prošla, alespoň se tak dalo usuzovat podle odhozených předmětů, například výstroje, různých zbraní, zavazadel, přileb prostě všeho možného. Proč se to tu všechno povalovalo, nebylo zcela zřejmé, ale odhadnout se to dalo. K tunelu se zřejmě nějak dostali Rusové a to uprchlíky vyděsilo natolik, že všechno nadbytečné odhodili, aby mohli rychleji utíkat. Jinak ale nic nenaznačovalo tomu, že by tu teď obávaný nepřítel byl. Schulze měl na starosti krytí zad a neustále bojoval se svým vlastním pokušením pořád se obracet a sledovat, co se vzadu děje. Měl totiž pocit, třebaže momentálně neodůvodněný, že je Ivani tiše sledují, aby na ně při vhodné příležitosti zaútočili. Prokrista, říkal si pohoršeně, ty jsi nervózní jako nějaká stará baba!

Vpředu si jeden z veteránů Wotanu, který sloužil s plukem v severní Africe, pro sebe opile pobrukoval odrhovačku o špinavé Gerte z Bizerty, co má pod sukní pastičku na myši, takže se chlapi před ní musí mít na pozoru.

Schulze tomu připilému frontákovu záviděl. Sám se od těch dob, co vylezl z bunkru, ničeho nenapil. A to už bylo víc jak půl hodiny... Chtěl by být tak bezstarostný jako ten zpěvák.

Kousek od něj šel Matz, který držel Heidi za ruku. Ten teď závistivě poznamenal:

„Kde ten chlap sehnal chlast?“ A mlsně se olízl. „Já bych si taky docela rád něčeho lknul.“ Najednou se zarazil a doslova zavěťřil. „Co to je?“

„Co asi, ty chytráku?“ zavrčel Schulze, ale pak taky zbystřil pozornost. Bylo zjevné, že to, co cítí, je dusivý, dotěrný zápach benzínu.

Van de Brug, který krácel jako první, to taky ucítil. Rychle zvedl paži. Dlouhá sevřená kolona se zastavila.

„Půjdu dopředu a podívám se, co to je,“ řekl Holandán nejbližšímu vojákovi. „Pošlete to dál.“

Sundal z ramene samopal a opatrně se vydal vpřed. Snažil se nezpůsobit ani ten nejmenší hluk, protože instinktivně vycítil, že něco není v pořádku. Nahoře na ulicích byli Rusové, kteří s největší pravděpodobností věděli, že podzemka, která vede na stanici Friedrichstrasse, slouží teď jako úniková cesta uprchlíkům z Hitlerova bunkru.

Van de Brug tiše ušel asi deset metrů a pak se odvážil na další desítku. Ve slabé záři, která sem dopadala od kapesních svítilen lidí z jeho skupiny, uviděl, co se stalo. Dělostřelecký granát patrně rozbil kachlíky na stropě tunelu a prorazil do něj díru. Dolů visely přervané elektrické dráty a derou proudil benzin jako voda z okapu.

Holandán si dlaní přejel po neholena bradě. Jak se tam ten benzin dostal? Možná z nějakého rozbitého vozidla... Jenže ani v tanku by toho benzínu tolik nemohlo být! Benzinový proud začal silit, jako by ho dolů hnala nějaká pumpa.

„Krucinál,“ zaklel nahlas Van de Brug. „Nechtělí Rusové ten benzin zapálit, aby tak všechny Němce, kteří se dole skrývají, donutili k výstupu z podzemí?“ Bylo to pravděpodobné. Stanice Friedrichstrasse je za zatáčkou odtud asi tak pět set metrů daleko. Táhne sem od ní průvan a ten způsobí, že se to tu dole změní v gigantickou pochoděň. A to by tu nikdo neměl žádnou šanci... Tady není možné riskovat.

Rychle se vrátil ke skupině, kde na něj ustaraně čekali Bormann s Kuehnem. Bez zdržování jim situaci popsal a řekl:

„Myslím si, že je to past. Musíme se co nejrychleji dostat nahoru a na stanici Friedrichstrasse dojít po povrchu.

Nemůžeme riskovat, že nás to chytne tady v tunelu, až Rusové benzin zapálí.“

„S tím souhlasím,“ neváhal Kuehn a svažil obličej, protože pach benzínu byl skutečně nepříjemný. „Jak to ale chcete provést?“

Na tohle mu mohl odpovědět Bormann:

„Každých sto metrů v podzemce jsou bezpečnostní východy. Za dvířky jsou schody, které vedou na ulici. To se udělalo na fúhrerův příkaz po požáru Říšského sněmu v roce 1934.“

Van de Brug se ho raději ani neptal proč. Ostatně ani na to nebyl čas. Tunel nasycený benzinovými parami byl jako bomba, která jen čeká, kdy už vybuchne. Holandán zavelel:

„Celém vzad a ven z tunelu! A rychle!“ Náléhavost jeho hlasu na všechny rázem zapůsobila. Voják, který si broukal odrhovačku, se uprostřed sloky zarazil a klopýtavě se rozběhl za ostatními, aby se dostal ven.

Do čela prchajících se protlačil Bormann. Pak udýchaně vykřikl:

„Tady to je!“ Zůstal stát, hrud' se mu po vyvinuté námaze těžce zvedala. Třesoucími se prsty ukázal na malá ocelová dvířka vlevo ve stěně.

„Počkat!“ vyštěkl Van de Brug. Šel ke dvířkům, vzal za jejich kliku a zabral. Nic se nestalo. Dveře se neotevřely.

„Pusťte mě k tomu! Já to zkusím,“ vyhrkl Kuehn. Kolem už všichni kašlali, benzinové páry je začínaly dusit. Vzteký rudý Kuehn chňapl po klice a vši silou za ni zabral. Znovu marně... Dveře se prostě nedaly otevřít. „Do prdele,“ zařval anglicky, „ty dveře jsou zavřené zvenčí!“ Pak si bezmocně utřel z čela pot a německy se zeptal: „A co teď?“

Van de Brug pokrčil rameny:

„Já opravdu nevím. Nemůžeme jít zpátky tam, odkud jsme sem přišli. To by dopadlo špatně. Rusáci tam na nás určitě čekají, polezeme jim přímo do chřtánu.“

„A co takhle... vyhodit ty dveře do povětří,“ pronesl potichu Schulze. Byl si vědom toho, že každým okamžikem může propuknout panika, ale současně věděl, že může rázem nastat konec, jestliže Rusové benzin podpálí. Bylo ho už tolik, že se jím brodili.

„Říkáte vyhodit? Ale jak?“ zeptal se Van de Brug.

„Spojenou náloží,“ odpověděl Schulze. „Svažeme tři ruční granáty, přiděláme je k zámku dveří a odpálíme to. To je celý.“

„Ale to riskujeme, že zapálíme i ten benzin,“ namítl Van de Brug.

Schulze se zjevnou bohorovností pokrčil rameny:

„Copak máme jinou možnost?“

„Máte pravdu, Schulze,“ řekl okamžitě Holandán. „Vy a vy,“ ukázal na dva nejbližší vojáky Wotanu, „svažte granáty svými opasky. Pověsíme je na kliku dvířek a pak do nich vypálíme. To bude celý ten trik... Tak do toho!“

Matz nenápadně odsunul Heidi tak, aby stála obličejem ke kachlíkové stěně. Viděl její zděšení, a tak ji uklidňoval:

„Všecko je dobré! Ten můj velký kámoš sice teď vypadá na to, jako by se zbláznil, ale on své věci rozumí. Hlavně otevřete pusku, aby vám nepraskly ušní bubínky, až to bouchne!“ Beze slova ho poslechla.

„Všichni se kryjte!“ rozkázal Van de Brug a pak se obrátil na Schulzeho: „Tak... Je to váš nápad jdem na to!“

„Rozkaz,“ odpověděl Schulze, olízl si vyprahle rty a zvedl samopal. Hladina benzínu zjevně stoupala a zápach už byl skoro nesnesitelný. Oberscharfuhrer věděl, že hrozně riskuje. Mohl by zapálit celý tunel, avšak jakákoliv jiná alternativa byla stejně nebezpečná. Položil prst na spoušť a zvolna tiskl. Ukazováček mu úsilím až zbělel. Pak se ozvala salva. Střely prorvaly ocel a vzápětí vybuchly granáty. Všechny ovanul prudký horký náraz vzduchu. V první chvíli se

všem zdálo, že zábleskem snad oslepli, ale pak se jim zrak vrátil.

Od vybuchlých granátů se v ocelovém plátu udělal nepravidelný otvor a dvířka teď už jen visela na rozbitých pantech. Van de Brug neváhal:

„Za mnou!“ zařval do doznívající ozvěny výbuchu, která se nesla tunelem. „Tohle je naše jediná šance.“

Otřesení vojáci nepotřebovali pobízet. Všichni se vrhli ke schodům a snažili se kouřem výbuchu dohlédnout nahoru.

Vystupovali pak po točitém schodišti se zábradlím a jeden druhému se ztráceli v šeru. Matz tlačil Heidi před sebou a křičel, aby přehlušil okolní rámus:

„Pospěšte si!“

Heidi se snažila rychle jít nahoru, všichni se strkali, každý toužil být venku dřív, než bude pozdě. Schulze šel poslední, a když už i on byl u dvířek, uslyšel podivný zvuk. Vzápětí zaburácel výbuch provázený oslepujícím zábleskem. Schulze se až zapotácel, když ho dostihl strašlivý náraz horka. Vletěl za trosky dvířek a podpatkem boty je za sebou přirazil. Pak se taky začal drát nahoru, protože už slyšel, jak ze stěn tunelu v žáru odlétají spousty kachlíků. Ocelový plát porouchaných dvířek se zbarvoval do ruda. Schulze cítil, jak na něm vysychá uniforma, jako by taky chtěla vzplát. To už se ale dostal do vyššího patra.

Nad nimi byl poklop, který se musel uvolnit. Matz s dvěma dalšími vojáky se o to zoufale pokoušel, pobízen výkřiky:

„Musíme ven! Dělejte!“

Poslední překážka byla nakonec odstraněna a železný poklop se odvalil na dlažbu. Nahoře byl čerstvý vzduch, ale zdola se hnaly lačné plameny, jako by toužily dohnat kořist, kterou už měly na dosah.

Matz chytil Heidi kolem pružného pasu a vystrčil ji ven. Sám se taky za ní vysoukal a na okamžik strnul. Pak ale rychle Heidi znovu chytil za ruku, která se už zvedala v bezradném gestu. I ostatní stáli ochromeni a zírali na to, co se dělo na ulici asi sto metrů od nich.

Vylezl i Schulze. Byl popálený, celý černý a klel. Van de Brug, který už se v nové situaci zorientoval, řekl:

„Tamhle vidím dva tanky T34 ještě schopné akce. Je tam jenom hrstka ruské pěchoty. Další tank zřejmě dostal zásah. Ivani o nás zatím ještě nevědí, ale to nebude dlouho trvat.“

„Do prdele,“ vyhrkl bezmocně Matz. „To jsme se dostali z deště pod okap. Já bych do toho...“

Jeho výlev byl přerušen výstřelem tankového kanónu. Vzápětí se jeden z ruských obrněnců zvrátil dozadu a vzeplal se jako kůň, který poprvé dostal udidlo. Obrněnec okamžitě začal hořet, posádka vyskakovala ven, ale uniformy vojáků už plály. Někdo vykřikl:

„To střelí naši!“ V hlase zazněla nová naděje. „Podívejte, Rusáci už se stahují!“

A opravdu to tak bylo... Řidič druhého tanku obrátil své vozidlo a kryt pěchotou se začal sunout po ulici pokryté troskami. Dlouhá hlaveň jeho děla se kývala ze strany na stranu jako jazyk nějaké předpotopní obludy, která je připravená k útoku.

„Schovejte se,“ zavelel bleskově Van de Brug. Všichni do jednoho znehybněli ve stínu, když se tank s doprovodem pěchoty přesouval kolem nich.

Neodvažovali se snad ani dýchat, dokud Rusové nezmizeli za ohybem ulice. Pak jim Holand'án dal tiché znamení a oni se všichni bez jediného slova znovu dali do pohybu. V předklonu, podobni šedivým stínům, propadali se do šera a mlhy umírajícího Berlína. Šli za svým osudem...

8.

Železniční stanice Friedrichstrasse byla plná lidí. Pod dlouhou, rozbitou skleněnou střechou čekaly stovky, možná tisíce civilistů na vlaky, které stejně nikdy neprijedou, aby je odvezly na západ a do bezpečí. Byly tam vojenské oddíly, mladí povolanci, čerství vojáci s bledými, podvyživenými tvářemi. Čekali na rozkaz, aby vyrazili ven, ale nikdo nevěděl kam a jaký mají mít cíl. Byla tam i spousta prostitutek, které si dávaly zaplatit cigaretami a krajíčky chleba. Odváděly si své zákazníky někam do stínu, kde je rychle a bez velkých cavyků rukou uspokojovaly a poskytovaly jim tak jediné sexuální ukojení před odchodem na smrt. Míhali se tu všudypřítomní úředníci s aktovkami v podpaží. Snažili se jako vždy vypadat důležitě. V davu bylo vidět i nacistické pohlaváry v honosných uniformách s blýskajícími se zlatými prýmkami, kvůli kterým si vysloužili přezdívku „zlatí kohouti“. A všichni tihle lidé se snažili někoho uprosit, podplatit, někomu vyhrožovat i podbízet se, prostě se pokoušeli o únik z města dřív, než bude pozdě. Byla tu taky spousta raněných, kteří leželi v dlouhých řadách na zkrvavených nosítkách. Když nedaleko explodoval další z ruských granátů, vzlykali a v hrůze sténali, zoufale volali lékaře, aby jim pomohli, ale ti se už dávno někam vytratil.

A sem přivedl Van de Brug zbytky své skupiny... Nepřišli ale proto, aby se pokoušeli s ostatními uprchnout! Holand'án prostě doufal, že se mu tady

podají sehnat nějaké informace o bojové situaci v prostoru mezi nádražím a Továrnou. Před pěti minutami poslal Bormanna, který byl v uniformě generálmajora SS, k veliteli nádraží, kde měl potřebné informace získat. On s Kuehnem se vydají do kanceláře dopravního důstojníka, aby vyzvěděli, co se dá. Vojáci Wotanu dostali pokyn, aby čekali na další rozkazy na nástupišti číslo 5 vedle kdysi velkolepého vchodu na nádraží.

„Ať si trhnou nohou,“ zavrčel Schulze, když se jejich velitelé vzdálili. „Ty ohlídej slečnu,“ řekl Matzovi, „a já se zatím podívám, jestli tu někde není nějaký žrádlo a chlast.“

Matz se na Heidi otcovsky usmál:

„Můžete mi důvěřovat slečno. Jako byste byla z mé rodiny... Dyť jsem viděl váš nahej zadeček!“ A začal ji kmit chlebem namazaným játrovou paštikou, zatímco Schulze se vydal na lov.

V nádražní kanceláři seděl za zavřenými dveřmi Kuehn s připraveným samopalem a bavil se s Van de Brugem. Ten se tvářil ustaraně:

„Není to sice všechno podle našeho plánu, ale Bormann nám pořád ještě věří.“

„Ano, ten blázen tomu všemu věří,“ zavrčel Kuehn a spokojeně nosem vypustil cigaretový dým. „Ale brzo přijde na to, jaký byl trouba.“

„Třeba mu to jen tak nedojde,“ podotkl Holand'an. „Teď potřebujeme zjistit, co cenného má s sebou. Ještě dřív než...“ Odmkl se.

„Rozhodně něco má v náprsni kapse. Podle obrysů to odhaduju na dva balíčky. Jeden je čtvercový a nejspíš hladký. To by mohly být peníze, z kterých už nám dal těch pět set doláčů. Mimoходом — na to si musíme dát pozor, aby nám ty prachy nezmizely z dohledu.“ Van de Brug přikývl a Kuehn pokračoval: „Ten druhý balíček je kulatější. Asi to bude váček.“ Zamračil se: „Co si myslíte, že to může být?“

Van de Brug udělal neurčitou grimasu a cosi nesrozumitelného zamručel. Potom se v kanceláři rozhostilo ticho.

Zvenčí sem najednou dolehl ženský hysterický křik:

„Ztratilo se mi dítě. Maličky! Dvouletý. Jmenuje se Dieter. Prosím vás, pomozte mi ho najít! Pomozte mi najít Dietera!“

Kuehna to popudilo:

„Ta blbá ženská ale ječí!“ A od nedopalku, který svíral v zažloutlých prstech, si zapálil další cigaretu.

„Co to může být ten váček?“ ozval se znovu Holand'an.

„To dost dobře nevím, ale to, co je v tom váčku, to je určitě tvrdé a má to ostré hrany.“

Van de Brug nadšeně luskl prsty:

„To je jasné! Bormann zřejmě celou tuhle akci plánoval hodně dlouho. A vzpomeňte si na tu záležitost s našimi pasy, co po něm chceme. Dají se koupit. On si ty své papíry taky obstaral nějak podobně. Jenže s sebou nemůže nosit velké svazky bankovek nebo moc zlata — jediné věci, které mají v dnešní Evropě a taky v Německu nějakou cenu. A nebo ještě něco!“

Kuehnova drsná tvář se rozzářila:

„Diamanty! Samozřejmě... To je internacionální měna. Ty platí vždycky.“

„Ano.“ Van de Brugovo jediné oko se lačně zalesklo. „A jak znám Bormanna, tak v tom váčku nebude nějaká troška.“

Spíš ohromné jmění.“ A uchechtl se: „My si ten poklad zkrátka vezmeme.“

Pár desítek metrů od nich se Schulze právě snažil sehnat něco k jídlu. V nádražní restauraci 1. třídy oslovil ušpiněnou servírku ve zválených černých šatech a umatlané bílé zástěře. Osopila se na něj:

„Co si to vůbec myslíte, oberscharführere? Že jsme nějaké lepší bordel? Za prvé obsluhujeme šarže od kapitána výš a za druhé vám stejně nemám co nabídnout.“

Schulze se nedal odradit. Znal tenhle typ lidí a od prvních dnů, kdy se octl v armádě, si s nimi dokázal poradit.

„Panebože,“ vydechl obdivně, „vy jste přímo ďábelsky krásná, víte to? Už jen ten obličej! A to, co máte pod blůzkou, to je prostě kouzlo.“ Políbil si konečky prstů a poslal jí vzdušný polibek jako nějaký filmový milovník.

Žena ho sjela přísným pohledem: „Vy si ze mě děláte blázny? Za tři měsíce budu babička — když pámbu dá.“ V hraném údivu vyjekl:

„Vy a babička? To není možný! Já bych vám hádal tak ke třicítce.“ Žena se uculovala.

„To mi tak opravdu je, protože jsem se vdávala hodně mladá. Byla jsem vlastně ještě holčička s krátkými sukničkami.“

A vyzývavě na Schulzeho zamrkala.

Věděl, že je na dobré cestě. Byl si vždycky vědom toho, že tenhle způsob zabírá.

„Vsázím se, že určitě máte nádherné nohy,“ zamručel. „Takový, co se při pohledu na ně pořádněmu mužskému rozbouchá srdce.“ Pak se najednou zatvářil, jako by vážně přemýšlel: „Není tu někde soukromější místo, kde bysme si mohli pohovořit?“ Lehce se dotkl její paže a nespouštěl z ní soustředěný pohled. „V době, jako je tahle, člověk nesmí ztrácet moc času. Život je tak krátký!“ Znovu na něj zamrkala:

„Máte pravdu, souhlasím s vámi. A taková malá místnost tu je... Tamhle vzadu. Možná,“ prohodila a rychle se rozhlídla, „možná by se vám něco takového líbilo.“

Po těchhle slovech se mu opravdu srdce rozbouchalo. Ve všech údech najednou ucítil mravenčení a v koutcích úst mu až zacukalo představou rozkoše, která teď může následovat. Pořád se ale ještě držel na uzdě:

„Ale to jediné za předpokladu, že si se mnou, má drahá, připijete.“

I pod nánosem líčidel bylo vidět, že se žena začervenala.

„Ale jenom trochu,“ špitla. Vešli do malé místnosti a žena za nimi zavřela dveře. „Nemáme přece zájem na tom, aby nás při našem přpitku rušil nějaký randál zvenčí, že?“ Pak se pousmála a vyčkávavě si sedla,

Baba jedna zatracená, říkal si Schulze, když mu oči sklouzly k masivnímu stehnu, které se tak před ním odhalilo.

„Já bych byl pro to, teď se něčeho napít.“

„Buďte tak laskav a poslužte si!“ Ukázala na stůl, kde stála láhev s dobrou značkou německé pálenky. „Skleničky jsou v příborníku. Buďte tak laskav a taky mi nalijte!“

„K vašim službám!“ Schulze se galantně uklonil a oči se mu při pohledu na láhev zaleskly. Poodstoupil, otevřel příborník, sáhl pro sklenky a stačil si přitom všimnout, že uvnitř je ještě jedna láhev pálenky. Když se znovu obrátil k ženě, viděl, že si vykasala přiléhavou sukni, takže se nad červenými podvazky a punčochami vyzývavě leskla už jen bílá pokožka. Nezareagoval však. Nalil dvě pořádné dávky pálenky a zvedl svou sklenku k přpitku: „Do dna!“

Žena se zahihňala:

„Vy jste takový veselý člověk! Vy vojáci myslíte všichni na to samý!“ A naráz do sebe pálenku obrátila. „Dám si ještě jednu,“ prohodila a podala Schulzemu prázdnou skleničku. „Ještě než vás to popadne.“

Schulze si jen povzdychl a i on vypil do dna. Smutně v duchu konstatoval, že člověk se musí někdy moc snažit, aby dostal trochu toho chlastu. A sáhl po láhvi...

„Velitel nádraží říká...“ vypravil ze sebe zadýchaný Bormann. Jen tak tak unikl povinnosti postavit se do čela skupiny esesáků, kteří byli momentálně bez velení. Jeden z jejích velice aktivních mladých důstojníků po něm žádal, aby je vedl do akce proti židobolševikům. „Podle velitele nádraží se Továrna pořád ještě drží,“ dodal. „Před nějakými desíti minutami byl v rádiovém kontaktu s velitelem praporu v Továrně.“

„To je vynikající,“ podotkl Van de Brug. „A co říkal o situaci v prostoru mezi Továrnou a nádražím?“

„Je tam překvapivě klid. Čekal se útok z prostoru parku nalevo od nádraží, ale k ničemu nedošlo. Zatím všechno, k čemu došlo od té doby, kdy padla tma, byl nedůrazný útok tanků, jehož jsme byli svědky. Naši mají k dispozici čtyři nebo pět tygrů, s kterými se případný útok snadno může odrazit.“

Van de Brug i Kuehn chvíli mlčky uvažovali. Snažili se neslyšet rámus, který sem zvenčí doléhal: vriskající děti, ječení hysterických žen, různé povely vojenských policistů, kteří se pokoušeli udržet pořádek, úpění a prosby opuštěných raněných. Nad nádražím se stahovala opona věštící konec všeho a oni se museli odtud dostat co nejdříve.

„Já bych šel směrem k parku,“ přerušil nakonec mlčení Kuehn a obrátil se k Van de Brugovi, „abych si tak ověřil prostor k manévrování, v případě že...“ Svou větu však nedokončil.

Holandan přikývl:

„Myslím, že to bude ta nejlepší trasa k Továrně. Na ulicích se dá snadno padnout do pastí. Dáme vojákům tak pět minut odpočinku a pak vyrazíme.“

Kuehn odešel a Van de Brug se obrátil k Bormannovi:

„Reichsleitere, od této chvíle až do momentu, kdy se dostaneme do bezpečí na západě, vyžaduju od vás, abyste se bezvýhradně podřizoval mým rozkazům.“ A svým jediným okem se ostře na nacistické ho pohlavára podíval. „Nechci slyšet žádné otázky typu: proč, kam a podobně! Dělejte to, co vám bude řečeno! Bezpochyby se setkáte s věcmi, které vás můžou velice překvapit.“ Na tváři se mu usadil ledový úsměv.

Bormann si pomyslel, že Holandán se cítí být velitelem celé akce a chce, aby si to reichsleiter uvědomoval. Však až nadejde čas, říkal si, až budeme v bezpečí, ona se ta situace zase změní! Oba tihle esesáči hrdlořezi si možná myslí, že mají vedle sebe nemotorného civila a ani je nenapadne, že tenhle nemotora kdysi dokázal chladnokrevně vraždit. A že to může klidně zopakovat. Má pořád ještě všelicos v záloze... Nahlas však odpověděl:

„Beru na vědomí, co jste říkal, hauptsturmführere! Jsem plně pod vaším velením...“

9.

„Fuj,“ hekl upřímně Schulze, oťel si z čela pot a podal láhev Matzovi. „Ty si vůbec neumíš představit, co jsem musel podniknout, abych se k té kořalce dostal. Nebylo to vůbec snadný!“

Matz si lačně olízl rty, dlaní způsobně oťel hrdlo láhve a zvedl ji k ústům. Schulze ho pozorně sledoval.

V parku vlevo od nádraží to vypadalo, že je tu úplný klid. Jen nahoře na obloze se občas objevily světlice. Atmosféra tu byla úplně jiná než ve městě, kde se pořád něco divokého dělo. Za jiných okolností by se to poddůstojníku Schulzemu jevilo jako podezřelé: Byl tu až příliš velký klid. V téhle chvíli měl ale v hlavě pořád ještě ty zvláštní móresy urostlé ženské z restaurace. Když se podruhé napili, svlékla se a vylezla si na něj. Svými těžkými stehny ho úplně zavalila a nepřírozeným hlasem křičela: „Tak dělej! Na co čekáš, ty zvíře? Už ať jsi ve mně! Nenechávej mě čekat!“ Za pár minut už byl zcela zpocený a sotva lapal po dechu, jako by právě absolvoval nějaký náročný závod. Myslel si, že tím jeho momentální povinnosti skončily, ale to se mýlil. Sotva si oddechl, už zase na něm seděla a v očích se jí divoce blýskalo, když zpracovávala jeho ochablý úd. Z otevřených úst jí vycházely jen jakési skřeky. Schulze sotva stačil protestovat: „Tohle není nějaká pitomá zahradní hadice!“ Ta ženská ho ale asi ani neslyšela. Rádila dál tak dlouho, dokud znovu nedosáhla svého. Potom to zkusila ještě jednou. Svíjela se na něm a sténala, mlátila sebou nahoru a dolů, jako kdyby jela na hřbetě nějakého dovádívého hřebce. Ještě že ho zachránila povinnost poslechnout rozkaz Van de Bruga! Zaslechl totiž jeho hvízdání na píšťalku a zuřivý křik:

„Bojová skupina Van de Brug nastup!“

To poslední, co při odchodu zahlédl, bylo to, jak žena, nahá zdola až do pasu, stojí mezi dveřmi, škrabe se v podbřišku, jako by ji přepadlo obrovské svědění a ještě přitom ječí: „To je ale ošklivý, nechat ženskou zrovna v té chvíli, když už má bejt hotová!“ A Schulze raději vzal do zaječích.

Ted' už se aspoň trochu zmátořil. Sebral Matzovi vzácnou láhev, strčil ji do kapsy a obrátil se k Heidi:

„Pamatujte si to, slečno! Pořád se držte mezi mnou a rottenführerem Matzem. A nezapomeňte, co jsem vám už říkal dřív: Nejde jen o to, dávat bacha na Ivany. Taky si musíme dát pozor i na ty tři hajzly, co jdou vpředu.“ A svým mohutným ukazovákem, připomínajícím uzenku, ukázal na Bormanna a dva cizí důstojníky SS. „V nich fakt nebude nic dobrého, to mi tedy věřte!“

„Děkuju vám, Oberscharführere Schulze, i vám, rottenführere Matzi,“ zašeptala Heidi. „Čím jsem si zasloužila tak věrné přátele? Proč jste na mě tak hodní?“

Matz, zkušený návštěvník bordelů ve víc než desítkách různých zemích, po těchto slovech díky až zčervenal.

Celá skupina teď postupovala zářící temnotou parku, pušky i jiné zbraně připravené k palbě. Všichni měli nervy napjaté k prasknutí. Šli v mírném předklonu, jako by proti nim vál silný vítr. Před nimi nahoře na obloze dál explodovaly světlice...

Z ničeho se nedalo usuzovat, že by tady, v parku, byl nepřítel. Občas se tu objevil nějaký zatoulaný pes nebo kočka. Zvířata byla vyděšená střelbou a bombardováním, pobíhala mezi stromy a pokoušela se najít své bývalé pány a domovy. Jejich páni však většinou byli mrtví a spočívali pod troskami domů lemujících park. Potom se jakýsi osamocený, zatoulaný pes pokusil přidat ke skupině. Žalostně přitom kňučel a lísal se k nim, dokud ho Kuehn nenakopl. Pak zvíře se skučením znovu zmizelo v temnotě. Dlouho si ale v té tmě nepobylo. Ozval se výbuch a skupina

se okamžitě zastavila. Slyšeli žalostné zavytí, které vzápětí ztichlo.

„Co to sakra bylo?“ vyjel šokovaný Bormann. Bylo na něm vidět, že má strach. Ani jeden z důstojníků mu neodpověděl. Nebyli si ani jisti tím, že znají správnou odpověď na otázku, co v parku psa zabilo.

Schulzemu to ale bylo jasné:

„Jsou tu miny!“ vykřikl. „Pes naběhl na minu.“

Heidi vedle něj se strachy celá roztrásla a Schulze ji opatrně stiskl paži. Doufal, že ji to uklidní.

„Tak teď už je jasné, proč v parku nebylo po Rusácích ani vidu, ani slechu,“ prohodil ironicky Van de Brug.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Bormann. „Myslím, že tím minovým polem nemůžeme projít. Nemám pravdu?“ A tázavě se zadíval na Van de Bruga.

Holandan ani neskrýval opovržení k vystrašenému stranickému pohlavárovi.

„Vy možná nemůžete,“ vyštěkl a mozek mu přitom jel na plné obrátky: Jak tuhle situaci vyřešit? „Vy ne, ale my ano.

Protože máme odvahu.“ Pak se obrátil ke Schulzemu: „Oberscharführer!“

„Zde,“ odpověděl předpisově Schulze.

„Vemte si dva chlapy a pokuste se zajistit průchod — asi tak metr široký!“

„Rozkaz,“ vyštěkl okamžitě Schulze. Tuhle práci už několikrát v životě dělal, třebaže ji zrovna nemiloval. Pak tiše dodal:

„Matzi, ty tady zůstaneš s Hei

„Budeš mě ale určitě potřebovat,“ namítl kamarád.

„Nechci slyšet žádný ale! Budeš tu dávat na všechno pozor a taky mi budeš krýt záda!“ Pak se Schulze obrátil k vojákům: „Hartmann a Terboven! Vy dva půjdete se mnou!“ Oba to byli staří mazáci Wotanu a okamžitě věděli, co je v takovém případě třeba dělat.

Schulze šel dopředu, tam poklekl a vytáhl bajonet. Hartmann udělal totéž po pravici a Terboven po levici.

Oberscharführer zavelel:

„Připraveni? Tak můžeme začít.“ A přímo před sebou píchl bajonetem do země. „A mějte oči na stopkách!“

„Jo, budem koukat pořádně... jako rys ostrovid!“ dodal rozverně Hartmann oblíbenou průpovídku Wotanu a stejně rozverně před sebe zabodl bajonet.

Zatímco ostatní se krčili na okraji minového pole, které tu položili Rusové, Schulze se dvěma vojáky se hlemýždí rychlostí sunuli vpřed. Metr po metru před sebou prozkoumávali půdu a čistili cestu, aby kamarádům vznikl dostatečný průchod do bezpečí.

„Co to vlastně dělají?“ zeptala se Heidi a bolestivě přitom Matzovi sevřela ruku.

„Co dělají? Prostě dávají pozor. Když špička bajonetu narazí v zemi na něco kovového, tak vědí, že je tam mina. Jsou dva druhy min: protitankové a pěchotní. Některé z nich jsou mřávy. Takové záprdky... teda s prominutím. Prásknou rovnou u nohou. Jsou ale i jiné, a ty rozprskou ocelové kuličky až někam k slabinám. Ten, koho to trefí, už pak není moc dobrej v posteli.“

Heidi se otřásla:

„Doufám, že si pan Schulze dá pozor.“

„To víte, že jo! Mráz kopřivu nespálí. Náš Schulze to zvládne...“ Matz se to snažil pronést důrazně a s přesvědčením, které tak zcela sám nepociťoval.

Minuty plynuly v napjatém očekávání. Každý podvědomě očekával výbuch, který by znamenal neštěstí pro některého z trojice, lezoucí ve tmě po kolenou.

Všichni tři se strašlivě potili. Do každého pohybu museli vkládat úžasnou sílu vůle a soustředění. Skoro se báli dýchat. Pořád jen bodali do země... a čekali, kdy se ozve první hrozivé zaskřípění kovu o kov.

Schulze byl první, kdo na něco narazil. Už je to tady, pomyslel si. Špička jeho bajonetu narazila na kov. Hlasem, který sám skoro nepoznával, zavelel:

„Stát! Jednu mám...“ Jeho kamarádi strnuli. Schulze opatrně bajonet vytáhl a začal odhrabávat zeminu kolem miny.

„Fuj,“ oddechl si pak upřímně, „tahle je protitanková. Můžeme jít dál.“ Současně si ale uvědomil, že Rusové obvykle v blízkosti protitankové miny pokládají i pěchotní, aby nepříteli zabránili onu velkou minu zneškodnit.

Čas se strašlivě vlekl. Tři muži už vyčistili průchod asi do vzdálenosti padesáti metrů. Van de Brug vyzval skupinu, aby se připravila k cestě za ním. Matz stál vedle Heidi. Byl nervózní a očima se snažil proniknout tmou k trojici, která se před nimi plazila. Sevřeným hlasem podotkl:

„Ivani totiž dělají s minami všechny možné triky. Dokážou je udělat dokonce i ze dřeva nebo ze skla, takže vám nepomůže ani minová hledačka. A kdybyste ty miny náhodou stejně objevila, tak Ivani používají i jiný figle: Myslíte si třeba, že jste našla krabičku sirek a ona je to nálož! A nebo říkají vám něco takzvaný případy pohozených cigaret?“

Heidi váhavě přikývla a Matz pokračoval:

„Kdo ten figl nezná, klidně ze země zvedne krabičku cigaret a ona pod tím bouchne nálož. A člověk má pryč oči i s kusem obličejů — a taky mu to utrhne ruce. Pak je ještě další trik: dvě miny jsou spojený drátem. Když si myslíte, že jste tu jednu

zneškodnila a zvednete ji, vybuchne druhá, pár metrů od vás. A pravděpodobně vás zabije.“

Heidi se hrůzou roztrásla ještě víc.

„To je strašné! Nikdy jsem si nemyslela, že ve válce něco podobného může být.“

„Válka je peklo,“ řekl na to Matz lakonicky. „Úplný peklo.“

„Pěchotní mina,“ oznámil náhle vpředu Schulze.

Všem se znovu zatajil dech.

Další dva z trojice strnuli, neodvažovali se ani hnout. Už zase!

Schulze velice opatrně odhrnul hlinu kolem horní části miny, která vypadala jako plechová masová konzerva s

nevábným obsahem vojenských přidělů. Objevil tři drátky. Povzddechl si. Věděl, že dotknout se některého z nich by znamenalo úplný konec. Zaryl prsty do měkké půdy a dostal se jimi pod miny. V té chvíli mu hlavou bleskla vzpomínka na to, že ještě před půlhodinou se jeho prsty probíraly něčím daleko příjemnějším. To už ale byla historie... Teď se mu na čele perlil hustý, špinavý pot. Nic pod minou však nenašel. Nebyla pod ní žádná připravená léčka.

Začal svými prsty prohrabovat okolní hlínu. Hledal drátek, který by případně mohl miny spojovat. Ani teď však nic nenašel. Zhluboka se nadechl a s největší opatrností sáhl na pojistkový vršek miny. Snažil se přitom potlačit třas pravačky. Donutil se k největšímu soustředění a začal pojistku odšroubovávat.

Nedostal se však daleko. Hartmann si zřejmě musel nějak ulevit ve své strnulé pozici a natáhl ruku, aby snadněji udržel rovnováhu. Byl to ale poslední pohyb jeho života. Jeho ruka se dotkla kontaktního drátku. Okamžitě mu došlo, co bude následovat. „Proboha!“ vyjekl, ale to už mina explodovala. Urvala mu celou levou pěstku těla, jako kdyby to byl papír. Tmou se dokonce zaběhala jeho odhalená žebra. Hartmann se pomalu sesunul k zemi. V následujícím okamžiku spustil na minové pole palbu ruský kulomet. Jako kdyby jen čekal na znamení... Van de Brug do toho rachotu zařval: „Utíkejte! Utíkejte a vyserte se na miny!“

10.

Kromě Schulzeho, Matze, Heidi, Van de Bruga, Kuehna a Bormanna jich naživu zůstalo už jen deset. Hartmann zahynul přímo při výbuchu, Terboven a šest dalších nepřežilo pokus proběhnout minovým polem. Někteří zemřeli okamžitě, jiní teď bolestně umírali. Miny třaskaly v záblescích plamene a rozmetávaly půdu na všechny strany. A do toho ještě rachotil ruský kulomet, který pročesával celý park.

Výčerpaní, zoufalí, s pocity naprosté beznaděje se vojáci pod ochranou živého plotu na vzdáleném konci parku. Lapali po dechu a jen s velkou námahou se jim dařilo domlouvat se na tom, co teď udělají. V poslední dneh měli pocit, že se jen potácejí z jedné šílené situace do druhé, prostě z bláta do louže. Zdálo se, že už nemají žádnou naději, třebaže se tolik snažili...

Schulze velice dobře věděl, jakou mají chlapi náladu. Jazykem si přejel přes okoralé rty a pak řekl:

„Já vím, kamarádi, že musíte mít takovej pocit, jako bysme pořád ryli rypákama v hovnech. Ale i v žumpě je pořád naděje dostat se ze sraček ven. Slibuju vám, že vás z té patálie zkusím dostat. Přisahám vám to při všech podělanejch svatejch a zasranejch kurvách.“

Mezi vojáky se ozvalo uznalé:

„Starej dobrej Schulze! Snaží se nás z toho dostat.“

Matz se s tím však nespokojil:

„Schulze! Pro to se něco musí udělat! Samo od sebe se to neudělá. Ze všeho nejdřív musíme vyřídít tu věc s nákladákem. Jinak to nemá smysl. Musíme pryč, dokud je čas. Když ne budeme čuchat ke kytičkám zespodu.“

„Radši zavří zobák,“ sykl na něj Schulze. „Nebo tě uslyší někdo, kdo tě slyšet nemá.“ A hlavou pohodil směrem k trojici: Holand'an, Kuehn a Bormann. Krčili se vedle vojáků Wotanu. „Nebo si chceš koledovat o kulku do týla?“

Heidi zašeptala:

„Vy si myslíte, že by toho byli schopni?“ A znovu se celá rozklepala.

„Jo, to si teda myslím. Ale nemějte obavu nic se nám nestane. Ani vám, ani nám.“ V jeho hlase už zase zněla rozhodnost a odhodlání. „Tihle sráči by si museli moc přivstat, kdyby chtěli nacytat pěknýho synka paní Schulzeový na švestkách.“ Potom kývl na kamarády z Wotanu a posunkem jim naznačil, aby šli k němu blíž. Pak zašeptal:

„Poslouchejte, chlapi, řeknu vám, co vím! Až se dostaneme k Továrně, tak tamhleti tři,“ a ukázal na dva důstojníky a Bormanna, „chtějí zabrat nákladák a zdrhnout. Jenom sami na nás se samozřejmě vykašlou. Takže můj návrh je tenhle: Nákladák si zabereme my a vypadneme na západ. Pryč z tohohle srabu. Ale až do té doby si musíme dobře krýt záda. To znamená hlídat ty tři, a třeba ani tolik nemyslet na Rusáky. Je to jasný?“

„Jasný,“ zamručeli souhlasně všichni kolem. A oči všech se nenávidně upřely ke stínům zrádné trojice. O pět minut později dostali všichni rozkaz vydat se znovu na cestu. Van de Brug řekl:

„S trochou štěstí se můžeme dostat k Továrně dřív, než začne svítat. Dál už to pro nás bude daleko snadnější. Palbou nás bude krýt prapor pěchoty a my konečně vyrazíme k Havole.“

Vojáci pozorně poslouchali, nikdo ani nedutal. Pak vyklouzli ze svého úkrytu a pustili se ulicí. Drzeli se ve stínu ruin a prsty měli připravené na spouštích zbraní. Bylo jim jasné, že všude kolem jsou Rusové. Nervy měli napjaté k prasknutí. To obrovské napětí doléhalo i na Matze. Měl pocit, že mu po páteři přejel ledový prst strachu, a docela se z toho roztřásl. Obličej se mu zkrivil hrůzou, když zašeptal:

„Dotkla se mě smrt.“

„Spíš to vypadá na to, že sis nadělal do trenýrek,“ podotkl nevzrušeně Schulze, ale i on si musel přiznat, že z nějakého nejasného důvodu začíná mít nepříjemné tušení. Nedokázal to přesně popsat, ale zdálo se mu, že hned za nejbližším rohem na něj bude něco ošklivého čekat.

Minuty se pomalu vlekly. Rachot boje jako by neustále narůstal a ze všech stran se na vojáky tlačila noc plná zabíjení. Odněkud se ozvalo psí vytí, možná nějakou rozjitřenou psí duši zaujal rudý měsíc vznášející se nad krajinou. Zvedl se lehký vítr a vzduchem začaly poletovat poházené papíry, noviny, potrháné dokumenty i dopisy. Tmou se hnál kůň bez jezdce a muže, kteří se krčili ve stínu rozbitých domů, vůbec nezaznamenal. Matz, který nikdy nevynikal bujnou fantazií, měl najednou pocit, že je snad v tranzu. Všechno to, co vnímal: vyjící pes, kůň bez jezdce, poletující papíry všechno to bylo jako obrazy, které nás přepadají v horečce. Otrásl se a Heidi, která šla vedle něj, bázně zašeptala:

„Je vám dobře, rottenführere?“

„Jistěže, slečno.“ Moc jistoty ale v jeho hlase neznělo.

Po pár minutách narazili na popravčí četu gestapa a pochopili tak, že se dostali do relativního bezpečí. Tuto četu tvořila asi desítka drsně vyhlížejících chlapů. Měli na sobě dlouhé, vrzající kožené kabáty. Právě popravili nějakou ženu. Byla to taková tlustá babka, která z jakéhosi vybombardovaného sklepa ukradla pytel uhlí. Další z popravených byl bleďý vyzáblý voják dezertér, patrně z „praporu kriplů“, jak se říkalo útvarům složených ze zdravotně postižených. Gestápáci pokuřovali doutníky sevřené ve zlatých zubech. A mezi pokuřováním vždycky jen někdo z nich vyštěkl obvyklou formuli:

„Jménem fuhrera a německého lidu odsuzuje vás tento mimořádný soud k trestu smrti.“ Pak následovala dávka z kulometu a oběť se zhroutila k zemi.

Další, kdo čekal na svou popravu, byla nehezká mladá ženská, která zatím ještě seděla na sutinách, nohy rozhozené tak, že se nad jejími roztrhanými punčochami viditelně leskla obnažená stehna.

„Co můžeš říct na svou obhajobu, ty děvko?“ zeptal se nejhřmotnější z gestapáků a přehodil si doutník z jednoho koutku úst do druhého. „Polib mi prdel,“ odpověděla lhostejně. „Máš, co ti patří,“ vykřikl a stiskl spoušť samopalů. Z ústí zbraně vyšlehl plamen. Po těle oběti naskákala řada rudých knoflíků. Mladá žena padla na dlažbu. Byla mrtvá. Heidi vykřikla a skryla si tváře do dlaní. V té chvíli si gestapák uvědomil, že se tu objevil někdo nový. Ze všeho nejdřív uviděl Bormanna v uniformě generálmajora SS a postavil se do pozoru:

„Dovolte mi podat hlášení,“ vyštěkl, jako kdyby to bylo někde na přehlídce v mírových časech. „Speciální oddíl tajné policie číslo 5, lidkvidující dezertéry a záškodníky.“ A zvedl pravici.

Bormann jeho pozdrav opětoval se slovy: „Děláte záslužnou práci. Musíme tyhle věci zatrhnout dřív, než se rozšíří. Co udělal tenhle?“ zeptal se a ukázal na člověka, který vypadal jako nějaký kněz. Měl zjevně opuchlou tvář a monokl přes oko. Určitě inkasoval pořádnou ránu.

„Je to namyšlený nadutec. Našli jsem ho ve sklepech, když psal na zeď: Kéž Hospodin odpustí německému lidu jeho zločiny!“ Gestapák pohrdavě zavrčel: „Teď mu umožníme, aby se s tím svým

Hospodínem domluvil dřív, než si původně představoval. Co vy na to?“ zasmál se.

Bormann se taky zasmál.

Kněz se začal modlit. Oči měl přitom pevně zavřené jako malé dítě, které se pokouší vyprosit si slitování. Gestapák znovu zvedl samopal.

Schulze zrudnul a znenadání zařval:

„Hele, ty sráči, koukej tu zbraň odhodit!“

Gestapák se vylekaně zarazil a údivem otevřel ústa. Pak zakotkal:

„To jste říkal mně, Oberscharführere?“ Ještě nikdy se nikdo neodvážil s obávaným gestapem takhle mluvit!

„Komu asi tak jinýmu?“ Schulze výhružně zvedl svou zbraň tak, že mířila přímo na gestapákovo tlusté břicho. „Odhodť to, nebo tě nakrmím olovem!“

„Nechť toho, Schulze,“ vykřikl Kuehn. V té chvíli kněz otevřel oči a překvapeně zamrkal, jako kdyby se divil, že je ještě naživu. Matz taky zvedl samopal a varovně na Kuehna zasyčel:

„Nepletě se do toho!“

I ostatní vojáci Wotanu, kteří postávali kolem, výhružně zvedli zbraně. Věděli, komu mají zachovávat věrnost. Kuehn užasl:

„Jak to...? Jak to? To je vzpoura!“

„Ne,“ vykřikl Schulze, „to je jenom něčí blbost to, co se tu děje. Poslouchejte, vy vykladači bible,“ obrátil se ke knězi, „zmizte odtud! A fofrem, dokud je čas!“ Ten přeskakoval očima z jednoho na druhého, jako by se nemohl rozhodnout, čemu věřit. Pak ale opravdu někam zmizel.

Schulze ještě chvíli počkal a pak zavrčel na gestapáky:

„A vy, dobytkové, zahodte ty své bouchačky. A hezky rychle.“ A výhružně přitom pohnul samopalem. Chlapi v kožených kabátech pochopili, že nejde o legraci. Odepjali pistolové pásy a hodili je na zem vedle mrtvé babky, neduživého mladíka

a mladé nehezké ženy. S jistým zaváháním to udělal i ten nejhřmotnější z nich, ale neodpustil si poznámku, kterou procedil mezi zuby:

„Za to zaplatíte!“

„Jen se moc nešponuj, hajzle,“ odpověděl Schulze. „Nemáš na to, aby z tebe a z těch tvech prevítů šel strach.“ Očima sjel po Bormannovi i obou důstojnících, ale pak se pohledem vrátil ke gestapákovi: „Vy už jste skončili. To je hotovka. Teď jste nymandi a už nemáte žádnou moc. Jděte do hajzlu, poseroutkové, koukejte se ztratit, než se fakticky naštvu!“ A pak vypálil salvu před nohy hřmotného gestapáka. Ten teď sloužil jako příklad pro ostatní: Dal se do nemotorného běhu. Ostatní chlapi v kožených kabátech ho následovali, pronásledováni jen tvrdými pohledy vojáků Wotanu.

Zdálo se, že to všechno trvá celou věčnost. Všichni teď mlčeli, z dálky sem doléhal jen rachot kulometné palby. Každý z přítomných měl ale o čem přemýšlet.

Van de Brug vrhl na Kuehna významný pohled

a podotkl:

„Musíme se odtud hnout, dokud není pozdě!“

Jeho slova vojáky Wotanu probudila ze strnulosti, ale přesto se pohybovali jako ve snách. Jako by je někdo dopředu strkal. Následovali však své důstojníky i Bormanna a prodírali se dál přes trosky domů.

Matz, Heidi a Schulze šli zase vzadu.

Matz Schulzemu zašeptal:

„Dávej si bacha! Mají tě v žaludku.“

Po půlhodině chůze se dostali do Továrny. Byla pořád ještě v německých rukou, a když prošli na nádvoří, uviděli

známý malý nákladák s maskovací sítí. Stála u něj stráž.

Jednající postavy byly tedy na místě, scéna byla připravená, poslední dějství dramatu mohlo začít...

CAST TRETI

VYDRŽET A NEFŇUKAT

„Kupujte, chlapci, hřebeny, nastanou všivý časy!"

Z WrokO oberscharfOhrera Schwlzeho

1.

K představě o tom, co je třeba udělat, aby si zajistili dobrou budoucnost, dospěli ti dva — Van de Brug a Kuehn — už před pár dny. Stalo se to asi tak dvě hodiny poté, co se jim podařilo uniknout Rusům. Byli v nepříjemné situaci, protože ruská pěchota uprostřed noci na východě Berlína podnikla na pozici SS překvapivý útok.

„Hurrrá, hurrrá...," křičeli Rusové, pálili od boku a velice rychle překonali německé stráže i přední hlídky. Někteří z vyčerpaných vojáků SS se pokoušeli z mělkých, po okolí rozestých jam, útok zastavit, ale většinou skončili tak, že je útočníci probodli bajonetem nebo je prostě podřízli.

Kuehn a Van de Brug spolu s několika důstojníky Z francouzské divize SS Charlemagne spali v polorozbořené stodole na seně. A tady je ruský útok zastihl. Nepřátelé zaútočili na stodolu zápalnými fosforovými granáty. Ty vybuchovaly v oslnivých bílých plamenech a seno ve stodole okamžitě chytlo. Všude byl obrovský žár.

„Rukí vverch," křičeli divoce Rusové. „Davaj! Davaj!"

Van de Brug se díval na vzdávající se francouzské cesačky a v narůstajících plamenech si uvědomil, že jiná možnost než vzdát se, asi není.

Obersturmbannführer Marchand vykřikl:

„Ale vždyť oni nás okamžitě zastřelí! Tak to s důstojníky SS vždycky dělají."

"Davaj," ozvalo se tvrdě přímo za nimi. A tím skončily jakékoliv úvahy...

Všichni se narovnali do řady s rukama nad hlavou, jak jim bylo přikázáno. Rusové je okamžitě začali kopat a fackovat a současně je i o všechno obírali. Brali jim hodinky, prsteny, peníze, brašny, prostě všechno... Pak je doslova dokopali k velkému nákladáku, který jim zřejmě sloužil jako mobilní velitelství. Němečtí zajatci měli opuchlé tváře, které už začínaly nabírat pestré barvy modřin. Z rozbitých nosů jim crčela krev. V nákladáku začal jejich výslech.

Vyšetřovatel byl nevelký tmavovlasý komisař. Měl bystré oči, kterými pátravě za zlatou obroučkou všechno pozoroval.

Je to židák, řekl si v duchu Kuehn. Už od dávných let, kdy jako malý kluk pobíhal v krátkých kalhotách v rodném Brooklynu, dokázal Židy dobře poznat.

Drobný vyšetřovatel neztrácel čas. Bezchybnou němčinou vyštěkl:

„Nemůžu se moc zdržovat. Mám tři otázky a chci vaši okamžitou odpověď." A hbitě přeložil své věty do ruštiny.

Překlad byl určen hřmotnému plukovníkovi s hranatou tváří. Seděl s bohorovným výrazem vedle vyšetřovatele a kouřil piprosu. Pak drobný vyšetřovatel znovu německy spustil: „A teď ty tři otázky! Kde se nalézá velitelství divize SS Charlemagne, jaká je přibližná síla této jednotky a jaký je v současnosti její bojový plán?" Otázky to byly jasné, srozumitelné — a tazatel je vyslovil zcela odměřeně. Pak vyšetřovatel ukázal na Marchanda: „Vy jste tu hodností nejvyšší. Tak odpovězte!"

Marchand zbledl, ale zavrtěl hlavou a tiše pronesl:

„Odmítám vypovídat."

Komisař nezaváhal:

„Tak budete zastřelen." Obrátil se k strážnému a cosi mu řekl. Dvojice vojáků vzala Marchanda v podpaží a vytáhla ho po stupních z nákladáku ven. Potom

bylo slyšet salvu ze samopalu, výkřik a nakonec se rozhostilo ticho. Marchand byl mrtev.

Židovský vyšetřovatel ještě chvíli mlčel. Chtěl, aby to, co se právě odehrálo, mohlo náležitě na francouzské důstojníky SS zapůsobit. Pak prohodil:

„Uvědomte si, že jste své životy prohráli. Nejen že jste důstojníky zločinecké organizace SS, ale současně jste i zrádci a přeběhlíci. V Evropě už pro vás neexistuje vůbec žádná budoucnost. Neexistuje místo, kde byste se mohli ukrýt, až Německo prohraje válku. A to bude velice brzy. Takže teď odpovídejte na mé otázky. Tak třeba vy..." A ukázal na důstojníka, který stál vedle Kuehna.

Mladý poručík těžce polkl. Zřejmě se bál smrti, ale měl svou hrdost. Otevřel ústa, ale žádný zvuk z nich nevyšel.

„No tak! Dělejte," osopil se na něj vyšetřovatel. „Jinak budete během minuty mrtvý..." Jeho slova zmlkla uprostřed výkřiku, protože Van de Brug ho uškolil svou dřevěnou rukou. Drobný muž se zvrátil dozadu přesně v té chvíli, kdy Kuehn přeskočil stůl a vytrhl plukovníkovi z pouzdra pistoli. Její ústí mu vzápětí přiložil k spánku. Strážný ztuhl a Kuehn se ďábelsky zašklebil. Vyšetřovatel inkasoval další ránu, po které začal ošklivě krváčet.

„Židáku, řekni všem, ať odhodí zbraně! A rychle!" poručil Kuehn a natáhl kohoutek pistole.

Komisař něco rusky nahlas řekl a strážní váhavě odhodili samopaly na podlahu nákladáku. Francouzští důstojníci SS zbraně bez jediného okamžiku zaváhání sebrali a Van de Brug jim zavelel:

„Všechny Rusy vyházejte ven kromě toho velkého Ivana a Žida. Budou naši rukojmí." Pak ukázal na jednoho z mladých Francouzů. „Vy budete řídit!" A potom už ujížděli tmou, jako by je honil ďábel. Za nimi doznívaly opožděné

salvy ze samopalů.

Těsně před svítáním jim došel benzin. Van de Brug se tedy rozhodl:

„Zastřelíme oba Rusy.“ Řekl to docela klidně, bez jakýchkoli emocí, jako by podobný rozkaz vydával každý den

několikrát. „Pak se naše skupina rozdělí. Vy, Kuehne, půjdete se mnou!“

Kuehn se ušklíbl. Věděl, na co Holanďan hraje: Francouzi budou chtít zůstat pohromadě. Vždycky se drželi spolu. Van de Brug tedy počítal s tím, že v případě, až je budou Rusové hledat, půjdou především po větší skupině Francouzů. A tím by oni dva mohli uniknout pozornosti.

Za pár okamžiků už drobný vyšetřovatel i hřmotný ruský plukovník leželi vedle silnice, oba mrtví. Kulky do týla jim vpálil Kuehn a potom vyrazil spolu s Holanďanem k lesu, lemuujícímu silnici. Mířili k výšinám, které se na obzoru zvedaly...

Odpoledne už se skrývali v hustém porostu nízkých, pryskyřici vonících borovic a naslouchali vzdálené střelbě, která mohla znamenat, že Rusové dostihli skupinu uprchlých francouzských důstojníků. Ve chvíli, kdy palba dozněla, připomněl si Van de Brug vyšetřovatelova slova: „V Evropě už pro vás neexistuje vůbec žádná budoucnost.“ Podíval se na Kuehna a viděl, že myslí na totéž.

„Napadají nás asi stejné myšlenky,“ podotkl Američan, ale hned dodal: „Existují ovšem ještě Spojené státy! Třebaže jsou trochu z ruky.“

„Nikdy není nic moc daleko, když má člověk peníze.“

Kolem se teď rozhostilo ticho. Jarním povětrím pronikalo do jejich úkrytu jenom bzučení hmyzu. Zdálo se, že válka je na tisíc mil od nich. Byla ovšem blízko...Až moc blízko...

Pak se ozval Van de Brug:

„Co uděláme, když chceme přijít k penězům?“

„Můžeme eventuálně vyloupit banku. Jenže v bankách jsou pravděpodobně jen německé marky, a ty jsou nám houby platné. Potřebujeme cizí měnu: doláře, libry a tak podobně.“

„Souhlasím. Existuje jenom jedno místo, kde se ta cizí měna dá získat. A tím místem je Berlín.“ Podívali se na sebe a Holanďanovým nemytým a neholeným obličejem prokmitla nová naděje.

„S tím se taky dá souhlasit,“ kývl Kuehn. „Vláda si musí uchovat v hlavním městě nějakou cizí měnu, aby mohla vůbec dál vést válku. Jenže jak se můžeme vloupat do Říšské banky — a jak se potom z ní dostaneme ven?“

Van de Brug ztišil hlas, jako kdyby se obával, že i tady, uprostřed lesa, mu někdo může naslouchat:

„My se tam nemusíme vloupat!“ Odmlčel se, jako kdyby se mu teprve celý plán rodil v hlavě, a on se ho pokoušel formulovat. „Je tu ještě Říšské kancléřství!“

Kuehn si tiše hvízdal.

„To teda míříme hodně vysoko!“

„Jsme důstojníci SS. Máme ke všemu snadnější přístup a člověk si snadno dokáže představit, jak to na takovém úřadě asi dneska vypadá, když se na něj ze všech stran už málem tlačí Rusové. Pohlaváři se snaží prásknout do bot dřív než bude pozdě všichni jsou stejní. Himmler, velitel luftwaffe tlustý Hermann, Goebbels i další. A ti si všichni s sebou vezmou něco jiného než bezcenné marky. Možná pár cenných uměleckých předmětů, dolary a libry, možná i klenoty. Všechno, co můžeme udělat, je dostat se do blízkosti těch lidí a hrábnout po něčem, co nám potom umožní koupit si klidný život někde mimo Evropu.“

Spokojený vyraz, který se stačil na Kuehnově tváři usadit, však najednou zmizel. A Američan řekl:

„Jenže je v tom háček.“

„Jaký?“

„Tohle by šlo někde v Jižní Americe. V nějaké banánové republice. Tam peníze fakt mají svou cenu. Jenže my se nejdřív musíme dostat z Evropy. Všechny únikové cesty blokují nepřátelé. Po celé západní

Evropě jsou Amíci a Anglani. Řekněme, že se pokusíme dostat do neutrálního Španělska, a tam sedneme na loď nebo na letadlo. Jenže předtím musíme projít stovky kilometrů přes Francii. Může se nám povést podmazat hodně žabožroutů, ale nemusí nám to vyjít u všech! A pak to s námi půjde fofrem z kopce. Pověsí nás dva důstojníky SS na nejbližším kandelábru.“

Van de Brug si zhluboka povzdechl a dlaní si přejel strnisko neholených tváří. Pak prohlásil:

„No, to je fakt.“ A víc už neřekl. Kuehn vedle něj se přikrčil, když se snažil dopřát si hlt dobrého bourbonu. Po tom všem, co poslední den zažil, to potřeboval. Noc byla poznamenána mrtvými. I pro člověka, jako byl on, toho bylo příliš. A přitom jako příslušník 1. americké pěší divize známé jako „velká červená jednička“ zažil boje v severní Africe, na Sicílii, v Itálii a ve Francii. A to všechno bez nějakého většího škrábnutí. A co ho může čekat teď? Mohl by skončit ve vojenské věznici ve Fort Leavenworth, kde by ho třeba taky mohli jeho bývalí kamarádi pověsit. Musí něco vymyslet, aby se z téhle bryndy dostal!

A najednou Van de Brug přišel s nápadem, jak to provést, aby se dostali do blízkosti nějakého pohlavára. Když to řekl, Kuehn na něj chvíli němě zíral. A potom, po dlouhém mlčení vykoktal:

„Ale... to nemůžeme dokázat!“

Van de Brug na něm spočinul tvrdým pohledem jediného oka a tiše řekl, jako by sděloval osudové rozhodnutí:

„Dokážeme to. Platí přece staré heslo vydržet a neřukat.“ Pak vstal a zavelel: „Jdeme zpátky do Berlína!“ A tak ti dva tehdy vykročili k začátku posledního dějství dramatu svého dobrodružného života...

2.

„Nálet!“ ohlásil pozorovatel. Odložil dalekohled a bleskově začal otáčet klikou alarmu. Siréna ohlašující poplach

spustila své charakteristické vytí.

Objekt Továrny ožil s překvapující rychlostí. Unavení pěšáci vyrazili ze svých úkrytů a chápali se zbraní. Tenhle konečný útok se očekával už hezky dlouho. Psal se den 1. května roku 1945 a Rusové konečně nastoupili k rozhodujícímu útoku. Teď měla vzplát ona očekávaná poslední bitva...

V jižním slunci se zaleskla stříbrná křídla ruských střemhlavých bombardérů, zdálo se, že letadla se na jasné modré obloze vznášejí úplně bezhlučně. Formovala se k útoku na cíl. Německá pěchota napjatě čekala u kulometů a vojáci se snažili na třípytí slunečném nebi něco rozeznat.

Vedoucí letadlo ruské eskadry zamávalo křídly. To byl signál.

„Teď půjdou na nás," vykřikl někdo jako na poplach. Střelci u kulometů se ještě víc soustředili. První z letadel už se hnalo z nebes dolů. Jeho sirény hnusně ječely a motory řvaly, jako kdyby se letoun vzápětí měl rozmlátit o zem. Stopové střely protiletadlových kulometů ve snaze letadlům zabránit v útoku křížovaly oblohu. Taková snaha ale byla marná. Letouny tou palbou svištěly rychlostí pěti set kilometrů za hodinu.

První z letadel sebou trhlo. Zdálo se, že snad narazilo na nějakou neviditelnou stěnu a přitom se celé roztřásl. Z břicha letounu natřeného modrou barvou se vyhnula záplava smrtonosných vajíček. Schulze se teatrálně pokřičoval:

„Pane Bože, dej, ať ti můžeme být vděčný za to, co se teď bude dít!" A pak se okamžitě schoval, protože první z bomb už dopadla na zem a explodovala.

Objekt Továrny dostal po celé délce předního traktu zásah. Zdivo se rozklepalo, začalo prskat a sesypávalo se. Zbyla z něj jen změt rozbitých cihel a prachu. Ruský střemhlavý bombardér vyrovnal svůj let a okamžitě se hnál pryč. K útoku nastoupilo druhé letadlo. Znovu se ozval jekot sirén, který rval uši, a vytí motoru, po němž okamžitě následovala sprška bomb třaskavých i zápalných. Zem se nadzvedávala a třásla jako nějaká živá bytost.

„Pane Bože, zachraň mě," zakvílela Heidi a ještě víc se přikrčila v úkrytu ve zdi dvora Továrny. Matz, který ji ochránářsky držel kolem ramen, ji utěšoval:

„Nebojte se, slečno, když je někde moc randálu, ještě to neznamená, že to skončí špatně. Uvidíte, že mám pravdu všechno dobře dopadne." Jeho poslední slova však zanikla v ostrých explozích zápalných bomb. O několik okamžiků později bílé záblesky fosforu přerostly v plameny. Vzduch byl najednou plný zápachu divokého požáru, který všechny nutil lapat po dechu a kašlat, jako by se tu sešli staří astmatici.

Kanóny všech ruských letadel se teď plnou silou soustředily na Továrnu a její posádku. Přidala se i pozemní děla, což znamenalo, že brzy začne frontální útok ruské pěchoty.

Schulze se rychle přisunul blíž k Heidi a Matzovi. Musel se ke svému kamarádovi naklonit tak, že se ústy skoro dotýkal jeho ucha, aby mu vůbec bylo rozumět. Zaútočil totiž už další ruský střemhlavý bombardér. ..

„Matzi, připrav se, budeme muset vyrazit! A dej to dál! Myslím, že už se nedá víc čekat. Už je to definitivně tady."

„A co ti dva Holanďan a Amík?" zeptal se Matz. Ale i jemu bylo špatně rozumět, protože právě v té chvíli zaduněl velice blízko nich výbuch a malý nákladák i s maskovací sítí vyletěl do povětří. Nejdřív od něj odlétla rozervaná pneumatika a vzápětí bouchla benzinová nádrž. Vozidlo, které pro ně bylo tak důležité, dostalo plný zásah... Bylo celé v plamenech.

Schulze se zašklebil:

„Tak mají ti haj zlo vě po svým dopravním prostředku," prohodil skoro vesele. „Uvidíme, co si teď Jeho Vašnost Van de Brug počne."

Jeho Vašnost právě vyběhla ze svého úkrytu, pádila po dvoře pokrytém troskami a německy klela:

„Krucinál, to jsme v hajzlu!" Holanďan mohl teď už jen zoufale hledět na plápolající vůz. „To je teda tím podělaným navrch."

Bormann byl upřímně vyděšený. Tvář mu zpopelavěla, očima přeskakoval z Van de Bruga na Kuehna a zmateně koktal: „Co... Co my teď, prosím vás, budeme dělat?" V jeho hlase znělo skutečné zoufalství.

Van de Brug mu nedokázal odpovědět. Ani on nevěděl, co dál. Už se daly rozeznávat výkřiky ruských pěšáků. Hlasy zněly opile, vojáci před útokem fasovali vodku.

„Sláva Krasnoj armiji!" Jejich útok byl na spadnutí.

Bormannovi odpověděl Kuehn:

„Budeme potřebovat pomoc vojáků Wotanu." V té chvíli už se nákladák, který je měl dovézt k Havole, úplně rozpadl.

„Musíme jim udělat nabídku. Prostě je podplatíme. Řekl bych, že deset dolarů pro každého bude stačit." A výmluvně se podíval na zamyšleného Van de Bruga. „Musíme si ale dát pozor na toho hromotluka. Myslím, že se jmenuje Schulze, a taky si myslím, že nás zrovna nemiluje."

„Jo, to bude pravda," kývl Van de Brug, který jako by se právě probral z letargie. Ruská střemhlavá letadla už zmizela, poslední z nich odlétalo směrem na východ. Do prostoru Továrny začaly dopadat granáty ruského dělostřelectva.

„Nejdřív ale musíme udělat to nejdůležitější. To znamená zmizet z téhle smrtící pasti."

„Nebude mít velitel našeho pěchotního praporu nějaké námítky?" zeptal se Bormann. Holanďan se na něj podíval jako na prostáčka božího a cynicky prohodil:

„Copak nemáte všech pět pohromadě, Bormanne? Ten chlap je přece podplacený vašimi dolary! A jakmile to jen půjde, sám taky zdrhne. Jeho prapor může fungovat i bez něj. Celá ta naše připravená akce jde stejně do hajzlu."

Bormann na něj hleděl zcela šokovaný. Poprvé za celou dobu, kdy opustili bunkr, si naplno uvědomil, že jeho představa další etapy útěku byla asi mylná. On se bez těchhle dvou důstojníků zřejmě neobejde! Jenže — nic se neří tak horké, jak se uvažilo, připomněl si staré úsloví. Jestli mu nebudou k ničemu tihle dva, může se naopak hodit ten obrovitý poddůstojník Schulze. Vypadá dost prostoduše. Třeba se dá snadno zmanipulovat. Ten by se možná dal poslat i pro „deset deka semtele", jak se u nich doma v Meklenbursku říkávalo. Nahlas však jen poznamenal:

„Ještě uvidíme.“

Van de Brug se na něj pohrdavě podíval:

„No... vy těžko něco uvidíte, ale nemějte strach, my vás z tohohle srabu dostaneme! Hlavně se připravte k odchodu! Jakmile skončí bombardování, bude to znamenat, že začíná útok ruské pěchoty.“

„Ano,“ kývl pokorně Bormann. Díval se však k zemi, takže ti dva nemohli vidět výraz jeho temných očí.

Opodál se s kamarády domlouval Schulze: „Jakmile palba skončí, všichni odtud budou chtít vzít roha. Ti tři hajzlové nás zatím potřebují, protože přišli o nákladák. Nesmíme se od nich dát zblbnout.“

Dělostřelba skutečně zčistajasna skončila. Kolem se rozhostilo napjaté ticho. Pak z dálky zazněl první, zatím slabý pokřik ruské pěchoty: „Urrá! Urrá!“

Schulze jen zavrtěl hlavou. V téhle chvíli nebyla přece ruská pěchota chráněná vlastním dělostřelectvem! Tomu sice chyběla logika, ale jeho starost to nebyla.

Vojáci německého praporu vyskákali z úkrytů a úzkých okopů a připravovali se na střetnutí s útočníky. Většinou to byli velmi mladí muži, spíš chlapci, nebo naopak o dost starší generace. Prostě to poslední, co se dalo z německých rezerv vyškrabat. „Jsou to samí chudáci,“ poznamenal Matz. „Druhořadý vojenský materiál. Vojáci na baterky.“ Schulze přikývl:

„S tím se nedá nic dělat. Oni ale pro nás něco udělat můžou. Můžou nás krýt, až se odtud budeme stahovat.“ Pak si vzal samopal, zkontroloval zásobník a důkladně si celou zbraň prohlídl. Zdálo se, že všechno je v pořádku. „Matzi, vem si ostatní na povle a odveď je! Dej pozor na slečnu!“

„Rozkaz,“ sykl předpisově Matz a posunkem naznačil ostatním vojákům, aby ho následovali. První skupina se okamžitě za něj vydala. Schulze se samopalem na prsou zůstal na místě.

O několik desítek metrů dál se zvedli Rusové a dali se do běhu. Jejich bajonety se zaleskly v ranním slunci...

Schulze zatím v duchu klel a nahlas si říkal:

„Jsou to volové!“ V té chvíli velitel německého praporu zvedl nad hlavu signální pistoli a stiskl spoušť. K obloze vylétla světlice a vlekla za sebou bílý pruh. Prásk...! Světlice vybuchla jasným rudým plamenem. Na tenhle signál obránci čekali. Spustili palbu.

Pušky práskaly, kulomety rachotily.

Ztráty byly na obou stranách...

Ruský útok byl k nezastavení. Za zabitými vojáky nastupovali další a další. Schulze se obrátil k druhé skupině a naznačil jim, aby i oni šli za Matzem. Museli zdolat trosky, které se válely po celém Kaiserdamm. Ulici lemovaly jámy vyryté od bomb a granátů. V jámách bylo relativně bezpečno, ale ulice, pokrytá troskami i mrtvými těly civilistů i vojáků, byla vystavená střelbě a bombardování nepřítelů.

Schulze seskočil do jámy, ale snažil se nespadnout příliš hluboko. Potřeboval mít přehled o tom, jakým směrem utíkají jeho vojáci. Ke svému úžasu zjistil, že s posledními muži Wotanu utíká i Bormann.

Reichsleiter najednou začal zpomalovat a ohlížel se, jako by chtěl zjistit, kdo ho sleduje. Když uviděl uspiněný obličej obrovitého Schulzeho, s úlevou vyhrkl:

„Á to jste vy!“

Schulze měl sto chutí mu říct:

„Kdo by to asi tak měl být. Winston Churchill?“ Včas se však ovládl. Bormann se zařadil mezi vojáky, bylo jasné, že chce být od oněch dvou důstojníků co nejdál. Schulzemu to začalo docházet:

Bormann už Arnikovi a Holand'anovi nevěří. A teď potřebuje Schulzeho a další vojáky Wotanu... I když to byla dost ošemetná situace, Schulze z toho všeho měl kupodivu docela dobrý pocit. Třeba z toho budou koukat prachy jak pro něj, tak pro kamarády! A tak vesele Bormannovi odpověděl:

3.

Po několika střetnutích s ruskými hlídkami dospěli k Havole, nad jejíž hladinou i okolím se už celé odpoledne převalovala vlhká, nepříjemná mlha. Šedivý závoj tlumil zvuky bojů, o nichž si vojáci mysleli, že už jim unikli. Ve stísněném mlčení, které kolem panovalo, bylo cosi neznámého, možná až přízračného. Heidi se vedle Matze celá třásla a šeptala:

„Tohle místo se mi vůbec nelíbí, pane rottenfiihrere! Tohle není žádné jaro dostali jsme se spíš do zimy.“ A ještě víc se rozklepala.

Matz se na ni unaveně, ale povzbudivě usmál:

„To se vám jen zdá, slečno. Nemějte obavu! Hned jak najdeme ty čluny, vyrazíme pryč z tyhle pr...,“ zarazil se a slušně dodal: „z tohohle srabu.“

Ozval se Bormann:

„Fiihrer mi řekl, že akumulátorové čluny budou blízko mostu na Kaiserdamm.“ Jeho hlas byl tichý a jakoby přiškrčený. I na něj působila podivná atmosféra krajiny a řeky pokryté mlhou. „Ty čluny nemůžou být daleko.“

Van de Brug na to nic neřekl. Přemýšlel teď o tom hromotlukovi Schulzem a jeho kamarádovi. Uvažoval o tom, jak se jich i těch ostatních zbavit. Bude to nutné dřív, než budou chtít na člunech vyrazit na západ. Bylo jasné, že Schulze se svými kamarády musí zemřít, ale současně bylo nutné brát v úvahu, že tenhleten hromotluk není žádný hlupák. Po celou

dobu bude určitě ve střehu. Je třeba zaskočít ho nečekaně jinak celou tu jeho partu nezlikvidují.

Skupina postupovala společně a držela se přitom potahové stezky. Očima se všichni snažili pronikat vlhkou, dotěrnou mlhou a Bormannův mozek jel na plné obrátky, když se snažil dostat se do blízkosti oberscharfuhrera Schulzeho. Chtěl

ho získat na svou stranu a s jeho pomocí se pak mnil zbavit obou cizích důstojníků SS. Ti dva mu opravdu naháněli smrtelný strach. Nebyli mu vůbec nakloněni a on to moc dobře cítil.

V čele skupiny šel Kuehn, samopal měl připravený ke střelbě. Blížili se k řadě letních vilek, které stály těsně u břehu. Patřily zřejmě bohatým Berliňanům, kteří tu daleko od prachu a rámusu hlavního města trávili před válkou letní měsíce. Tak to alespoň Kuehnovi připadalo... Ted' ovšem byly ty vilky podle všeho opuštěné. První z nich někdo zjevně vyraboval. Dveře domku byly vylomené, okna rozbitá a rozmlácený nábytek byl roztahán po okolním trávníku. Zjevně pěstěný trávník byl podupáný a své vykonaly i pásy tanků, které tu vyrvaly do půdy široké pruhy. Pod vilou bylo malé, jistě soukromé přístaviště, ale po nějakých akumulátorových člunech tu nebylo ani stopy. Kuehn vztekle zaklel a vydal se na další cestu.

Bormann si řekl, že ted' by mohla být vhodná chvíle na to, aby kontaktoval Schulzeho. Ten jako obvykle zajišťoval týl skupiny a navyklými pohyby kontroloval situaci za svými zády. Bylo ale těžké prohlédnout šedivou mlhou... Bormann se obrátil k Van de Brugovi:

„Hauptsturmbannführere, já ted' zajdu do toho domu! Tam jistě bude záchod a já si rychle potřebuju ulevit."

„Copak se nemůžete vyčurat venku jako my všichni?" odbyl ho Van de Brug.

„Já se nepotřebuju jen vyčurat."

Holandan tedy jen mávl rukou, jako když pan řidič dává nějakému záčkovi svůj souhlas.

„Tak běžte,, ale ať jste hned zpátky! Jinak jdeme bez vás."

„Ano, pospíším si. Děkuju vám." Bormann svižně vykročil k vile, ostatní šli pomalu dál. Uvnitř domu už reichsleiter nespěchal. Zastavil se ve vstupní hale a čekal, kdy se přiblíží Schulze. Stál uprostřed místnosti, jejíž stěny byly vyzdobené obrazy, ted' rozbitými a potrhánými. Plátna obrazů byla na cáry, sklo zažloutlých portrétů zřejmě významných postav 19. století bylo roztřískané...

K vile se blížil Schulze. V mohutných tlapách si pohrával se samopalem, jako kdyby to byla hračka. Rozhlížel se na všechny strany.

„Oberscharführere," sykl Bormann. Schulze se zastavil, podíval se směrem, odkud hlas přicházel a vyštlkl:

„Co je?"

„Pst!" sykl znovu Bormann. „Pojďte sem, prosím vás!"

Schulze udiveně zavrtěl hlavou a vykročil k vile. Jeho zpocený obličej vyjadřoval nezměrný údiv:

„O co jde?" řekl naschvál tvrdě a tázavě upřel oči na stranického pohlavára.

„Byl bych rád, kdybyste mi vy a vaši vojáci pomohli." Mluvil rychle, protože se obával, že se vrátí Van de Brug, aby se po něm podíval.

„Proč...? Na co potřebujete naši pomoc? Vy jste přece velký zvíře a my jsme jen obyčejný frontáci, nic extra."

Bormann si nervózně olízl rty a pak zašeptal:

„Jsou tu ti dva esesáckí důstojníci Van de Brug a Kuehn. Myslím, že na mě něco nefér chystají. Jsem si tím jist."

Schulze lhostejně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Mě se to přece netýká... Ve skutečnosti však už jeho mozek jel na plné obrátky. Ten nacistický pohlavár byl opravdu pořádně vystrašený a chtěl, aby mu vojáci Wotanu pomohli.

„A proč vám máme pomáhat zrovna my?"

Bormann si ťukl na náprsní kapsu:

„Tady je toho dost pro vás i pro vaše dobré kamarády." Na Bormannově hranaté tváři se perlil pot a Schulze viděl, že tenhle člověk je skoro u konce se silami.

„A co to je?"

„Peníze. Americké dolary. V dnešním Německu to představuje celé jmění."

Schulze by si to potřeboval trochu rozmyslet. A taky to nechtěl tomuhle oprýmkovanému pohlavárovi příliš usnadnit. Myslí si, že to má už do budoucna, i po porážce Německa, dobře zařízené! Nabídka dolarů však byla příliš lákavá. A tak se opatrně zeptal:

„Když vaši nabídku přijmeme co musíme udělat?"

Bormann se pousmál:

„Odzbrojit je a pak zlikvidovat. Taková je má představa. Přeběhlíkům se nikdy nedá důvěřovat. Zradili už vlastní zemi a ted' jsou ochotni zradit i tu zem, která je za vlastní přijala. A Himmler sám o sobě dost proradný neměl tyhle ty šmejdy nikdy do SS přijímat!"

Schulze si odfrkl a už se nadechoval k nějakému sarkastickému komentáři, když ho zarazilo vzdálené Kuehnovo zavolání:

„Tiše! Poslouchejte!"

Bormann utkvěl na Schulzem prosebným pohledem:

„Pomůžete mi, že?"

Schulze nebyl ochoten hned dávat tomuhle člověku jasnou naději:

„Vyspím se na to a všechno to ještě zvážím," zavrčel. Pak se obrátil a rozběhl se za skupinou. Vojáci se shromáždili kolem Kuehna, který se napjatě rozhlížel. „Co se děje?"

„Držte zobák a poslouchejte," vyjel na něj Kuehn. „Za tou druhou vilou je něco slyšet." Natáčil hlavu tak, aby se mu podařilo identifikovat zvuky, které ho zaujaly. Nedařilo se mu to. Soustředěním si hryzal spodní ret.

„Co s tím uděláme?" zašeptal Van de Brug a upíral oči do závoje mlhy. Ani si nevšiml, že už se Bormann vrátil.

„Těžko říct," odpověděl Kuehn. „Můžou to být naši, ale můžou to být i Rusové. Jedna věc je ale jistá: Jejich hodně. Jen si to poslechněte!"

Van de Brug přikývl. Snad poprvé od doby, kdy ho Schulze poznal, vypadal tenhle člověk opravdu znepokojeně, když váhavě pronášel:

„To je skutečně problém! Co teď? Jedině se zkusit tomu problému vyhnout. Protože jinak...“
„Něco se děje taky ve vodě,“ přerušil ho Schulze. „Slyším nějaký šplouchání.“
„Co když to jsou ty čluny, které hledáme?“ ozval se Bormann s nadějí v hlase a vrhl na Schulzeho významný pohled. Ten se však tvářil nevšimavě, když navrhl:
„Půjdeme tam a omrkáme to! Oni přece nevědí, že tu jsme. Takže jsme vůči nim ve výhodě.“
V jeho hlase zněla jistota a Matz jen poznamenal:
„To je asi jediná možnost. Nemůžeme tu věčně tvrdnout! Musíme se dostat přes Havolu dřív, než nás objeví Rusáci.“
„Máte pravdu,“ souhlasil Van de Brug. „Musíme přijít na to, co se dole na řece děje.“
Vydali se znovu vpřed. Šli v předklonu, zcela soustředěni, zbraně připravené k výstřelu. Nevěděli, zda nekrácejí přímo do nějaké pasti. Současně jim ale bylo jasné, že se musí dostat dolů k řece a pak pryč, dřív než bude pozdě. Jiná alternativa nebyla.
Jak se blížili k hladině řeky, slyšeli stále zřetelněji jakési hlasy a čvachtání ve vodě. Van de Brug zvedl paži. Všichni se okamžitě zastavili. Holandřan zašeptal:
„Jsem si jistý, že mluví německy a že chlastají. Slyšíte to cinkání skla?“
„To je pravda,“ kývl Kuehn. „Musíme se dostat blíž.“
Opatrně vykročili, hnání teď spíš zvědavostí než strachem. Co to může být za lidi, že si tu klidně popíjejí, zatímco z Berlína všichni berou před Ivany roha?
Najednou se mlha začala trhat a jedním z průzorů, který se v ní vytvořil, bylo vidět až dolů k Havole. Heidi vydechla údivem. Ve vodě stála spousta polonahých mužů i žen. Někteří na sobě měli modrobílá trička německého válečného námořnictva a opasky. Opile se smáli a mělčinou tahali k břehu bedýnky a různé skřínky. Jejich zbraně ležely nedbale pohozené na úzkém pruhu vlhkého písku na břehu. Průhled mlhou se ještě víc rozevřel a na okamžik se nabízel i další obraz. Podle něj bylo jasné, odkud tenhle celý náklad pochází: Byl to předválečný kolesový říční parník, který rozbitý uvízl na mělčině asi deset metrů od břehu. Horní paluba parníku měla díry po šrapnelech a všude byly vidět stopy po střelách. Pak se cáry mlhy zase spojily v jediný celek a všechno za nimi zmizelo.
Schulze si tiše hvízdal a prohodil:
„Ti chlapi v námořnickém si jistě pěkně užívají. Jsou ožrali jako děla.“ A mlsně si při pomýšlení na chlast olízl rty.
„To je hanebné,“ vyštěkl Bormann. „Chlastat a loupit! Co bude dál?“
„Tohle!“ ozval se za nimi pronikavý hlas. Všichni se překvapeně otočili. Za nimi stálo asi čtyřicet vojáků a hrstka žen. Díky polštářům z mlhy je nikdo neslyšel přicházet. Měli na sobě pomíchané potrhane a špinavé části uniformy německé armády a námořnictva. Všichni však byli po zuby ozbrojení. Za opasky i v botách měli nastrkáté ruční granáty, přes hrud' měli pásy s náboji a všichni svými zbraněmi mřikli na zaskočené vojáky Wotanu. „Hovada,“ zavrčel ostrý hlas, „Uhněte a pusťte mě, ať můžu projít!“ Před tlupou se protlačila obrovitá žena s krátce ostříhanými černými vlasy. Temné oči jí přímo plály. Stanula před vojáky Wotanu předpisově v pozoru, jako kdyby byla nějaký důstojník. Otráveně vyplivla zbytek doutníku, který kouřila, a v té chvíli se jí rozevřel dlouhý důstojnický plášť sahající až k jejím kotníkům.
Všichni zejména Schulze vydechli údivem. Takhle obryně byla odshora až po pás nahá! Bylo vidět velká, kývající se potetovaná ňadra s bradavkami nabarvenými na rudo. Prsa visela až k velkému, kovem pobitému opasku.
Žena se na příchodu podívala s pohrdáním, jako by měla před sebou zajatce:
„Tak poslouchejte, vy neduživí poseroutkové, okamžitě odhodte zbraně!“
„Ale vy jste Němka,“ ozval se Bormann. „A my taky. Měli bychom tedy.“
„Drž hubu!“ vyjela na něj. „Nebo ti tupou žiletkou ušmíknu kulky.“ Chraplavě se zasmála a ostatní se k ní přidali. „Já jsem Sarah Židovka. A tohle jsou lidi z mého oddílu, kterej si říká Svobodný sbor Havola. Hlásáme věrnost jedině sobě samým nikomu jinému. Tak odhodte ty zbraně, jinak bude zle!“
Nemusela to říkat ještě jednou. Vojáci Wotanu věděli, že se musí podřídít. Neochotně odhazovali své zbraně a Sarah je sledovala vítězným pohledem. Výraz jejich blyštících se temných očí nevěstil nic dobrého...

4.

Velká vila byl plná mužů a žen ze Svobodného sboru Havola. Byly tu typy všeho druhu: vojáci, námořníci, letci i hrstka civilů, přičemž ženy mezi nimi vypadaly stejně drsné a odpudivé jako jejich mužské protějšky. Někteří chlapi hráli na harmoniky, jiní chlastali a věnovali se německé karetní hře skat, při níž — jak to bývá zvykem ze všech sil mlátili kartami o stůl. Drsně vyhlížející ženy se zarudlými tvářemi se k sobě tiskly a tančily. Líbaly se navzájem a při výměně gramofonové desky vždycky zatleskaly. Na rozbitém kanapi se miloval s nahou ženou jakýsi námořník. Její nohy mu objímaly šiji a publikum kolem tleskalo. Dost z přítomných trávilo čas tím, že si navzájem hledali vši. Muži i ženy... Svílekali se přitom až do pasu a nalezené vši drtili mezi nehty. Vládla tu jakási pološílená rozjařenost, sex a naprostý chaos. Jedině ve chvíli, kdy v blízkosti prošla Sarah, projevilo se u přítomných něco jako obavy a respekt. Sarah odvedla vojáky Wotanu do místnosti uvnitř vily. Kdysi to asi byla vstupní hala, kde páni domu o sobotních večerech vítali své hosty lehkým šampaňským a jemným pečivem. Nejspíš se tu vedly vznešené debaty o kosmu a posledním pohybu cen na burze. Teď to bylo ale všechno zničené. Gobelíny na zdech byly na cáry, sedací kouty rozmlácené a v rohu haly se dokonce kupily výkaly.
Sarah se majestátně usadila v čele dlouhého stolu na vysoké dřevěné sedačce, která připomínala trůn. Její odhalená ňadra se přitom obscénně třásla. V téže chvíli jako by to bylo načasované se otevřely dveře a do nich vstoupila pohledná mladá žena s podnosem, na němž se blyštěl zlatý pohár. Ten byl určen pro Sarah. Majestátní žena za stolem typicky mužským pohybem vzala jemně ženu za bradu a pak ji pleskla přes zadek. A potom

zvedla pohár a zvolala:

„Ať nám život rychle utíká!“ Místností se rozlehl její drsný smích a Sarah vzápětí na jeden zátah obsah poháru vyprázdnila. „Je to jako rána z kanónu,“ dodala. „Konec a žabožroutský šampaňský to je kombinace, kterou nic nepřekoná.“ A ne zrovna čistou dlaní si otřela ústa, než se obrátila k vojákům Wotanu: „Teď mi dovoluňte podat vysvětlení. Ať víte, kde jste se to octli!“ V jejím hlase najednou zazněl naprosto věčný tón.

Vojáci Wotanu tedy čekali.

Sarah se ďábelsky zašklebila a spustila:

„Jednoduše řečeno jsme krysy, který opustily loď. Dezertéři, uprchlíci z koncentračních táborů... jako jsem například já, šmelináři, pasáci, prostitutky, lesbičky.“ Při tomhle slově sklopila cudně oči a Schulze si řekl: To se asi týká i jí...

Mimoděk se ochránářsky přitiskl k Heidi, ale dívka byla tak špinavá a oblečená do takových hadrů, že našťastí vypadala jako obyčejný pěšák. Mezitím Sarah končila: „Jinými slovy představujeme průřez vznešeným německým národem.“

Chvilu čekala, zda na její slova bude někdo reagovat, a když všichni mlčeli, pokračovala:

„Jaké jsou naše plány do budoucna?“ Pak si sama lakonicky odpověděla: „Přežít. To je všechno. Jsme připraveni nedovolit nikomu a ničemu, aby se nám postavil do cesty. Když se o to někdo pokusí ať chlap nebo ženská zhebne.“

Špinavým ukazovákem si přejela pod hrdlem, aby bylo jasné, co má na mysli.

„Loupíme, samozřejmě. Máme tu spoustu věcí. A máme taky možnost dostat se na druhou stranu Havoly, což hlavně zajímá ty prevíty, který chtějí zdrhnout.“

Matz vrhl významný pohled na Schulzeho a ten mu pohled opětoval. To mohlo znamenat, že tahle hromotlucká lesbička má ty akumulátorové čluny...

Žena zatím pokračovala:

„Dá se toho tady v okolí ještě dost narabovat. Až sem přijdou Rusové, budeme mít možnost vyrabovat celej Berlín, kterej patří k nejbohatším hlavním městům v Evropě.“ Vznešeným pohybem rozevřela náruč a velká ňadra se jí znovu zavlnila.

Pak se její oči zúžily, když se na svém trůnu naklonila vpřed:

„Tak co mi na to řeknete? Chcete se s námi dát dohromady?“

Nikdo neřekl ani slovo. Ženina tvář zrudla zlostí:

„Tak se vymáčknete! A fofrem! No tak!?“

Situaci zachránil Schulze. Všichni ostatní se báli jakkoli reagovat, Bormann se dokonce nepokrytě třásl.

„Samozřejmě, že se s vámi dáme dohromady. Taky co můžeme ztratit? Přes Havolu se dostat nemůžeme, protože nemáme žádný člun. Takže si můžete být jistá: Jdeme s vámi!“ A zešířila se na Sarah usmál.

Pronikavě se na něj podívala, jako by si ho chtěla důkladně prohlédnout. Byl jí zjevně sympatický, líbil se jí.

„Pojď sem,“ pokynula mu.

Schulze odsunul vojáky, kteří mu stáli v cestě, a vykročil k Sarah. Ta k němu vztáhla paži a stiskla mu rameno. Stisk byl tak pevný, že dokonce i Schulze sebou trhl.

„Máš pevný rameno,“ utrousila a dřív než se vzpamatoval, zajela mu rukou do slabin. „No teda!“ vykřikla nadšeně, když mu stiskla varlata. Teď si ale

počínala jemněji než když mu hodnotila rameno. „Máš toho v trenýrkách docela hodně!“ Pak ruku odtáhla a Schulze si ulehčeně oddechl. V té ženské snad sídlí sám ďábel! Oč jí vlastně jde?

Jeho úvahy však přerušila ona mladá žena, která před chvílí přinesla pohár. Teď znovu otevřela dveře, nahlédla do místnosti a rychle řekla:

„Sarah! Ruský dělový člun. Už zase!“

Sarah v tu chvíli zapomněla na Schulzeho a okamžitě vstala. Vykročila k oknu a přes rameno zavelela:

„Řekni těm našim dobytčům, ať se ztratí z dohledu a zavrou zobáky. A vy tady,“ rozhlídla se, „taky držte hubu!“

„Ano, Sarah,“ vyjekla mladá žena a zmizela.

Vojáci Wotanu sebou pro jistotu práskli na zem. Sarah se za záclonou dívala ven. Schulze se za ní taky pokoušel něco uvidět. Po hladině se blížilo malé plavidlo se staromódním vysokým komínem, z kterého se valil hustý černý kouř.

Paluba byla doslova obsypaná rudoarmejci. Sarah Schulzemu zašeptala:

„To je bývalý havolský výletní parník. Minulý týden ho zabrali Rusáci. Teď po řece pluje jako strážní plavidlo a chytá uprchlíky nebo jiný podobný typy. Asi mají na svědomí tu loď, z který si vybíráme zásoby. Naši námořnický chlapi ji přitáhli blíž k nám.“

„Myslíte, že se sem Ivani ještě vrátí?“ zeptal se Schulze, když plavidlo zmizelo v mlze.

„To nevím. Možná bychom si s nimi poradili, ale oni mají na palubě sedmapadesátimilimetrový dělo. Bůhví, kde ho sebrali. A to my nemůžeme...“ Najednou zmlkla, protože plavidlo se znovu z mlhy vynořilo a mířilo teď přímo k rozbitému kolesovému parníku. „Do prdele,“ hlesla.

S hbitostí, která by se u tak hmotné ženy jen těžko předpokládala, proběhla místností a mezi dveřmi zařvala:

„Tak mě, vy dobytkové, poslouchajte! Vypadá to, že Ivani si to šněrujou přímo k nám.“ Všichni se začali rychle shánět po svých zbraních, dokonce i ona nahá dívka, která se oddávala na kanapi sexuálním hrátkám.

Sarah se obrátila k vojákům Wotanu:

„Vy sebou taky mrskněte! Jste s námi na jedny lodi, ne? Snad je vám jasné, co by se stalo, kdybyste padli do rukou Ivanů. Zvláště vy důstojníci SS!“ A ostrým pohledem sjela rozřeseného Bormanna. „Dali by si na vás záležet.“

Bormann v té chvíli ještě víc zbledl.

Z hromady na velkém stole si Schulze a Matz vzali své zbraně, Heidi vtiskl mezi sebe a přikrčení proběhli pod okny. Stačili zahlédnout, že obávané plavidlo se hlemýžďí rychlostí probíjí mlhou.

„Poslouchejte vy dva," zašeptal Schulze, který si byl vědom toho, že veškerá pozornost obrovité podivínky je soustředěna na blížící se plavidlo, „musíme se co nejrychleji z tohoto loupežnického doupěte dostat pryč! Musíme se o to aspoň pokusit."

Matz bleskově přikývl:

„Jo, tady to pro nás smrdí."

„A Bormanna vezmeme s sebou. Zatím si ho podržíme při sobě. Má prachy doláče. A ty my budeme potřebovat, jestli se teda dostaneme na západ."

„A co ti dva?" Matz to jen zašeptal, protože sledoval ruské vojáky, kteří se z můstku snažili svými dalekohledy obhlédnout břeh. Schulze mu svým obrovským ukazovákem naznačil, co si myslí, a zamručel:

„Tohle... Jestli s nimi máme něco udělat, tak jediné tohle. Jiný řešení neexistuje."

„Souhlas..."

V té chvíli motory plavidla znovu zabraly naplno a muži z můstku se sesunuli dolů. Rozbitému kolesovému parníku nevěnovali žádnou pozornost, možná ho v mlze docela přehlídli. Každopádně odpluli...

„Dejte si pohov," obrátila se ke svým lidem Sarah a drsným hlasem dodala: „Žijeme, abysme jindy mohli bojovat. Tak už je to na tom světě zařízený." Uchechtla se a vyplivla zbytek doutníku.

Někdo si ulehčeně oddechl a někdo se neslušně zachoval. Tím přítomní dali najevo, že je tohle pro ně uzavřená kapitola.

„Teď zase vraťte zbraně na hromadu," řekla Sarah vojákům Wotanu, „a běžte pomáhat při vykládání toho parníku! Potom ho odstrčíme na hlubší vodu a on se potopí. Ivani si toho možná ani nevšimnou."

Van de Brug a Kuehn se nejřív tvářili odmítavě, ale pak je to přešlo a připojili se k ostatním. Schulze taky odložil samopal a chystal se udělat totéž. Vtom mu Sarah řekla:

„Ty tam nechod!" Otočil se a podíval se jí přímo do očí. „Pro takového bejka, jako jsi ty, mám něco jiného."

Schulze odpověděl, jako kdyby předem kapituloval před vším, co žena v budoucnu řekne:

„Tlačte, přikázal král a všichni poslušně srali, protože slovo krále bylo zákonem."

Žena se zašklebila:

„Jo, to jsou správná slova, kamaráde! Půjdeš se mnou. Chci tě seznámit s někým, kdo je pro tebe jak dělanej. Tudy..."

Vznešeně se nesla mezi lidmi, hlavu hrdě vztyčenou. Nadra se jí pod dlouhým pláštěm natrásala. Došla ke dveřím na druhém konci haly a k Schulzeho úžasu na ty dveře zaklepala.

„Vstupte," vyzval je jemný, takřka něžný ženský hlas. Sarah si rukou přejela po vlasech, jako by se chtěla ujistit, že není rozčuchaná, a pak se její široká tvář rozzářila milým úsměvem. Přes její rameno Schulze zahlédl mladou blondýnku s rozdychtělými očima a smyslnými nalíčenými rty. Levou polovinu příjemné tváře ji hyzdila zjevně čerstvá jizva.

Vzadu za sebou Schulze slyšel hlas jakési opilé ženy. Taky zřejmě nahlédla do dveří a teď šeptala:

I „Ona je úžasná. Jako kůzle! A ta židovská kobyla jí vždycky někoho přivede. Hlavně že to má kalhoty a přitom po ní šíjí všechny ženské."

„Má milá Doro," zavrkala skoro něžně Sarah, „někoho jsem ti přivedla. Aspoň na dnešek. Myslím, že to bude dobré..."

Má dobré vybavení. Aspoň podle mého odhadu." Pak ustoupila stranou, aby bylo na Schulzeho vidět. Ten teď celý zrudl a snad poprvé ve svém životě byl v podobné situaci úplně vyvedený z míry. Cítil se naprosto jako chovný býček. Mladá blondýnka si ho dlouho prohlížela, a pak si zvolna jazykem přejela nalíčené rty:

„Já ho беру. Jako bejk vypadá dobře."

5.

Vojáci Wotanu se shromáždili stranou od opilých příslušníků Svobodného sboru Havola. Bylo pozdní odpoledne a všichni se teď živili krající černého chleba a špekem, což zapíjeli pivem. Schulze jim už dopředu řekl, že se nebude konzumovat žádný tvrdý alkohol. Tuhle noc by měli být střizliví.

„Tak se s ní holt dneska s prominutím vychrápu," řekl před ostatními Matzovi, který namítl:

„Já si myslel, zeje to partnerka tý velký Židovky."

„To určitě je, ale má zkrátka ráda i chlapy. Ta velká Židovka je z ní celá pryč a nabeton je schopná udělat všechno, co si ta malá mrcha bude přát. Los teda padnul na mě a Sarah rozhodla, že si v noci s tou blondýnkou zatancuju matracovou polku."

Matz jen zafuněl:

„To přece nemusí být tak zlý. Já osobně mám ve svých plnicím peru tolik inkoustu, že nevím, odkud bych měl začít psát."

Na to Schulze nereagoval.

„Chci, aby si ta parta Svobodného sboru myslela, že jsme na jejich straně. Musím je prostě ukolíbat, aby měli pocit jistoty třebaže falešný." Potom Schulze ztišil hlas: „Dneska v noci musíme vzít roha a sebrat s sebou i Jeho Vašnost."

A aby nebylo mýlky, koho tím myslí, kývl směrem k Bormannovi. Ten ve společnosti dvou cizích důstojníků SS a hejna opilých dezertérů, pasáků a prostitutek působil velice nešťastným dojmem.

Vtom se ozval další z vojáků Wotanu:

„Jenže nemáme žádný čluny..."

Schulze kývl:

„To je fakt. Já ale vím, kde je najdeme. Akumulátorový čluny jsou tamhle za ohybem řeky v rákosí a křoví."

Heidina tvář, mazaná maskovacím krémem a vrstvou špíny, se rozzářila:

„Takže budeme moct z tohoto odporého místa opravdu zmizet!" A pohledem sjela na opilou ženskou, která si právě

vykasala sukni a začala vstojе močit jako chlap.

Matz se konejšivě dotkl Heidiny ruky:

„Jen klid, klid...," prohodil jako starostlivá máma.

„Tak už toho nech, ty chůvo," napomenul ho Schulze. „Teď se soustřeďte, spolkněte, co máte v puse a poslouchajte, co vám řeknu! Hned jak se vydám za tou svou akcí — jak jsem vám o ní říkal tak ty, Matzi, půjdeš s Heidi ven, nějakou záminku už si vymyslíte. Musíte pro ty čluny. Je možný, že je bude někdo hlídat, ale já pochybuju, že tihle sráči jsou schopný tam nějakou stráž postavit." A s pohrdáním se podíval po opilecky přitroublých obličejích neholených a dávno nemytých chlapů i odpudivých ženských. Pak se obrátil k dalším vojákům Wotanu: „Vy Mannemanne a Hatzi nějakým způsobem dostaňte Bormanna stranou od toho Holand'ana a Amíka! Pokud to půjde, snažte se to udělat nenásilně." Oba vojáci kývli na souhlas. „Vy ostatní pak budete Bormanna krýt. A to důsledně! A dostanete se s ním ke člunům..."

„A co vy?" zeptala se s obavami Heidi. „Co bude s vámi?"

Schulzeho ta její starost až dojala, ale nechtěl to na sobě dát znát:

„Žádný obavy, slečno! Já se o sebe umím postarat. Jestli totiž nedokážu zvládnout tu nymfomanku a lesbičku v jedny osobě, taky se může stát, že zaklepu bačkorama a bude ze mě krásná mrtvola."

„Nemluvte tak," zašeptala Heidi a stiskla mu dlaň, obrovitou jako lopata. „Víte přece, že se o vás všichni bojíme!"

„Ó ty svatá prostoto," zašklebil se Matz. „Já z toho snad začnu menstruovat," zapištěl falzetem.

Sarah se rozzářila očekáváním, když nalévala poslední vědro horké vody do koupele „malé Dory", jak tady všichni této drobné blondýnce říkali. Ručník, různé přísady do koupele včetně voňavek — to všechno už bylo na místě.

„Všecko připraveno!" ohlásila Sarah. „A nejdřív masáž!"

Dora okázale zívla, jako by se nesmírně nudila. Vsunula mezi šarlatové rty kousek čokolády a rozložila se na stole:

„Když to musí být..."

Sarah s námahou polkla. Pak položila své velké dlaně na půvabné tělo své milenky a obdivovala se její krásné nahotě.

Potom s vervou začala hníst malá Dořina ňadra a její ruce se přesunuly k rozevřenému klínu. Cítila, že se v ní začíná zvedat vlna žádostivosti. Dora jako by si toho nevšímalá. Natáhla ruku ke krabičce s ukořistěnou čokoládou a v ústech, která vypadala nenasytně, zmizel kousek griliáše.

Sarah si povzdychla. Proč nedokáže tuhle malou rozkošnou bestii zcela uspokojit? Všichni ostatní ať muži nebo ženy měli z obrovité Sarah strach. Všichni se jí báli, jenom Dora ne.

Obrátila Doru na břicho a dala se do masírování hýždí. Prožívala přitom něco jako smutné vzrušení. Zálibně se prsty dotýkala obou Dořiných pružných půlek a pak každou z nich něžně políbila. Potom se její pohyby zastavily a Sarah se zeptala:

„Opravdu to musí být?"

Dora se natáhla pro nový kousek čokolády a nechápavě prohodila:

„Co jako?"

„Vždyť víš... Dneska s tím velkým chlapem."

Dora na ni chladně pohlédla a odměřeně zasyčela:

„Chceš mi snad zkazit jedno z mých malých potěšení? Copak ti nedávám to, co po mně chceš? No řekni!"

Sarah sklopila hlavu:

„Omlouvám se, Doro," zašeptala.

„Tak mlč!"

„Ještě jednou se omlouvám."

„Nech už těch řečí! Teď tu koupel."

Urostlá Sarah Doru lehce pozvedla v mohutném náručí. Pomalu nahou blondýnku vložila do pěnící se teplé vody a začala ji omývat mýdlem. Dora přitom nezapomněla sáhnout po další čokoládě. Chovala se vůbec tak, jako by tu snad ani žádná Sarah nebyla.

Obrovitá Sarah se jen smutně usmívala, když přejížděla mýdlem po obdivovaných ňadrech a sama nedokázala pochopit, jakou to má Dora nad ní moc. A nudící se blondýnka bezmyšlenkovitě konzumovala čokoládu...

Velká vila teď tonula v tichu. Její opilí obyvatelé se rozvalovali mezi rozbitými sklenicemi, prázdnými láhvemi i zvratky. Bylo slyšet jen tiché skučení větru ve větvích stromů a chrápání námořníka, který usnul v rohu místnosti na stole, zabalený v tlustém sametovém závěsu. Sarah přešla místností. Pohybovala se na své rozměry obratně a takřka neslyšně. Mířila tam, kde odpočívali vojáci Wotanu.

„Tak jdeme!" zašeptala Schulzemu. Ten sice předstíral spánek, ale ve skutečnosti na tenhle okamžik čekal. Dělal ovšem, že se těžce probouzí. Pak se mu to jakoby podařilo, vstal, protřel si oči a zavrčel:

„To je teda zatracenej život!"

„Neztrácej čas," prohodila přísně Sarah. „Ona to teď chce... A kdyby Dora nedostala co chce, bylo by zle!"

„Snad to nebude tak hrozný," odpověděl Schulze, a když pak šel kolem Matze, kopl ho do zdravé nohy, aby se ujistil, že kamarád nespí. Matz byl samozřejmě vzhůru. Věděl přece — stejně jako jiní vojáci Wotanu — že když se nedostanou pryč v téhle noci, tak už se jim to nikdy nepovede. Umřou v Berlíně...

Když se dveře do Dořina pokoje otevřely, vnikl do haly pruh žlutého světla. Potom ale znovu v hale zavládla temnota. Dveře se zavřely...

„Thalmanne," zašeptal Matz na urostlého vojáka, který ležel vedle něj. „Já a slečna teď mizíme. Vy budete velet tomu zbytku! A pamatujte: Musíte mít oči jako rys."

„Jasně," doplnil ho Thalmann vesele jejich oblíbeným úslovím: „Jako rys ostrovid."

„Jdeme," šeptl Matz a stiskl Heidinu ruku. Dívka poslušně vstala a vzápětí si oba přes boty natáhli ponožky. Potom se

vydali k zadnímu východu z vily. Nikdo jejich pohyb nezaznamenal. I otevřít a zase za sebou zavřít dveře se jim podařilo úplně tiše. Heidi se v chladném nočním vzduchu roztrásla. Ve vile přece jenom bylo dusno. „Nebojte se," zašeptal Matz.

„Já se nebojím, pane rottenfuhrere," vypravila ze sebe. „Zvlášť když jsem s vámi a panem oberscharfuhrerem." Matz jen tiše žasl. Vypadalo to tak, že milá Heidi jeho a Schulzeho považuje za pány světa. Matz si tak rázem připadal starší. Co nevidět jim Heidi možná začne říkat „strýčku"...

„Jdeme," zašeptal. „Zkusíme získat ty čluny." A oba vykročili do tmy.

Kuehn se musel pořád převalovat. Nedařilo se mu spát. Vadil mu pach špatného tabáku a zvětralého piva. A kromě toho mu mozek pořád musel jet na

plné obrátky. Ležel přece vedle Bormanna, který byl zárukou bohatství, spokojeného života v míru, pokud možná luxusní budoucnosti v některé z banánových republik a to až do smrti. Teď se ale nedalo nic podniknout, protože tu byla ta hřmotná Židovka s celou bandou hrdlořežů. To ovšem bylo k zbláznění...

Z druhé strany se šeptem ozval Van de Brug:

„Můžete spát?"

„Nemůžu."

„Já taky ne." Přitáhl se k Američanovi, takže se svými rty takřka dotýkal jeho ucha. „On si na dnešek naplánoval zdrhnutí jak víte!"

„To vím! Ale není mi jasné, jestli si ho naplánoval s námi nebo bez nás."

„Myslíte, že s námi táhne zajeden provaz?"

„Ano," odpověděl Američan. Pak se pokusil rozhlédnout. Oknem bylo vidět pruh stříbrného měsíčního světla. Bylo to málo na to, aby se tím budili opilci, ale dost na to, aby se potichu dalo prchnout. „Můžeme to zkusit a vzít ho s sebou," prohodil nejistě.

Holandan chvíli mlčel, jako kdyby o té možnosti vážně uvažoval. Pak řekl:

„Jenže on taky může udělat poprask!"

Potom se odmlčeli oba dva. Museli to promyslet.

Bormann začal pochrupovat.

Kuehnovi se zdálo, že venku slyší nějaké tiché kroky, ale pak tuhle myšlenku zavrhl, protože došel k závěru, že tahle opilá sebranka sotva asi staví nějaké hlídky. Tahle noc by tedy mohla být vhodná k tomu, aby s Bormannem zmizeli a nikoho přitom nevzburcovali!

„A co potom?" zeptal se Holandán. „Chlemtal celý večer pivo jako prase. Každou chvíli to na něj bude muset přijít půjde se ven vymočít."

„Třeba zase bude chtít na záchod. Kde to tady mají?"

„Nevím, ale až vstane, přidáme se k němu a sbalíme ho. Co vy na to?"

„Ano, to bude skvělá možnost," kývl po chvíli váhání Kuehn. „Nic lepšího mě nenapadá. Řekněme, že se to povede, ale," dodal rozhodně, „ven ho každopádně musíme dostat ještě před svítáním. Dneska v noci je naše poslední šance. Musíme prostě jít a nefňukat," připomněl oblíbené heslo.

„Jít a nefňukat," zopakoval Van de Brug. Pak se pohodlně natáhli na záda, ruce si založili pod hlavu a hleděli k nejasně se rýsujícímu špinavému a oprýskanému stropu. Měli přece tolik věcí k promýšlení...

6.

Dora v černých hedvábných kalhotkách ležela na prostorném lůžku pokrytém čistým bílým prostěradlem. Jako vždycky se cpala čokoládou. Kousek po kousku mizel v jejích smyslných šarlatových rtech.

„Tady je ten hřebec," prohodila nevrle Sarah, když Schulzeho strčila do dveří. Dora jí pokynem ruky naznačila, že má odejít, přičemž ale nespouštěla oči ze Schulzeho, který byl teď přece jenom vyvedený z míry. Nikdy dřív se v podobné situaci neoctl. Vždycky on se zmočoval ženy — a teď to bylo vlastně naopak. Obrovitá Sarah s jistým zaváháním vycouvala ven a zavřela za sebou dveře.

„Chtěla bych chlast," prohodila velitelsky Dora. „Nalej mi skleničku! A ty si dej taky trochu ohně do své krve!"

Ukázala na kameninovou láhev vedle hořící svíce. Rudé stínítko nad ní vytvářelo v místnosti zvláštní exotickou atmosféru.

Schulze nepotřeboval dvakrát pobízet. Pořádně si loknout to bylo to, co v téhle neobvyklé situaci potřeboval. Nejdřív nalil sklenku Doře a ona po ní natáhla ruku takovým způsobem, jako by pro ni nebylo nic samozřejmějšího. Jako by ji vždycky někdo obsluhoval. Pak zvolna usrkla a podívala se na Schulzeho přes obroučku sklenky. Její pohled byl nestoudný, vilný. Schulze si taky nalil a obsah do sebe naráz obrátil. Kořalka ho zahřála v hrdle natolik, že si musel odkašlat. A vzápětí pocítil, jak jeho útroby prostupuje očekávaný žár.

„Sundej si uniformu!" přikázala. „Všecko?"

„Boty si nech! Ráda na svém těle cítím dotek mužských bot. Nevím proč, ale je to tak."

Schulze se znovu zhluboka napil a pomalu si začal svlékat blůzu a košili. Dora sledovala každý jeho pohyb a pohled na jeho silné zarostlé paže jí zjevně přinášel uspokojení. Líbil se jí i mohutný hradní koš s mnoha jizvami po někdejších zraněních.

„Máš správný mužský pach," zašeptala. „Pot, uschlý bláto a mužství..." Pak se zarazila. Schulze si právě stahoval kalhoty a spodky. Ty z něj sjely velice rychle. Dora naprázdno polkla a volnou ruku vztáhla k jeho slabinám. Zdálo se, že v dlani chce jeho mužské orgány zvážit. „Sarah měla pravdu. Jsi fakt dobře vybavený hřebec."

Pak zavřela oči a zachvěla se žádostí.

„Vem si můj prsa," přikázala náhle potměšlým hlasem. „Polož na ně ty své obrovské tlapy a hned!" Zajel svými silnými prsty do jejích ňader. Hnědé bradavky se napjaly vzrušením a Dořina ústa se vášnivě pootevřela. Vzdechla. Schulze svůj stisk zesílil, žena se prohnula, hlava se jí zvrátila na postel.

Schulze se už cítil být pánem situace, a tak ostře přikázal:

„Dotkni se mě tam! A hned!"

Její ruka nejdřív zatápala po jeho zarostlé hrudi. Bylo znát, zeji dotek pevných mužských svalů velice vzrušuje. Pak se ale dlaní posouvala stále níž. Schulze se nad ní naklonil a začal jazykem laskat její bradavky. Střídal přitom obě ňadra a začínal je i sát.

Dořin dech se měnil na krátké ostré vzdechy. Prsty už našla to, po čem toužila. Zdálo se, že ji zachvátila úžasná radost. Jako by ještě nikdy v životě něco tak obrovského nenašla.

„Jo," vyhekl Schulze, když jí přestal líbat na prsou, „tohle tak často v životě neuvidíš, takovejhle inštrument!"

Nic na to neřekla a vlastně ani nemohla. Byla I toho všeho úplně v tranzu. Prsty lačně přebíhala po Schulzeho slabínách a v dlaní dál vážila varlata, která jí připadala až neskutečná.

„Ach můj bože," vydechla jenom.

Schulze ji hryzl do levého prsu a Dora se zachvěla rozkoší. Automaticky i ona stiskla... a Schulzemu se příjemnou bolestí zrychlil tep.

„Pozor, holka, pozor," sykl, „mám jen jedny kulky!"

Dora ho ale neposlouchala. Úplně propadla rozkoši. Něžně ho objímala a svými zpocenými prsty mu projížděla po celém těle.

Musel se vítězně zašklebit. Teď už ta ženská byla jeho, to mu bylo jasné, všechno tomu nasvědčovalo.

Mohl si s ní už teď pohrávat jak chtěl, ale on přitom musel myslet na to, jak tuhle noc nepromarnit, jak ji využít podle svých plánů. Předpokládal, že Sarah nešla spát. Bude určitě někde nablízku čekat, dokud její milovaná Dora se Schulzem neskončí. Potom by ale snad bylo možné odtud zmizet! Jenže někdo může držet hličku a být vzhůru. Zrovna tak Sarah nemusí pak spát. Schulze ale přece nemůže strávit celou noc s touhle chtivou nymfomankou! On i vojáci musí odtud vypadnout a překročit Havolu ještě před svítáním.

Musíš to, hochu, udělat tak, aby usnula, říkal sám sobě. Dej jí zabrat! Použij všechny figle, který znáš!

Po nahém těle se mu řinul pot. Odstrčil její lačné dlaně a vyštěkl:

„Vem si ho do úst!" Vlastně to bylo překvapující, že ho tahle rozmazlená ženská, která tu měla tak obrovskou moc, okamžitě poslechla. Její ústa byla jako horká výheň a v záři svíce se její zpoceně tělo přízračně lesklo. Schulze se dál bránil přílivu rozkoše. Chtěl se ovládat a Doru přitom doslovat utahat. Nemohl tedy skončit nějak moc rychle. Tahle zábava musela trvat delší dobu.

Chvilí ji nechal, aby ho ve slabínách líbala a pak ji okřikl:

„Už dost! A teď si sundej kalhotky!"

Vzrušením se až rozvzlykala, ale poslušně ze sebe černé kalhotky strhávala. A pak, aniž spouštěla oči z jeho ztopořeného údu, vydechla:

„A co teď?"

„Co asi," zavrčel. „Roztáhni nohy!"

„Ano, hned..." Její hlas se třásl. Zase rychle uposlechla a rozevřela svůj klín.

Vzal polštář a neurvale jí ho vrazil pod hýždě.

„Chci, abys tam dostala všechno, co tam patří," syčel. „A taky to tak udělám!"

„Ach můj bože," vzlykla zase. Její oči se leskly jako šílené, divoké vzrušením. Její zpocený obličej vypadal jako natřený vazelínou. „Ach můj bože..."

Zmocnil se jí.

Zaškála bolestí i rozkoší:

„To snad není možný!"

„Mlč," zařval a pleskl jí po tváři, jako kdyby propadal do živočišné vášně a nechtěl, aby mu ji Dora nějak rušila. Ve skutečnosti byl nad věcí a předváděl prostě jen představení, k jakému nikdy v životě nebyl nucen.

V následující půlhodině si s ní pořád ještě pohrával. Přitáhl si ji pod sebe a začal její tělo systematicky zpracovávat. Dopadal na ni jako buchar, svíjela se, několikrát dosáhla vrcholu a skoro pak až kňučela: „Já už nemůžu!" On ale neměl slitování. Znovu se nadzvedl a znovu se s ní divoce spojil. Postel už byla celá zvalená a nad vším dál zářilo mihotavé rudé světlo svíce.

„To už je moc!" vykřikla. Nepřestával. Věděl o sobě, jakou má výdrž, bez vyvrcholení to dokázal hezky dlouho, když chtěl. Uměl se skutečně ovládat. Dora už jen vášnivě vyla...

Schulzeho tempo se zrychlovalo a jí teď srdce bušilo jako o závod. Jako kdyby jí chtělo vyskočit z hrudníku. Poddávala se však dál neúprosnému rytmu. Chřela, ale její zpoceně tělo se dál rytmicky, třebaže v bolesti, přizpůsobovalo Schulzeho zběsilosti. Mumlala nesrozumitelná slova a nakonec se znovu rozkřičela:

„Dělej! Víc! Dělej!" Pak najednou vzdechla a celá jako by se zhroutila. Hlava ji klesla na stranu. Dora vypadala jako mrtvá.

Vzal ji teď docela opatrně do náruče, položil doprostřed postele a přikryl pomačkaným prostěradlem. Usnula ještě dřív, než svůj samaritánský čin dokončil.

Za dveřmi čekala Sarah. Když si uvědomila, že u Dory v pokoji všechno ztichlo a že je tedy asi už po všem, smutně pokývala hlavou a do očí se jí vhrnuly slzy. Pomalu vykročila ke svému lůžku, na které ulehne sama.

Schulze vyčkával. Slyšel Sarah odcházet. Pak se znovu rozhostilo ticho, přerušované jen kohosi chrápáním. Sálh po lůžku s kořalkou a uvědomil si, že se mu trochu třesou ruce. Přihnul si přímo z lůžka. Potom láhev ještě jednou zvedl,

jako by chtěl připít spící Doře, a zašeptal:

„Bylo to s tebou pěkný, to ti teda fakt můžu říct." Nakonec se ještě jednou zhluboka napil a na Doru už se ani nepodíval.

V tichosti se oblékl. Když si natahoval potrhanou blůzu, v úžasu už jen nade vším vrtěl hlavou: Ten svět se letos v květnu v Berlíně zbláznil! On se právě vyspal s lesbickou milenkou židovský šéfky gangu hrdlořežů a to všechno jen na krok od umírajícího Berlína. A proč? Kvůli prachům, samozřejmě. Kvůli prachům od nacistického pohlavára, který odtud bere roha.

Hovadiny! řekl si. Jsou to všechno hovadiny!

Připjal si pistolový pás a raději to všechno pustil z hlavy. Nějaké mudrování by stejně k ničemu nevedlo... Aby člověk přežil tenhle květen, musí brát

věci tak jak jsou — a nehledat v nich nějaký hlubší smysl.

Po špičkách, tiše vykročil ke dveřím. Pak je opatrně otevřel — a strnul. Tělnatá postava, kterou okamžitě poznal, si nehlučně hledala cestu mezi muži a ženami spícími na podlaze. Byl to Bormann. Schulzemu se z toho až rozbušilo srdce. Tušil, kam Bormann jde. Popíjel celý večer pivo, a teď si musí ulevit.

Schulze ustoupil do stínu. Viděl, že Bormann neodchází sám. Tiše ho následovaly ještě dvě postavy. Taky je poznal: Holand'an a Amik. Bormann je pro ně figura, kterou můžou v budoucnu využít aspoň tak si to Schulze říkal. A nebo je tu ještě jiná možnost: Ti dva byli vzhůru už delší dobu, věděli, že se něco děje, a teď si Bormanna hlídají, aby jim nepláchnul. A když se to domyslí, je jasné, že tenhle ten hlavoun nemůže pláchnout jen tak sám od sebe. Někdo se o něj musí postarat. Takže z toho plyne, že ti dva měli stejný plán jako Schulze: Ve tmě s Bormanem někam zmizet. A teď přišel čas, kdy se bude lámat chleba. Narazí na sebe ti, co zbyli z Wotanu a dva cizí důstojníci SS.

Schulze dál nečekal. Šel za svými kamarády. Většinou spali, jen Mannemann byl vzhůru. Okamžitě se posadil a v měsíčním svitu, který sem oknem dopadal, se dala dobře rozeznat jeho vyděšená ostře řezaná tvář:

„Ano, já jsem viděl, že odcházejí," vyhrkl ještě dřív, než Schulze něco řekl. „Nevěděl jsem ale, co mám dělat."

„To je v pořádku," uklidňoval ho Schulze. „Kdybyste něco podnikl, určitě byste tím vzbudil celou tu ožralou sebranku, co tu kolem nás chrápe. A měli bysme je na krku. Teď pojdte se mnou," dodal rychle. „Tyhle spící nádhery ať si klidně spí dál. Moc času nám nezbyvá..."

7.

Matz udělal to, co každý zkušený fronták, když si v noci zapálí:

Ukryl doutnající koneček cigarety v dlani, aby neprozradil svou pozici. U jeho nohou seděla v akumulátorovém člunu Heidi a klepala se zimou. Zašeptala:

„Myslíte, pane rottenföhre, že tam bude pan Schulze dlouho? Je taková zima..." Zahleděla se na vodní hladinu, v níž se odrážel stříbrný měsíc. Matz si říkal, že v téhle chvíli Schulze ještě možná pořádně vyvádí s Dorou, ale pochyboval o tom, že by bylo vhodné Heidi vykládat, jaké prasárny je schopen provádět s ženskou její obdivovaný oberscharfuhrer. Došel k závěru, že bude lepší o tom mlčet. Místo toho prohodil:

„Nemějte obavu! Jakmile... splní svůj úkol, bude tady jako na koni. Pak ještě před svítáním vyrazíme a vezmeme to směrem na západ."

„Ano," vydechla poněkud nejistě. „Myslela jsem, že se v bunkru zblázním. Bylo tam to pití..." Pak sklopila hlavu. „Bože, jak jsem ráda, že jdeme na západ! Má matka žije v Brunšviku a tam jsou Američani. A já tam budu v bezpečí. Už nikdy se nechci vrátit do Berlína."

„To vás teda chápu," řekl soucitně. Pak naposledy zatáhl z cigarety a oharek udusil o podrážku.

„Co potom budete dělat, pane rottenföhre? Máte rodinu, ke který můžete jít, až válka skončí?"

Rottenfuhrer Matz zdárně rozséval zárodky rodin už od roku 1939 a to v púltuctů evropských zemí. Už si ani nedokázal vybavit, kolikrát to bylo. A tak teď zavrtěl hlavou:

„Na rodinu nebyl čas. Strávil jsem šest let na frontě. Bojoval jsem."

Heidi se k němu obrátila a opatrně se dotkla jeho ruky:

„To je mi vás líto! Ale určitě najdete dobrou ženu, která bude výborná manželka a dá vám děti."

Matze ta slova šokovala. Neměl vůbec v úmyslu hledat „dobrou ženu". Dával přednost spíš těm špatným. A pokud jde o děti byl toho názoru, že jsou dobré jen na to, aby se pořád něčím cpaly, aby to pak z nich druhou stranou zase vylézalo. Co ale teď opravdu bude dělat, když se všechno totálně zvrtilo? Všechno, co znal, byl úderný pluk SS Wotan a válka. Krucinál, je to vlastně k vzteku!

Najednou sebou Heidi polekaně trhla.

„Támhle někdo jde," šeptla, když se zaposlouchala do tmy. „Slyším nějaké kroky."

„To asi bude Schulze a kamarádi." Matz rázem ožil, vstal a dodal:

„Máme to všechno naplánovaný." Pak se ale zarazil. Ten, kdo přicházel, byl Kuehn. Ano, Matz se nemýlil: Po potahové stezce se blížil dlouhý Amik se samopalem a ve svitu měsíce se dalo rozeznat, že tím samopalem míří přímo na ně dva!

Potom na ně vyštěkl:

„Poslouchejte! Oba! Žádný hlouposti. Odhodte zbraně! Oba! A fofrem!" A výhružně pohnul samopalem.

Matz jen nerad odhodil svůj samopal na zem. Heidi to udělala po něm. Pak se tázavě zadívala na Američana, jako by snad čekala vysvětlení tohoto podivného zvratu situace. Ze tmy se vynořil Van de Brug, který před sebou strkal vyděšeného Bormanna. Holand'an zavelel Matzovi a Heidi:

„Odvažte první člun a nastartujte!"

Kuehn souhlasně přikývl a nespouštěl dvojici před sebou z mušky. Matz i Heidi se neochotně dali do díla. Věděli, že je

Amík dobře hlídá.

Pod Matzem se rozkývala nevelká paluba člunu. Natáhl se ke spínači. Kontrolky se zeleně rozzářily. Očima vyhledal startér. Celé tohle plavidlo byl vlastně výletní člun poháněný baterií. V době míru si ho nejpíš najímaly zamilované dvojice. Matze napadlo, že by se mohl s Heidi pokusit odplout. Pak se podíval na tachometr a myšlenku na útěk okamžitě pustil z hlavy. Podle číselníku bylo jasné, že plavidlo může vyvinout nejvyšší rychlost deset kilometrů za hodinu. Oba v člunu by byli snadným terčem. Zemřeli by dřív, než by urazili pět metrů. Matz tedy váhavě stiskl knoflík startéru. S jemným, takřka neslyšným šelestem naskočil motor...

Kuehn se obrátil k Holanďanovi:

„Nacpi ho do člunu! A vy dva," kývl na Heidi a Matze, „odamtud vypadněte! A fofrem!"

Matz vylezl ze člunu a snažil se držet blízko Heidi, která stála se sklopenou hlavou. Bála se, že ji Bormann pozná. Matz si nejdřív myslel, že Kuehn chce zastřelit. Jenže tu bylo nebezpečí, že střelba vzburcuje Sarah a její bandity. A to by pro důstojníky SS mělo neblahé důsledky.

„Jestli to chcete přežít, tak nebudete nic podnikat aspoň do té doby, dokud nebudeme uprostřed řeky," řekl Američan. A zdravou nohou odkopl jejich samopaly do vody. „Pamatujte si: Stačí nějaká vaše pitomina a já vás můžu do vzdálenosti šedesáti metrů odbouchnout. Je vám to jasný?"

„Jasný," zabrumlal nešťastně Matz. Mozek mu jel naplno. Co teď? Nic ho však nenapadlo.

Van de Brug postřelil Bormanna do člunu. Když byli ve člunu všichni tři, Kuehn si sedl ke kormidlu. Samopalem však i teď mířil na bezmocnou dvojici na břehu. Van de Brug posunul rychlostní páčku

a malé plavidlo se téměř nehučně dalo do pohybu. Matz a Heidi všemu bez hnutí přihlíželi a dívali se, jak se od nich člun pomalu vzdaluje do tmy. Kuehn na ně pořád ještě mířil, ale ve skutečnosti už byl sám rád, že si může na chvíli vydechnout, protože zatím se všechno daří. Mají Bormanna — a to je jako mít jízdenku do budoucna. V dobrém rozmaru nešťastné dvojici na břehu zamával a anglicky zavolal: „Tak se tu mějte, cucáci!"

V té chvíli právě Schulze s kamarády dorazil na potahovou stezku. Hned mu došlo, co se tu asi stalo:

„Krucinál, ti hajzlové ukradli člun!"

Mannemann, který se zastavil vedle něj, zvedl pušku. Schulze mu rychle srazil hlavu k zemi.

„Vy jste se zbláznili, člověče? Nechceme přece celou tu sebranku vzburcovat! Ale taky tu nesmíme takhle trčet na místě jako blbci! Zkusíme nalít do těch dalších dvou člunů. Bude to o hubu, ale mohlo by se to podařit. Tak jdeme!"

Vojáci bajonety přetali lana obou zbývajících upoutaných člunů. Matz v prvním a vzápětí i v druhém člunu nastartoval stejně, jako to před chvílí udělal pod Kuehnovým samopalem. První plavidlo odrazilo od břehu a druhé je po chvíli následovalo. Oba čluny však byly přetížené. Vezly dvojnásobek váhy, než pro jakou byly zkonstruované. Vyvinout nějakou větší rychlost pro ně prakticky nebylo možné. Člun kormidlovaný Kuehlem se jím pomalu, ale jistě vzdaloval. Už se na stříbrné hladině skoro ani nedal rozeznat.

Schulze v duchu klel, ale věděl, že je bezmocný. Přesto se nechtěl myšlenky na pronásledování vzdát. Dokud alespoň mohl odhadovat, kde důstojníci SS s Bormannem přirazí k břehu a vylodí se, dotud měli vojáci Wotanu šanci na úspěch. Jestliže se ale člun s Bormannem definitivně ztratí ve tmě, je po naději.

„Chlapi, porozhlédněte se kolem sebe! Není tu něco přebytečného? Něco, co by se dalo vyhodit, aby se člunu ulehčilo?"

„A co takhle vyhodit tebe," navrhl Matz, aby trochu zmírnil napětí, které tu mezi nimi vládlo. Schulze však neměl náladu na vtipkování:

„Jdi do hajzlu, sráči!"

Byla tu spousta věcí, které se jevily jako nadbytečné: Někaké bedýnky, kanystr s olejem, balíčky s potravinami... To všechno letělo do vody, ale rychlost člunů se tím nezvýšila. Plavidla prostě byla přetížená lidskou posádkou.

Vojáci Wotanu však dál napínali oči do stříbrné mlhy nad hladinou. Nechtěli se vzdát představy, že svou kořist stejně dostihnou.

Uběhlo asi deset minut. Na břehu, od kterého se vzdalovali, najednou propukla střelba. Schulze se překvapeně otočil a potom vztekle zaklel:

„Krucinál! Ty hovada snad nemají v makovicích mozky!" Na potahové stezce bylo vidět řadu postav. Utíkaly a divoce střelily. Tu a tam se daly rozeznat i jejich zuřivé výkřiky. „Oni asi myslí svejma zadkama, a ne hlavou! Copak jim není jasné, že sem přilákají Rusáky? Už teď jsou asi všude na nohou. Od Havoly až po bunkr a Říšské sněm!"

Schulze měl pravdu a všichni se o tom brzy mohli přesvědčit. Zatím ale všichni mysleli především na to, aby dohonili člun s Bormannem. Ten se jím chvílemi na hladině objevoval už jen jako špatně rozeznatelná skvrnka. Schulze odhadoval, že jeho plavidlo se pohybuje sotva tak rychlostí pěti kilometrů v hodině. „Tenhle závod," říkal si smutně, „je ze všeho nej spíš prohranej..."

„Co se mnou chcete udělat?" zeptal se obou důstojníků SS Bormann. V nitru se o svůj osud obával, ale navenek se svou arogancí snažil oba vlastně zastrašit a připomenout jim svou starou autoritu.

Van de Brug se pousmál:

„A co si myslíte, pane reichsleitere?" Poněkud cynicky při tom ten titul zdůraznil.

„Chcete mě okrást?"

„Ovšemže chceme," odpověděl Holanďan, který se teď cítil být pánem situace.

„Tak si vemte peníze, až se dostaneme na druhý břeh a nechte mě jít." Věděl, že má celé jmění ve zlatých prutech ve Švédsku. Musí se tam ale nějak dostat.

„Obávám se, že takhle to nepůjde," poznamenal Van de Brug.

„Určitě ne," ozval se Kuehn. „Vy jste náš rukojmí, pojistka naší šťastné budoucnosti."

„Tomu nerozumím," zavrčel Bormann, protože jeho představa dobrého vývoje situace rychle vyprchávala.

„Já vám to povím," spustil zvolna Kuehn a prstem přitom ťukal do široké Bormannovy hrudi, jako by tak zatloukal hřebíčky do pomyslné rakve předchozích Bormannových představ. „Až si od vás vezmeme, co budeme chtít, odevzdáme vás na severu Britům. Myslíte si snad, že Britové nedají svobodu dvěma důstojníkům SS za to, že od nich do rukou dostanou významného pohlavára nacistického Německa? Já tedy si myslím, že jim tu svobodu dají." A chladně se usmál. Pak se ale najednou zarazil a vykřikl: „Proboha!"

„Co se stalo?" vyjekl poplašeně Van de Brug.

Kuehn ukázal směrem na východ. Prst se mu zřetelně chvěl.

„To je přece ten dělový člun! Ten ruský člun ze včerejška. Do prdele! Míří přímo na nás! „

8.

„Prásk!" Stříbrné šero proťal nachový plamen. Z přídě dělového člunu vyletěl bílý obláček. Zdálo se, že kolem sebe víří vzduch... Byla to střela, která mířila přímo na akumulátorový člun s prchajícími. „Krucinál," zařval Kuehn, „Oni po nás pálí protipancéřovkami!"

Van de Brug se u řízení pokusil s malým člunem začít manévrovat. Trvalo mu ale snad celý věk, než se mu podařilo změnit směr. Připadali si jako cestující, kteří se z peronu dívají na expres ženoucí se kolem nich. Střela ráže 57mm se asi tak ve vzdálenosti čtyřiceti metrů ponořila do vody.

„Můj bože, můj bože," vířil Bormann a dlaně si tiskl k obličejí jako vyděšená žena. „To je náš konec."

„Jen se nepodělejte," okřikl ho Kuehn. Zvedl samopal a poslal na blížící se dělový člun dlouhou dávku. Věděl, že je příliš daleko na to, aby mohl cíl zasáhnout, ale střelba působila uklidňujícím způsobem na jeho zjitřelé nervy. Byl pak zase schopen něco udělat.

Dělový člun znovu vypálil. Zase uviděli bílou skvrnku, obláček, který se na ně řítí. Nechával za sebou ohnivě červené jiskry. Tentokrát dopadl do vody už před jejich plavidlem. Znovu to bylo asi tak čtyřicet metrů daleko. Po jeho dopadu vyletěl do výše jiskřivý gejzír.

„Zastřelují se na nás," řval Van de Brug, aby přehlušil rachocení dělového člunu, který se k nim rychle blížil. Holanďan se zoufale rozhlédl. Ve světle měsíce zahlédl temný obrys protějšího břehu. Mohl být tak sto metrů daleko...

Kuehn rychle pochopil, co Van de Brug vyhlíží:

„Budeme se snažit udržet ve člunu, jak jen to bude možné. V nejhorším to ke břehu doplaveme."

„Já neumím plavat," zahorekoval Bormann.

„To jste teda v hajzlu," vykřikl Kuehn.

Van de Brug se však snažil Bormanna uklidnit, protože si uvědomoval, jak je pro ně tenhle pohlavár důležitý:

„My vám pomůžeme." Vzápětí se Holanďan znovu pokusil s plavidlem manévrovat, aby se na ně nepřátelský člun nemohl zaměřit. Zatím se mu změny směru dařily, ale on si byl vědom toho, že tahle honička nebude trvat dlouho. Může jít jen o pár minut a budou v koncích.

Oba zbývající čluny, na kterých byli vojáci Wotanu, pluly přibližně dvě stě metrů daleko. Schulze s kamarády sledoval nerovný souboj osvětlovaný bílými střelami z dělového člunu. Vojáci Wotanu snížili rychlost na minimum, doufali, že tak zůstanou mimo pozornost i mimo dostřel nepřátelského děla. Člun s trojicí uprchlíků se na hladině řeky rýsoval poměrně jasně.

Schulze prohodil:

„Ti tři budou muset co nejdřív do vody. Musí se pokusit k břehu doplavat. Jestli se my sami nedostaneme do problémů, myslím, že je dostaneme."

„To jo," sykl Matz. V tom okamžiku z dělového člunu vyletěl další granát a hnál se jako smrtící posel nocí. „Než Ivani dorazí k břehu, ti tři se stačí schovat. Jestli se tam ale vůbec dostanou."

„Ano, jestli se tam vůbec dostanou," souhlasil Schulze. Jeho slova zanikla ve výbuchu granátu tentokrát docela blízko. V náhlém záblesku světla uviděli, že přídě akumulátorového člunu se zvedla do vzduchu. Vzápětí se člun rozpadl na směsici létajících kusů kovu a dřeva. Nad motorem člunu to modře zajiskřilo. „To je k posrání," vyjekl do rámusu Schulze. „Už to mají za sebou."

„To tedy ne," křičel Matz. „Jen se podívej!." Světlomet, který byl na přídě dělového člunu, ohmatával jasným kuželem hladinu vody a současně všude kolem vířily vodu stopové střely. „Určitě vyskočili z člunu ještě včas. Proč by jinak Rusové do té vody stříleli?"

Schulze na to neodpověděl. Všichni teď jen mlčky přihlíželi tomu, jak Rusové pročesávají hladinu kulometem. Potom světlomet zhasl, najednou byla všude tma a oči znovu musely pozvolna přivykat nejasnému šeru. Palba ustala, dělový člun zvýšil rychlost a zamířil ke břehu, odkud předtím slyšeli střelbu.

„Je jasný, že se chtějí podívat, kdo to tam prve střílel," prohodil Matz. „Tak mě napadá, že Sarah i ta její divná kamarádka budou mít problém."

Schulze zase jen mlčel. Dělový člun se od nich vzdaloval.

„Čert je vem," vyštěkl Matz.

Konečně se ozval i Schulze:

„Jo, taky si to myslím."

„Viš, že jsem si říkal, že to řekneš?" utrousil Matz. „Co taky jinýho, ne?"

Schulze přehlédl ironii v jeho hlase:

„Přemýšlel jsem o tom, co asi tak udělají ti tři. Viš, že ten Holanďan i Amík jsou pořádně prohnaní. Můžou teď udělat ledacos. Určitě budou chtít zdrhnout a tak se třeba schovají v křoví na břehu. I s Bormannem. A hlavně s prachama."

Mluvil pomalu a naprosto vážně: „Byl bych hrozně nerad, kdyby se jim to povedlo.“

„*Rlk máme jedinou možnost: Musíme je najít.“

„Správně. Chlapi, jdeme na to! Poohlídáme se po nich.“

Dvě malá plavidla znovu začala nabírat rychlost.

Bormann lapal po dechu a dusil se. Kuehn se mu snažil dostat vodu z plic a pak nasadil umělé dýchání. Přitom mu domlouval:

„Nebojte se, ještě neumřete! Teď ještě ne...“

Bormann se probíral a Kuehn si oddechl a obrátil se k Holandánovi, který si se svou protézou místo jedné ruky užil své. Musel uplavat dobrou stovku metrů.

„Jak jste na tom?“ zeptal se Kuehn anglicky.

Van de Brug ztěžka polkl a snažil se pořádně chytit dech. Pak ze sebe vypravil:

„Už je to dobrý. Minutku dvě si vydechnu to mi bude stačit.“

„Fajn! Vydechnout si budeme potřebovat všichni. Zvlášť tenhle tlustej červ.“ Kývl směrem k reichsleiterovi, který se na zemi opravdu kroutil, jak lapal po dechu. „Nemůžeme ale odpočívat dlouho, Rusáci se sem můžou vydat.“

„Já vím, ale tenhle břeh Havoly snad ještě drží německé ozbrojené síly.“

Bormann neuměl anglicky, ale zaslechl slovo Havola a „německé“. Zbytek si domýšlel. Věděl, že to tak opravdu je: Tenhle břeh byl ještě v rukou německé armády. S trochou štěstí by se Bormannovi mohlo podařit těmhle dvěma cizím darebákům utéct a obrátit se s žádostí o pomoc na německé vojenské síly. Už proto, že měl na sobě uniformu generálmajora SS! Bylo sice už za pět minut dvanáct a všude vládl chaos, ale v německé armádě se pořád ještě generálové respektovali.

Byl vyčerpaný a byla mu zima, ale on cítil, že v něm narůstá nová naděje, která mu dodává síly. Přece se neplahočil takovou dálku a neprošel tolikým nebezpečím, aby pak pokorně souhlasil s tím, že bude vydán do rukou Angličanů! To tedy ne!

Dopřáli si pět minut odpočinku. Pak Kuehn vstal a dloubl do Bormanna:

„Tak vyrazíme! Půjdeme podle břehu až k soutoku Havoly s Labem. Tam budou Britové.“

Bormann na to nic neřekl. Stál tu jako hromádka neštěstí. Jako zlomený člověk, který už všechno ztratil.

„Myslím,“ řekl Van de Brug Kuehnovi, „že nám to bude trvat tak dva dny, než se dostaneme k britským liniím na Labi. Je mi jasné, že německá armáda je v rozkladu, ale určitě existují jednotky, které budou bojovat až do hořkého konce. Když na tyhle jednotky narazíme a budou nám dělat problémy, tak...“ Ruka mu sjela k pistoli. Samopal už neměl, ten zůstal ve člunu. „Víte, co budeme muset dělat?“

„Jo, to vím,“ odpověděl zachmuřeně Kuehn. „Nejdřív střilet a teprve potom se ptát.“ Pak znovu rýpl do Bormanna:

„Tak, tlust'ochu, jdeme!“

Bormann váhavě vykročil...

Noc byla plná poplachů a děsu. Bylo jasné, že Rusové se připravují ke konečnému útoku na ochromené hlavní město. Dunění nepřátelské dělostřelby sílilo. Stopové střely křížovaly svými smrtonosnými trasami oblohu. Ze všech stran sem doléhal hrůzný rachot, kterému ve stopách kráčela rychlá smrt.

Došli k německé polní nemocnici, zjevně je ale předešli Rusové. Na nosítkách tu leželi už jen mrtví vojáci. Uvnitř jednoho stanu ještě hořela petrolejka. Syčela a šířila kolem sebe chabé světlo. Po zemi se povalovaly prázdné láhve od lihu a všude kolem byla mrtvá těla lékařů a ošetřovatelů, jejichž rozervané pláště a obnažené klíny svědčily o znásilnění. Jeden z mrtvých lékařů ležel tvář na vojákově, kterého zřejmě v okamžiku ruského útoku operoval.

Chirurgovi zela v týle obrovská rána, pacient měl bajonetem probodnuté hrdlo. Bormannovi se udělalo zle a začal zvracet. Vedle mrtvého chirurga ležela polní láhev s ještě horkým čajem. Pravděpodobně ji sem donesla těsně před přepadením stanu některá ze sester. Holandán i Kuehn se z ní napili...

Po dvou hodinách další cesty, osvětlené jen přišším výbuchů pod východní oblohou, dorazili na břehu řeky k prostému venkovskému stavení. Z rozbitých oken se rozlévalo žluté světlo, jako by zdejší obyvatelé nikdy nic neslyšeli o zatmění. Z domu byl slyšet opilý smích a ženské výkřiky. Když přišli blíž, uslyšeli i jednoznačný rytmický zvuk. Vrzání rezavých postelových per...

„Ale proboha,“ vykřikl v údivu Kuehn. „On si tam někdo dopřává!“

Van de Brug kývl:

„Asi to tak bude, ale ať si tam na Casanovu hraje kdo chce, necháme ho, ať si užívá. Jdeme dál.“ V tichosti se skoro proplížili kolem, i když Bormann měl sto chutí se ozvat a upozornit na sebe jenže to by musel mít jistotu, že ti, kdo si uvnitř užívají, jsou Němci.

Uběhla další půlhodina. Nešlo se jim dobře, klopýtali, občas do něčeho narazili a Bormann cítil, že se mu na nohou dělají puchýře. Jeho těžký dech připomínal staré kožené měchy. Několikrát už bědoval, že to nevydrží a padne, ale Kuehn vždycky jen sáhl po pouzdru s pistolí a vyšťekl:

„Jestli to uděláte, tak jste mrtvý muž, Bormanne!“

A tak tedy Bormann šel dál.

Ted' už se ale blížilo skutečné svítání. Zdálo se, že mocný Bůh se konečně rozhodl na svět zničený válkou vrhnout světlo. Van de Brug se zastavil, jazykem si přejel okoralé rty a prohodil:

„Bylo by dobré dostat se aspoň na chvíli někam pod střechu. Potřebujeme si trochu vydechnout a posoudit situaci, než vyrazíme dál.“

„Jsem pro,“ odpověděl Kuehn, který už musel potácejícího se Bormanna podpírat. „Je úplně podělaněj.“

Van de Brug se rozhlédl po krajině zpuštěné válkou. Za sebou měli Berlín a nad ním se zvedal oblak černého kouře provázený šarlatovými plameny. Před nimi taky bylo vidět záblesky kanonád, ale ve srovnání s tím, co se dělo vzadu,

to nebylo nic.

Kolem dokola bylo pusto. Vojáci buď odešli, nebo snad zalezli někam pod zem.

„Vidíte tamhle ten domek vpravo vpředu? Tam asi podle všeho bude bydlet vážný.“

Kuehn přikývl. Viděl podobných domků na břehu Havoly už několik. U nich se úředně kontroloval a vážil náklad plavidel, která plula do Labe, důležité evropské vodní cesty.

„Podíváme se tam. Snad to není vojenský objekt...“

„Dobře,“ souhlasil Holand'an a postrčil Bormanna, který už byl se svými silami úplně na dně. Kuehn se za ně zařadil a všichni opatrně postupovali k malému domku.

Van de Brug nechtěl riskovat. Sehnul se a s pistolí v ruce domek obešel. Kuehn ho kryl. Holand'an opatrně stiskl kliku dveří. Povolila a dveře se skřípavě otevřely. Vskočil dovnitř, pistolí stále připravenou. Uvnitř však nikdo nebyl a na první pohled bylo patrné, že ten, kdo odtud utíkal, měl opravdu nespěch. Na stole ležely nakrájené krajíce chleba, kolečka salámu byla připravená na prkénku, které tu venkované používali místo talíře.

Holand'an přelétl očima celou místnost. Zraky mu padly na nakreslený portrét Hitlera, který kdysi zdobil stěnu. Teď obraz ležel na podlaze, sklo bylo rozbité.

„Je to tu v pořádku,“ řekl těm dvěma venku. „Nikdo tu není. Asi odtud zdrhli.“ Pak ukázal na poničený Hitlerův portrét. Někdo fuhrera vykreslil jako bílého jezdce na velkém hřebci. Vůdce svíral v ruce pistolí, z jejíž ústí vlála vlajka s hákovým křížem. „Zřejmě jim došlo, že jejich sen skončil. Můžeme si tu« chvíli oddechnout.“

Borman se složil na zem a zavřel oči...

9.

Bormann opatrně otevřel jedno oko. Bylo poledne a jeho dva únosci na podlaze vedle něj ještě pochrupovali. Před usnutím mu sebrali boty a opasek, ale to ho příliš neznepokojovalo. Cesta venku byla hlinitá a boty se dají někde sehnat. Nejdůležitější bylo zmizet, dokud má ještě šanci. Doléhala sem ale dělostřelecká palba a ta ho právě z hlubokého spánku probudila. To ovšem znamená, že může probudit i jeho únoscce.

Pomalou, opatrně vstal a vykročil ke dveřím. Jednou rukou si přidržoval kalhoty. Sotva dýchal a skoro se modlil, aby panty dveří nezaskřípaly. Vzal za kliku a opatrně ji stiskl. Ti dva za ním dál vesele chrápali, třebaže rachot kanonády zesílil. Jazykem přešel vyschlé rty a otevřenými dveřmi vyklouzl ven. Pak za sebou zavřel a zhluboka si vydechl.

Podařilo se mu únoscům uprchnout!

Ten, kdo tu dřív bydlel a hospodařil, pěstoval fazole. Mladé rostlinky, přivázané k opěrným kladkům, teď byly povadlé, protože je nikdo nezalíval. Rychle jich pár utrhl a z jejich šlahounů si smotal jakýsi provazec, který použil ke kalhotům místo opasku. Skoro po špičkách se pak kradl pryč...

Musel se rozhodnout, co teď udělá. Má se držet potahové stezky, nebo má přejít přes pole k úzké silnici, která ve vzdálenosti přibližně dvou set metrů vedla souběžně s břehem řeky? Rozhodl se pro druhou možnost. Na silnici by mohl snadněji natrefit

na nějaká vojenská vozidla, kterými by se mohl svézt — třebaže v téhle chvíli cesta vypadala naprosto opuštěně.

Rychle se vydal přes pole. Míjel mršiny dobytka. Nafouklá těla a nohy toporně vztyčené vzhůru to byly obrazy, kolem kterých bylo třeba co nejrychleji projít. Zdechliny děsivě páchly, Bormann si musel zacpat nos. Bůhví, jak tu ta zvířata dlouho ležela!

Prodral se nějakými křovisky a když se rozhlédl, zjistil, že silnice je úplně prázdná s výjimkou rozbitého tanku, asi tak dvě stě metrů vzdáleného. V tankové věži zel velký stříbrný otvor a u přervaného levého pásu ležel mrtvý tankista. Bormann usoudil, že tank dostal zásah ze vzduchu a rozhodl se, že se k tomu vraku vydá. Když bude mít štěstí, sežene tam potřebné boty. Chůze po asfaltu silnice byla velice nepříjemná...

Mrtvý měl vyhrézlé vnitřnosti, ležely vedle něj v prachu jako obludní hadi. Bormanna dokonce překvapilo, kolik vnitřností se v člověku skrývá. Musel naprázdno několikrát polknout, dělalo se mu špatně a on se bál, že začne zvracet. Jenže ty boty nutně potřeboval... Pevně svíral rty, aby ústy nevdechoval puch rozkládající se tkáně a odvracel se, vyhýbal se pohledu na velké tlusté masačky, které se všude na obrovské otevřené ráně popásaly. Se sebezapřením stáhl z mrtvého muže první botu... S tou druhou to bylo ještě obtížnější. Když smrtelně raněný voják padal z tanku, jedna noha se mu zkroutila pod tělo. Posmrtné ztuhnutí vykonalo své a noha byla naprosto neohebná. Bormann si zoufal. Věděl, že čas běží, a tak začal ztuhlou končetinou zběsile lomcovat. Vkládal do svého snažení veškerou svou váhu a sílu. Najevo nízkém čele se zaperlily velké krůpěje potu. Konščně ztuhlá noha povolila. Bylo slyšet lupnutí, jako když se zlomí uschlá větev. Bormann usoudil, že mrtvému zlomil kost, ale to mu bylo samozřejmě lhostejné. Důležité bylo to, že on, Martin Bormann,

žije dál, říkal si, když se chystal druhou botu obout. Spěchal, ale boty mu moc nesežely. Jít v nich ovšem mohl a tak se s nimi musel spokojit, dokud nesežene nějakou dopravu. Pak ho napadlo, že by si měl vzít pistolí mrtvého tankisty. Otevřel jeho pistolové pouzdro a zbraň si dal do kapsy. Potom dlaní zajel na své blůze k místu, kde ukrýval diamanty a peníze. Byly tam! Únosci sice věděli, že s sebou nějaké cennosti má, ale byli natolik vyčerpaní, že mu je zapomněli sebrat. Bormann se usmál a mrtvému letmo zasalutoval:

„Díky, vojáku! Šéf nacionálně socialistické strany Německa tě zdraví.“ Pak se vydal na cestu. Mířil na západ. Byl sám se sebou spokojen. Povedlo se, pomyslel si šťastně. Už to zase začíná vypadat dobře...

Schulze si roztrhaným rukávem své blůzy otřel zpotené obočí. Na to, že byl květen, polední slunce pořádně pražilo. Oberscharführer zrychlil krok. Doufal, že jdou správným směrem. Matz šel vedle něj a kromě svého samopalů nesl i Heidinu zbraň. Teď se zastavil a olízl si vyprahlé rty.

„Nikde po těch hajzlech není ani stopa. Sakra, to je ale vedro! Dal bych jednu svou kulku za sklenici piva.“

Schulze jen zavrčel:

„A ty si myslíš, že ještě nějakou máš?"

Rachot dělostřelby od Berlína už teď nebyl tak jasně slyšet, ale dunění děl od západu sílilo. To znamenalo, že se vojáci blíží k Labi, kde už by měly být britské jednotky. A taky to znamenalo, že německá armáda na protějším břehu ještě klade nějaký odpor.

Rozhodli se, že si odpočinou.

Schulze i Matz se rozhlíželi po písčité labské rovině. Po pravici viděli oblak kouře, který visel na modrém, bezmračném nebi. Kouř asi pocházel z obětí obávaných „sršánů", nepřátelských stíhacích bombardérů, kterým pro jejich akce tohle počasí naprosto vyhovovalo, a proto se taky velice často na obloze objevovaly. Vojáci Wotanů se už dvakrát během dopoledne museli ukrývat v okolních jamách, protože stíhací bombardéry nalétávaly ve výši vrcholků stromů a divoce pálily z kulometů a kanónů.

Potom Schulze s Matzem uviděli zabitého oráče. Střela mu urvala kus hlavy, ale jeho kůň pořád ještě stál před pluhem jako přibitý.

„To je hrůza," vykřikla Heidi a dlaněmi si zakryla obličej. „Odskáčou to i takovíhle obyčejní lidi!"

Matz na to bezbarvě prohodil:

„To se ve válce stává často, Heidi! My starý frontáci tedy Schulze a já o tom víme svý. Ve válce to vždycky nejvíc odskáčou ti nevinní."

„Půjdem dál," rozhodl Schulze. „Bude lepší moc nežvanit, vstát a jít. Směr máme správný. Na západ."

„Tak jo," odpověděl Matz. Unavení vojáci se zvedli ze země a ztěžka se vydali po úzké silnici, která vedla souběžně s břehem Havoly. „Jdem ale přímo k hlavní bojové linii. To je teda jistý."

„Budeme mít problémy, až se tam dostaneme. Teď ale nechtě toho žvanění a jdeme!"

Asi půl hodiny šli mlčky zcela opuštěnou krajinou. Pak začali narážet na rozbité tanky, skoro na každé křižovatce trčelo zničené obrněné vozidlo... Na zkravené vozovce se povalovala mrtvá těla členů posádek. Pak došli k úseku, který byl jasně napaden „sršány". Tady se kupilo víc vozů pohromadě. Plachty na korbách byly proděravělé střelami z letounů, z některých čnely komínky kamen. Byly tu i povozy tažené koňmi. Mrtvá zvířata teď ležela u ojí a všude kolem se vršila spousta postřílených mužů, žen i dětí. Všechno to bylo dílo útoků stíhacích bombardérů. A všude tu zůstala jen zkáza a smrt, jako by nepřítel byl odhodlán Německo a Němce smést ž po Vrchu zemského.

Byly už asi dvě hodiny po poledni, když uviděli kolonu, která mířila přímo k nim. Zatím byla příliš daleko na to, aby vojáky znepokojovala. Přesto však jejich pomalá chůze brzy začala budit obavy. Pak už působila přímo výhrůžně — a co víc, vítr, který přicházel od kolony, přinášel odporný puch. Byla to směsice čehosi štiplavého a dusivého, která vojáky nutila ke kašli.

„Proboha, to je smrad jak z opičárny," vyjekl Schulze. „Jednou mě děda, když jsem byl malej, vzal do zoologický a takhle to tam u opic smrdělo! Co to k nám jde za sráče?"

Bormann tu podivnou kolonu taky viděl. Ještě byl od ní dost daleko, ale už i on si kladl podobnou otázku: Kdo to je? Zastavil se a nevěděl, co má udělat. A pak už jen zíral na zbědovanou, vyčerpanou tlupu lidí, většinou žen, navlečených do pruhovaných hadrů, jaké nosívali vězni v koncentračních táborech. Copak s nimi nejdou žádné stráže? ptal se sám sebe Bormann. Copak to jde jen tak se potulovat po německé silnici? Zmocnil se ho hněv. Pevně stiskl rty, zamračil se a pak se donutil vykročit dál.

Za chvíli byl těm vyhublým troskám nablízku natolik, že rozeznával jednotlivé postavy, které se vlekly po cestě jako šedí hřbitovní duchové. Někteří z těch zubožených lidí před sebou strkali kárky naložené zřejmě jejich skrovným majetkem. Tváře měli všichni propadlé, oči kalné a mdlé. Někteří se opírali o hůl, někteří se nechali táhnout v kočárku jako vyzábělé děti. A kolem všech se šířil děsivý, zničující zápach.

Bormann se zastavil uprostřed silnice přímo proti nim. Rozkročil se, paže si dal v bok a vypadal rázem skutečně jako zosobnění německé vládnoucí rasy.

„Co se to tu děje?" vyštěkl německy, když se tlupa před ním zastavila. „Co jste zač? Jak tomu všemu mám rozumět?" Nikdo mu neodpověděl!

„Strážel!" zavelel Bormann, jak uměl nejhlasitěji. „Kde sakra jste?" Usoudil, že stráže koncentračníků, které ženou tuhle tlupu na východ, budou asi v týlu skupiny.

Znovu se nikdo neozval.

Na Bormanna najednou padl strach. Byl tu sám proti asi dvěma stům ubožáků. Uvědomil si, že se ty lidské trosky dívají na jeho čepici, kde byl znak SS lebka se zkříženými hnáty. Odznak jejich katanů... V rozčilení prudce polkl a vyštěkl:

„Kam to čumíte?" A pokusil se znak dlaní zakrýt. „Táhněte ke všem čertům a chcípňte, protože taková chamrad jako vy si nic jiného nezaslouží!"

Tlupa se ani nepohnula, ale po Bormannových posledních slovech se v očích všech zablýskalo. Někteří vycenili zuby doslova jako zvířata a z jejich tváří završel vztek. Z úst se jim začaly drát podivné, temné zvuky.

Bormann rychle vytáhl ukořistěnou pistoli a odjistil.

„Varuju vás!" zachrčel se svou obvyklou arogancí. „Jestli hned nepůjdete dál, budu střílet." Pak pozvedl zbraň a zamířil na vychrtlou šedovlasou postavu, která mohla být zrovna tak muž jako žena.

Nikdo se ani nepohnul. Na Bormanna znova zaútočil strach. A tak stiskl spoušť... Žádný výstřel však nenásledoval.

Znovu stiskl a v očích se mu mihla divoká hrůza. Pistole znova nevystřelila. Zbraň se buď zasekla, nebo byl zásobník prázdný... Co teď? Strnul, oči rozšířené děsem.

Z davu kostlivců se začalo rozrůstat temné kvílení. Jako by ty strašlivé hlasy něco opakovaly. Bormann jim v první chvíli nerozuměl, ale pak už to začal rozeznávat: „ESES!"

„Ne!" vykřikl a roztáhl před sebe v obranném gestu paže. Dav se k němu pomalu sunul. Bývalí vězni "Koncentračního

tábora se k němu potácivě blížili a oči jim uhrančivě plály. „Ne!“ řval Bormann. „Já nejsem SS, já nejsem SS!“ Obklopili ho, dotýkali se ho svými kostnatými prsty, jako by chtěli na jeho těle bubnovat. Jejich kvílení se teď podobalo táhlé litanii, složené z hlásek ES ES. Křičel a prosil o milost, vzpínal ruce... a potom klesl k zemi. Všichni do něj začali bosýma, špinavýma nohama kopat. Brzy mu přerazili nos a jemu se na obličej vyhnula hustým proudem krev. Pohled na to ještě víc hněv bývalých vězňů znásobil. Někdo ho kopl do oka a vyrazil mu je. Pak mu kopance protrhly kůži na tvářích a zablýskaly se bílé lícní kosti. Teprve potom jeho křik ustal. Zůstal ležet, už se nebránil. Pak naposledy vydechl a dav se zklidnil...

10.

Ti z Wotanu, kteří přežili, zírali v děsivém mlčení na tělesné pozůstatky muže, jenž byl v Německu hned po Hitlerovi tím nejmočnějším. Bývalí vězni koncentračního tábora jeho tělo naprosto zohavili a teď už se zase pomalu ubírali kolem jam a rozryté půdy dál na východ. Všechny Bormannovy kosti zřejmě byly zpřerážené, jeho pomlácený trup spočíval v krvavé kaši a hlavou se zarýval do kamenitého povrchu cesty.

Heidi se na to s ostatními dívala a nepocíťovala žádnou lítost. Bormann zemřel tak, jako žil. Jako nějaké brutální, divoké zvíře.

Ani Schulzeho to nedojímalo:

„Ten chlap si takovou smrt zasloužil. Tihleti hlavouni posílali německý mladý kluky, aby umírali na frontách tří kontinentů a jejich osud je vůbec nezajímal. Sami si představovali, že jednou umřou hezky pokojně v posteli. Tomuhle hajzlovi to tedy nevyšlo, ale většině z nich se to určitě vyplní.“ Pak se unaveně odmlčel, než dodal: „Tak... Kamarádi, je na čase se zase zvednout a jít dál.“

„Jenom chvilku počkej!“ ozval se Matz.

Schulze po něm sekl očima:

„Tak pročpak tě svrbí jazyk, ty nádivo?“

„Já ti to povím,“ vyjel Matz. „Kdepak zůstala najTše kořist?“ připomněl Schulzemu bohatství, které měl mít Bormann u sebe.

„Aha,“ hlesl Schulze a zaklel. „Úplně jsem na to

zapomněl.“ Zaraženě pohlédl na Bormannovo pomlácené tělo. Heidi vedle něj zalomila rukama:

„Pane Oberscharführere, to se přece nedělá! Copak si můžeme od téhle zrůdy něco vzít? Všichni tihle hlavouni už skončili. Už do našeho života nepatří a všechny ty jejich prachy jsou od krve!“ Chytila Schulzeho za obrovitou dlaň, jako by se mu fyzicky pokoušela zabránit v jakémkoliv pohybu.

Oberscharführer se pousmál:

„Slečno, peníze přece nesmrdí. To už říkali ti starší a moudřejší. A my přece musíme jíst.“ Potom se obrátil na Matze:

„Rottenfuhrere Matzi, prošacujte ho!“

„Cože?“ vyjekl Matz.

„Sedíš si na uších, nebo co?“

Matz si teatrálně zacpal nos, sehnul se a pohnul pomláceným tělem. Bormannovy zpřerážené paže se prohnuly, jako by byly z papíru. Matz s odporem naprázdno polkl a snažil se rozepnout zkrvavenou blůzu. Když se mu to podařilo, chraptavě řekl:

„Tady něco je.“

Heidi se odvrátila, ale Schulze dál zíral na kamarádovy ruce:

„Tak se podívej, co to je!“

Matz opatrně zajel dlaní pod Bormannovu blůzu a vzápětí před očima všech vylovil svazek zkrvavevých bankovek.

„Hele prachy,“ prohodil a podal svazek Schulzemu.

Oberscharführer po penězích zručně chňapl a tiše hvízdal. Pak řekl:

„Dolary. Stovky amerických dolarů, kamarádi! Takže tentokrát jsme nespadli rypákem do hoven. Tohle je něco pro štěstí příštích dnů Wotanu...“

„To asi těžko,“ ozval se za ním rozhodný, panovačný hlas.

Schulze se otočil. Stál tam Van de Brug s Kuehnem a pistolemi mířili na hrstku vojáků před sebou.

Kuehn výhružně pistolí pohnul a vyštěkl:

„Tak poslouchajte, dobytkové! Odhodte zbraně! A fofrem!“

Pomalu, velice pomalu začali vojáci své zbraně odkládat.

„Pospěšte si!“ pohněl je Kuehn a jeho oči se nebezpečně blýskaly. „Nebo to někdo parádně odnese!“

Jedna za druhou padaly zbraně na zem a vojáci s obavami sledovali očima nelítostné tváře dvojice důstojníků. Čísela z nich brutalita a proradnost.

Van de Brug udělal krok vpřed a aniž sklonil pistoli, odkopal složené zbraně do příkopu podél cesty. Pak se obrátil k Matzovi, který pořád ještě stál nad mrtvým Bormannem:

„Tak hledej dál! Když má člověk štěstí, může najít spoustu věcí.“ A pobídl ho posunkem pistole.

Matz váhavě znovu zašátral ve zkrvavené blůze. Cítil, že zpřerážená žebra pod jeho prsty nepříjemně uhýbají.

Kuehn se obrátil k Schulzemu a ostře přikázal:

„No tak, ty hajzle! Naval sem prachy! A nepokoušej se o nějaký podraz! Je ti to jasný?“

Schulze vykročil k jednorukému Van de Brugovi a svazek peněz mu podával. Kuehn ho zarazil:

„Ne! Jemu ne! Mně...! A hoď je!“

Schulze v duchu zaklel. Myslel si, že se Van de Brug nebude chtít spoléhat na svou protézu, přestane mířit pistolí a

Schulze na něj bude moci zaútočit. Jenže to nevyšlo... Hodil tedy zkrvavený svazek dolarů šklebícímu se Američanovi. Kuehnův úšklebek se změnil ve spokojený úsměv, když bankovky zastrčil do své kapsy. Prsty se mu poněkud lepily krví...

Matz pod Bormannovou blůzou objevil malý kožený váček s diamanty. Povolil zdrhovací šňůrku před očima mu zazářily jiskřivé kamínky.

„Bože," hlesl Matz, „to má určitě strašlivou cenu!"

„To je ono!" vykřikl radostně Van de Brug a vzpomněl si na to, co mu Kuehn říkal o něčem, co má Bormann zřejmě schovaného ve vnitřní kapse blůzy. „Teď to polož na zem," přikázal Matzovi. „A potom to ke mně odkopni! Je ti to jasný?"

„Jasný," vyhekl otráveně Matz. Hodil váček s diamanty na zem a potom ho špičkou boty odkopl k Van de Brugovi. Ten se sehnul, ale pistolí přitom na Matze pořád mířil. Potom váček sebral.

„Ztratili jsme sice část své vstupenky do lepších časů," řekl Van de Brug a ukázal na mrtvého Bormanna, „ale tohle nám bezpochyby mnohé vynahradí."

„Tak a teď kápněte božskou," ozval se ostře Schulze. „Co s námi chcete udělat?"

Van de Brug mu stejným tónem odpověděl:

„A copak si asi tak myslíš, ty rohatej bejku?" A zvedl pistolí.

Nad labskou rovinu se v tom okamžiku nečekaně znovu přičítily stíhací bombardéry, hnaly se rychlostí čtyř set kilometrů v hodině a jejich kulomety a kanóny divoce pálily. Všude kolem vojáků vybuchovaly střely dvacetimilimetrového kanónu. Van de Brug hystericky zaječel jako ženská, protože dostal zásah do dřevěné protézy. Potom granát vybuchl a odmrštil ho o několik metrů dál k okraji silnice. Zemřel ještě dřív, než se svalil do příkopu. Kolem něj se rozsypaly diamanty.

„Kryje se," zařval Schulze a chytil vyděšenou Heidi za ruku. Doslova ji hodil do příkopu... Bylo to právě v té chvíli, kdy po nich Kuehn vypálil a zákonitě minul.

Stříbrné trupy stíhacích bombardérů zářily v paprscích slunce. Letadla opisovala ladnými pohyby kruhy a nechávala za sebou na obloze hnědé stopy. Potom bombardéry znovu zaútočily. Řítily se z výše až skoro k zemi a pak zasypaly všechno kolem svými střelami. Povrch vozovky byl od nich takřka rozsekaný...

Dva vojáci Wotanu, kteří leželi uprostřed cesty, dostali zásah. Ve smrtelné křeči se oba ještě vzeplali a jejich tváře se zkrpily děsivou bolestí. Další voják se právě snažil dostat do příkopu, když ho střela taky dostihla. Zasaťtral rukama ve vzduchu, jako by se chtěl zachytit přiček neviditelného žebříku. Zoufale se snažil postavit, ale bylo to marné.

Bombardér letěl tak nízko, že vrtule vzdouvala roztrhané uniformy vojáků. Ten, který až dosud vzdoroval smrti, byl touto větrnou smrští smeten k zemi. Byl okamžitě mrtev.

„Jděte do hajzlu, vy blbí americký šmejdi," řval Kuehn anglicky a pěstí útočícímu letadlu hrozil. Lomcoval jím takřka nesnesitelný vztek. Rozběhl se k tělu zabitého Van de Bruga. Jednou rukou začal zběsile sbírat rozházené diamanty. Klel přitom a nadával, něco vykřikoval, vypadal jako šílenec s divokými očima.

Když se mu zdálo, že si všechny drahé kameny nactpal do kapsy, vyskočil a rozběhl se po silnici. Zuřivě přitom dál nadával a hrozil americkému pilotovi. Vojáci Wotanu, ukrytí v příkopu, na něj řvali:

„K zemi, ty blázne! K zemi!" Kuehn je vůbec nevnímal. Zatím přece všechno přežil. I severní Afriku, Sicílii i Den D, kdy všichni ostatní z jeho roty od divize označené velkou červenou jedničkou padli na pláži Omaha. A teď na jeho život číhá tolik úkladů!

Americký thunderbolt provedl elegantní obrát a zaútočil. Pilot vysunul podvozek a škrtící klapky, aby co nejvíce snížil rychlost. Byl odhodlán konečně ty fricky pod sebou zlikvidovat. Dneska ráno jejich velitel informoval posádky, že do šestnácté hodiny tohoto dne bude vydán rozkaz k zastavení palby. To tedy znamená, že teď je poslední šance fricky odkrouhnout. To přece nesmí propást! Položil prst na jka*oflik bombového spouštěče a zrak upřel na osamocenou postavu fricka, který uháněl prostředkem úzké venkovské silničky, jako by se zbláznil. „At' se trefím!" procedil mezi zuby a představil si pádícího muže jako figurínu poskakující uprostřed terče, který je třeba zasáhnout.

Uvědomoval si, že nesmí být zbrklý. Je velice nízko a letí pomalu. Nesmí to udělat tak, aby bomba explodovala přímo pod letadlem, to by taky mohlo znamenat konec jak pro letoun, tak pro pilota. Sjel očima podél stříbrného trupu thunderboltu a tam dole zaznamenal bílou rozmazanou skvrnku obličeje běžícího chlapa. Dokonce se mu zdálo, že ten člověk něco křičí... „Ty bláznivej zkurvysynu," zavrčel pilot a stiskl knoflík spouštěče.

Thunderbolt trochu poskočil, když z jeho trupu vypadla víc jak metraková bomba. Pilot ale okamžitě letoun znovu ovládl. Zatahl škrtící klapky, aby nabral rychlost a hned vzal kurz na západ. Bomba už směřovala na svůj cíl.

„Všichni k zemi," zařval Schulze, když bombu uviděl. Otevřel pusku jako nějaký vyjevený idiot, aby se tak chránil před protřením ušních bubínků. Současně se přitiskl k zemi. Ta se náhle celá otřásla jako živá bytost.

Schulzeho přílbu zasypala hlína a on ucítil závan žhavého větru. Na okamžik byl jako omámený. Potom zatřásl hlavou jako ten, kdo se probírá z hlubokého spánku. Zamrkal a rozhlédl se. Když se vysunul k okraji příkopu, uviděl obraz zkázy.

Uprostřed silnice, ve vzdálenosti asi stovky metrů, se najednou objevila černá jáma.

„Je tu někdo raněný?" zachrptěl Schulze a sotva poznával svůj vlastní hlas.

Jeden po druhém se vojáci ozývali šokovaní, ale nezranění:

„Nikdo..."

Oberscharfuhrer se opatrně zvedl a zadíval se k modrému nebi. Bylo prázdné, nepřátelská letadla už splnila svůj úkol a zmizela. Schulze pomalu vylezl z příkopu. V ruku svíral samopal. S prstem na spoušti se zvolna blížil k černé jámě.

Obešel ji, obhlížel ji ze všech stran, pokoušel se někde zahlédnout Kuehna. Nikde však nic neviděl. Pak pochopil proč.

Na silnici, hned vedle kouřící černé jámy, ležela utržená ruka, stále ještě svírající pistoli. A to bylo zřejmě všechno, co zbylo z amerického důstojníka SS Kuehna.

Přibelhal se Matz s Heidi.

„Kde je ten americký hajzl?“

Schulze Matzovi místo odpovědi ukázal na utrženou ruku.

Heidi tiše vzlykla a odvrátila se. Matz se zeptal:

„A kde je to ostatní?“

Schulze pokrčil rameny:

„Myslím, že je úplně na cucky. Ta bomba ho musela docela rozšrotovat.“

„A ty prachy? A diamanty?“ vydechl polekaně Matz. „Co se s tou naší kořistí stalo?“

Schulze znovu pokrčil rameny.

„Všechno je v tahu,“ prohodil lakonicky. A pak dodal: „Všecko je v hajzlu.“ A najednou se začal smát. Nejdřív jen potichu, pak pořád hlasitěji, až smíchy doslova řval.

„Sakra! Co je tu k smíchu?“ spustil našťavaně Matz,

ale pak se rozesmál i on.

A tak se stalo, že tu na malé venkovské silničce nakonec stála hrstka starých, unavených, neholených a hladových frontůvků, kteří neměli nic než odrbané hadry a v paprscích teplého májového slunce řvali smíchy, jako by si právě vyslechli nějaký úžasný vtip. Heidi se na ně dívala, pokyvovala hezkou dívčí hlavičkou a jen si šeptala:

„Blázni! Všichni chlapi jsou blázni, úplný blázni...“

EPILOG

, Válka je peklo, ale zabije tě mír."

Z vYroků oberscharfuhrera Schwlzeho

Pomalů, ale vytrvale se dva vojáci a dívka blížili k městečku Goslar v Harzu. Počítali s tím, že Heidi tady zůstane a najde nějaký spoj, kterým se dopraví k rodičům. Ostatní vojáci Wotanu se už rozutekli, když předtím všechny své zbraně naházeli do Labe.

Zdálo se, že válka už dávno skončila. Tank sherman, kolem kterého procházeli, už začínal rezavět.

Osmdesátimilimetrové dělo, které zřejmě posádka stačila opustit dřív, než bylo zničeno, pomalu mizelo v bujně trávě a v nových jarních květech. Když ustala dělostřelecká palba, uvědomili si ti tři poutníci, že na krajinu dolehlo zvláštní ticho.

Občas zahlédli starší rolníky, kteří se pokoušeli pracovat na polích. Zatím mohli ovšem jen čistit zem od pozůstatků války. Zahrmovali jámy po granátech a se zapraženými strakatými dobytčaty odtahovali zbraně a výzbroj. Zdálo se, že se člověk společně s přírodou dal do odstraňování veškerých stop po válce. Pokud někdo z lidí na polích zvedl hlavu a uviděl dva vojáky v armádní uniformě, zřejmě užasl: Kde se tu ti chlapi berou a co jsou zač? To jsou němečtí vojáci? Německo přece prohrálo válku! Tak co tu dělají? Proč se potulují v uniformě poražené armády? Tím ale veškeré úvahy končily. Lidé na polích se znovu sklonili ke své práci a nějaké vojáky pustili z hlavy.

„Co budete dělat, pánové?“ obrátila se k oberscharfuhrerovi Schulzemu a rottenfúhreru Matzovi Heidi. Měla teď na sobě hrubou vlněnou sukni a přes vojenskou košili natažený svetr. Tohle ošacení našli v jednom z polozbořených domů.

Pak se zastavili u rozstřílené plechové tabule, z níž se dalo vyčíst, že se octli na hranicích města Goslaru.

Schulze si na ostříhané hlavě posunul čepici až do týla. Pak řekl:

„Tak zaprvý co musím udělat, je zbavit se tyhle uniformy. Nemáme žádný propouštěcí papír a Angličani nás můžou kdykoliv chytit a poslat za dráty.“

Matz na to živě reagoval:

„Mě teda žádnéj Anglán za dráty nedostane! Ale je fakt, slečno Heidi, že si musíme sehnat něj akej civil.“ Zastavil se a kriticky se zadíval na šedivou potrhanou uniformu už bez znaků orlice a hákového kříže. Připadalo mu, že to snad vidí poprvé v životě. „Je to legrační, ale já na sobě neměl civil od devětatřicátýho roku.“

Schulze se poškrábal na špičce nosu, spáleného májovým sluncem.

„Jo, Matzi, s tím souhlasím, že je to legrační. Ale my jsme v tyhle válce přece zažili různý legrace, ne? Ženský, chlast, legrácky v partě a spoustu podobných věcí...“ Pak se zamračil, jako by se soustřeďoval na to, aby dokázal svou myšlenku přesně vyjádřit. „Jenže my jsme za to platili, že? Krví a strádáním. A přitom ničí život neměl vlastně cenu. Vzpomínáš si na starýho poddůstojníka Dietze a na to, co s ním bylo ve třiačtyřicátým před bitvou u Kurska?“

Matz kývl a Heidi se tázavě zadívala Schulzemu do tváře. Oberscharfuhrer jí připadal nezvykle vážný, když se pokoušel najít ta správná slova.

„On tenkrát řekl: Chtěl bych jako trofej tamhleto koženou bundu a ukázal na rozbitý tank. Jenže to by mi to musel někdo povolit. Tak mu to někdo z velitelů povolil... A co jsem mu řekl, když si toho mrtvýho vytáhnul ven? Řekl jsem: Dávejte bacha, ať si tu bundu nepoškodíte! Jo, byli jsme všichni úplně bez srdce. Všichni a úplně necitelný.“

Heidi mu chácholivě stiskla velkou mozolnatou tlapu:

„Vy nikdy nemůžete být necitelný, pane oberscharfúhrere,“ ujišťovala ho mile. „Já si myslím...“

V půli věty zmlkla. Po silnici se k nim pomalu blížil britský džíp. Vpředu seděli dva vojáci s červenými čepicemi.

„To je vojenská policie," prohodil Schulze. Už zase mluvil bez jakýchkoli emocí. „Slečno Heidi, myslím si, že přišel čas, abysme vzali roha."

„A tady je něco pro vás," přidal se Matz. „Může vám to trochu pomoci, abyste se dostala domů." A vrazil jí do ruky něco ve špinavém kapesníku. Pak oba vojáci udělali čelem vzad a ostře vykročili stranou. Pryč od blížícího se džípu. Britské vozidlo pomalu projíždělo kolem osamělé dívky, která vypadala dost zuboženě. Oba vojenští policisté se na ni zkoumavě podívali, jak to konečně tihle muži mají ve zvyku. Nic je na ní nezaujalo, a tak džíp zase obrátili a vydali se po silnici nazpátek.

Heidi si uvědomila, že v ruce drží dárek, a vzpomněla si na Matzova slova: Může vám to trochu pomoci, abyste se dostala domů. Rozvázala špinavý kapesník a vydechla údivem. V ruce držela jeden z Bormannových diamantů. Oči se jí zalily slzami. Jak si to srovnat v hlavě? Tohle přece byli členové zločinecké organizace a dali jí to, co měli nejcennějšího! Všechno kolem sebe viděla rozmazaně, když pomalu ulicí vykročila k centru Goslaru. „Nikdy na vás nezapomenu," šeptala si. A skutečně ji ani nenapadlo, že jednou zapomene. Čas, běžící roky, starosti o rodinu... A tahle chvíle dojetí poznenáhlu vybledne, až zůstane pochybnost, zda to všechno nebyl jen sen...

Schulze s Matzem opustili svůj úkryt a dívali se, jak jim v dálce mizí odjíždějící džíp a zmenšující se postava Heidi. Schulze vytáhl ze své otrhané blůzy poslední placatci, odzátkoval a pořádně se napil kořalky. Ohryzek mu lítal nahoru a dolů jako expresní zdviž. Říhl si a podal placatci Matzovi, který se na něj žíznivě díval a v blahém očekávání si olizoval rty.

„Tu máš, kamaráde," prohodil Schulze žoviálně. „Pošli to dolů za límeček od košile!" Matz ho ochotně poslechl.

Schulzemu se zalesklo v očích: „A co teď, Matzi? Co teď uděláme?"

Matz dopil a ležerně placatci odhodil stranou. Teď už nebyla k ničemu. Už se jí podívali na dno jako tisícům podobných lahví během šesti válečných let. Pak vyjel:

„No jo, Schulze! Kdo se o nás teď postará? Kam se vrátíme?" A dodal: „Byli jsme už mockrát rypákem v hovnech — a přece pořád ještě žijeme, že jo?"

„Samozřejmě, že žijeme, ty nádhery," odpověděl spokojeně Schulze. A plácl přitom drobného partáka do zad tak, až kamarád poposkočil a jeho dřevěná noha jako na protest zaskřípala. „Co jsme si vždycky, Matzi, říkali? Pochodovat..., prostě jít dál, vydržet a nefňukat! Takže to tak uděláme! Půjdeme dál a nebudeme fňukat!"

Oba se navzájem podpírali, když vykročili po bílé, kroutící se silnici, směřující do hor Harzu. A do kroku si vesele začali propěvovat starou pochodovou píseň Wotanu, jako kdyby jim mohl být celý svět ukradený...